

SPERANȚE

REVISTA NR. 15

2023

Școala Gimnazială Nr. 19

Brașov

Prezenta lucrare se adresează elevilor și cadrelor didactice din învățământul primar și gimnazial în scopul promovării creativității și stimulării interesului pentru lectură a tinerei generații.

Revista "Speranțe" nr.1/2023 a fost înregistrată la Biblioteca Națională având cod ISSN

Colectivul director:

Director C. C. D: Profesor Mihaela Popa

Inspector: Profesor Mihaela Zugravu

Director: Profesor Adriana Știucă Lefcencu

Director adjunct: Profesor Marilena Popa

COLABORATORI:

Antonescu Oana

Bălan Daniela

Bucur Sorin

Cautiș Doina

Dan Lorena

Dragoș Cristina

Guguian Claudia

Hagiu Livia

Kantor Minodora

Lodromănean Ramona

Manta Ana

Male Maria Georgeta

Mareș Monica

Niculescu Hrista Octavia

Pepelea Andreea

Savu Claudia

Scorțea Petronela

Sofia Emilia

Stângaciu Oana

Tropcea Dana

Țion Lucian

Voica Carmen

COORDONARE ȘI TEHNOREDACTARE:

Profesor Monica Mareș

BIBLIOTECA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI

CENTRUL NAȚIONAL ISSN

„Speranțe” ISSN 2065 – 4154

Școala Gimnazială Nr. 19 Brașov

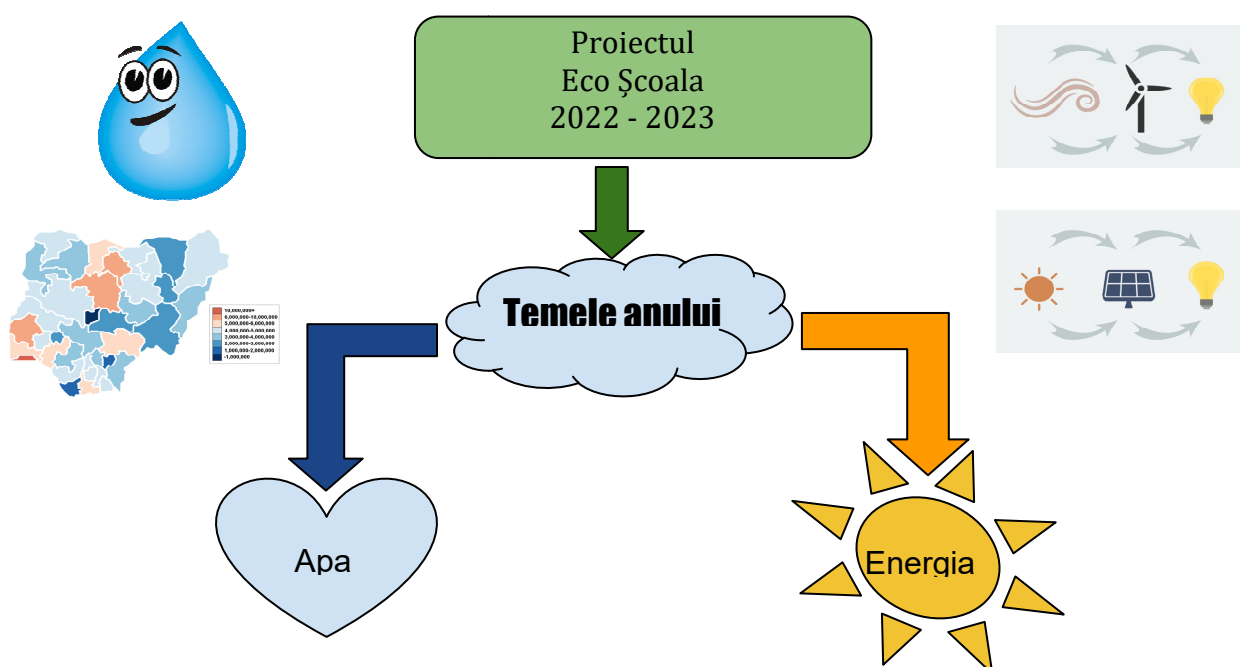
Nr. 15 / 2023

Brașov

APA ȘI ENERGIA

Temele Proiectului Internațional *Eco-Școala* pentru anul 2022-2023

Pentru anul 2022-2023, școala noastră a ales următoarele teme mari pe care să le dezvolte și să le implementeze în cadrul Proiectului Eco-Școala: APA și ENERGIA. Dezvoltarea comportamentelor responsabile în vederea menținerii echilibrului ecologic mondial, în concordanță cu ceea ce se întâmplă în lume la ora actuală este o necesitate. Astfel colectivul profesoral al școlii noastre, în urma unui sondaj, completarea unui chestionar, a hotărât ca dintre marile teme propuse la nivel internațional, să le aleagă pe cele menționate mai sus. Se pare că ceea ce se întâmplă în imediata apropiere a granițelor țării noastre, unde criza energiei este reală, ne face să ne evaluăm comportamentul în privința consumului și economisirii, iar acestea pot fi punct de plecare în discuțiile pe care le avem cu elevii noștri în abordarea unui stil de viață prietenos cu natura și în care să dăm dovadă de cumpătare.

Ceușan Andra, a VI-a C (desen făcut la ora de Opțional informatică)

Ne bucurăm de participarea cu consecvență și implicare cu seriozitate a tuturor cadrelor didactice din școala noastră la Programul internațional Eco-Schools începând cu anul 2010 și știm că acesta a reprezentat o oportunitate în vederea realizării unor acțiuni instructiv-educative complexe, cu implicarea activă a elevilor, a părinților și cu un ecou important în rândul comunității locale în ceea ce privește acordarea unei atenții mai mari problemelor de mediu.

În anul 2010, Școala Gimnazială Nr 19 Brașov s-a înscris în Programul Eco-Schools, program mondial pentru managementul mediului, coordonat la nivel internațional de Fundația de Educație pentru Mediul Înconjurător, susținut de Uniunea Europeană, UNESCO și Programul Națiunilor Unite pentru Mediu. De la acea dată și până în prezent, școala noastră a fost reevaluată în 2015, 2017, 2019, 2021 și a reușit să păstreze titlul de *Eco-Școală* și *Steagul Verde*. Anul 2021 a reprezentat pentru școala noastră încununarea unei activități constante în cadrul proiectului, astfel că atunci când școlile împlinesc 10 ani sub Steagul Verde, trofeul este

înlocuit cu o *Plachetă aniversară*, ca apreciere a fidelității în Programul Eco-Schools și obținerea de 5 ori a Steagului Verde.

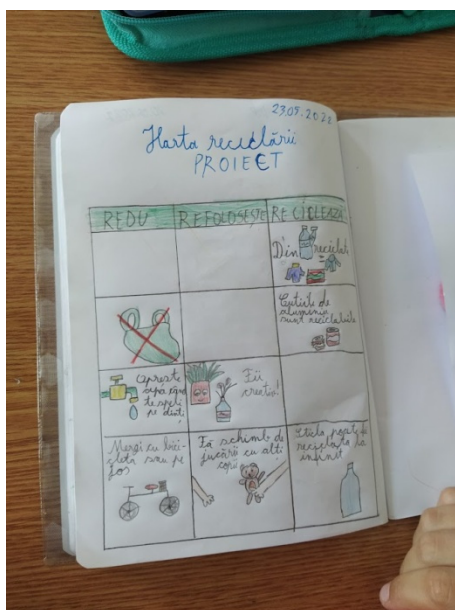
Anul 2023 va fi un nou an de reevaluare, în care sperăm să arătăm că ceea ce am planificat, activitățile realizate, comportamentele dobândite, cunoștințele acumulate fac din elevii școlii noastre copii conștienți de problemele actuale cu care se confruntă Pământul și vor fi viitorii cetățeni care își vor duce viața în armonie cu natura.

Drumul nostru în implicarea și conștientizarea problemelor cu care se confruntă Pământul – casa noastră nu se oprește aici. Continuăm să fim parte a proiectului internațional și intenționăm să obținem *Placheta omagială*.

Prof. Male Maria-Georgeta
Coordonator Proiect Eco-Școala 2021-2023

PROIECT ”HARTA RECICLĂRII”

Elevii clasei a III-a B, conduși de dna. prof Andreea Pepelea, au participat în anul școlar trecut, dar și în acest an, la proiectul HARTA RECICLĂRII – proiect VIITOR PLUS.

Inițiatorii acestui proiect și-au propus să atragă cât mai mulți participanți la aceste activități, având ca scop educarea copiilor în două direcții: reducerea cantității de deșeuri dar și recilcarea corectă a acestora, pentru conștientizarea urmărilor asupra planetei noastre, dar și pentru micșorarea efectelor negative asupra Pământului.

Obiectivele acestui proiect au fost:

- Să înțeleagă diferența între gunoi și deșeu reciclabil;
- Să cunoască cei 3 R: reducere, re folosire, reciclare;
- Să își însușească conceptul de grijă față de planetă și noi obiceiuri în acest sens;
- Să se familiarizeze cu motto-ul ”Cel mai bun gunoi este cel pe care nu l-am produs”

Materialele puse la dispoziție au fost foarte interesante, cu impact asupra conștientului copilului: munți de gunoaie, poluatori ai aerului și ai

apelor.

Copiii au fost familiarizați cu termenii și conceptele de ”deșeu”, ”reciclare”, ”reutilizare”.

Una dintre activități și-a propus să facă elevii să realizeze diferența între două tipuri de gustări: un măr – din care rămâne cotorul, parte care se poate transforma în compost; un croisant învelit, cu ambalaj care nu se poate recicla și care va crește acei munți de gunoi care sufocă planeta. S-au purtat discuții în vederea înțelegerii diferenței dintre cele două produse, s-au realizat desene în acest sens.

În altă lecție, copiii au fost învățați că unele deșeuri le putem refolosi: borcane, sticle, iar altele se pot recicla: sticle, PET-uri, doze de suc, hârtia, etc.

Au fost invitați să deseneze harta celor 3 R: redu, reciclează,

refolosește.

Desenele au continuat cu ideea de a dărui altora lucruri care lor le-au rămas mici sau de care ei nu mai aveau nevoie: hăinuțe, biciclete, etc.

Prof.înv.primar Andreea Pepelea

DESPRE BUCURIA DE A FI ÎNVĂȚĂTOR

„Dacă învățătorul are dragoste pentru profesia sa, el este un învățător bun. Dacă învățătorul are dragoste pentru profesie și pentru elevi, el este un învățător desăvârșit.” (L. Tolstoi)

Mă bucur de această meserie de la 18 ani, imediat după ce am finalizat cursurile Liceului Pedagogic din Brașov. Prin practica de acolo și de la profesorii excepționali, am învățat baza meseriei acesteia. Dar, cred, m-am născut pentru asta. Știu doar că de când am fost în clasa I și mi-am cunoscut primul dascăl, am vrut să fiu ca ea: învățătoare.

Sigur că am urmat cursurile Facultății de Psihologie, apoi Masterul, apoi am fost director adjunct și director al Școlii Gimnaziale nr. 19 peste 14 ani, atribuții pe care mi le-am exercitat cu drag și plăcere pentru tot ce înseamnă această școală, pentru mine- extrem de mult, mi-am lăsat parte din sufletul meu aici. Dar m-am întors mereu la dragostea mea dintâi, meseria de învățătoare, doar de învățătoare, pentru că nu am renunțat niciodată la clasa mea, la copiii mei, nici pe perioada studiilor, nici a funcției.

De ce? Pentru că iubesc copiii și îi înțeleg. Nu știu să trăiesc altfel. Viața fără copii e fără sens, după părerea mea, iar când pui sufletul acolo, nu mai poți fără, chiar dacă consumul e enorm, munca e continuă, perfecționarea trebuie să fie de-a lungul întregii vieți, pentru că în educație trebuie up-date continuu. Știați că un învățător nu îmbătrânește niciodată? De ce? Pentru că la finalul fiecărei iunie îmbătrânește un an, dar la începutul anului școlar, întinereste cu doi.

Nu există Doamnă tânără sau bătrână, nu există Doamnă blondă sau brunetă, scundă sau înaltă, există doar Doamne dedicate care-și iubesc copiii, cărora le închină viața lor. Credeți că-s cuvinte exagerate? Nu, chiar așa este. Meseria de învățător nu e doar un job, este o menire, un sens al vieții, o datorie pe care ți-o asumi doar dacă o poți duce cu bine la capăt, pe termen lung. Dacă nu, nu. Nu oricine poate face asta.

Dacă se gândește cineva că a fi învățător înseamnă 4 ore demuncă pe zi (și acelea cu trei recreații) și multiple vacanțe, să știți că nu e chiar așa. Ba chiar deloc. Știți că uneori nu ne ajunge ziua, cu seară cu tot, să ne pregătim pentru activitățile de școală? Știți câte weekend-uri , noi stăm în casă, cu caiete de corectat, cu fișe, cu studiu individual, cu serbări și alte activități școlare și extrașcolare de pregătit? Multe. Știți cu adevărat cum se pregătește un învățător pentru prima zi de școală, pentru ultima zi de școală? Câtă emoție? Pentru toate acestea nu vrem osanale, nici statui imaginare, ci doar zâmbete pe chipurile luminoase ale micilor școlari și respectul părinților lor. Și mai vrem ca noi să fim mulțumiți că facem ceea ce trebuie pentru generații întregi de copii. Să fim învățătoarea pe care am dori-o pentru propriul nostru copil!

Sunt sigură că știe multă lume câtă schimbare, cât stres și câte probleme a adus pandemia. Dar am biruit-o, am învățat să lucrăm online, cum n-am fi crezut vreodată. Dar cu ce preț!!!

Starea de bine, de firesc, de bucurie, pe care o simțim alături de copii ne-a determinat să câștigăm lupta.

Pandemia a ales profesorii adevărați, cu vocație, de cei care-s profesori doar cu numele, de cei trecători.

Am mers permanent în pas cu ritmul schimbărilor. Învățăm fără să ne oprim, iar atunci ne-am întrecut pe noi înșine. Cine ar fi crezut? Iar acest mesaj trebuie să îl transmitem și elevilor noștri, că învățarea nu se încheie atunci când clopoțelul sună sau când vreun virus bate la ușă sau chiar a intrat în clasă.

Am învățat unii de la alții, copiii de la noi, noi de la copii, dar a fost o experiență pe care nu ne-o mai dorim, chiar dacă sunt multe aplicații online pe care le folosim în continuare spre bucuria copiilor noștri.

Spunea Părintele Necula atunci: "Cât profesorii nu fac un pas în spate, totul e înainte....."

Și așa am făcut. Obositi, mai obositi ca nicicând, dar cu fruntea sus! Și am reușit! Copiii au fost câștigătorii.

Învățătoarea este al doilea părinte al fiecărui copil. Este responsabilă de modul în care copiii sunt educați, învățați și crescuți pentru a face față apoi rigorilor vieții de adult. Este un prieten al elevilor și un sfătuitor de nădejde, la bine și la rău! Cum? Cu tact, cu pasiune, cu dragoste, cu răbdare, cu creativitate, cu multă implicare, responsabilitate și seriozitate.

A fi învățătoare este o artă, clar. Cei mai adevărați dintre noi sunt cei care reușesc să te facă să-I iubești pe ei, dar și material predată. Învățătorul are o misiune grea, dar și frumoasă: formarea unor personalități autonome care să se poată integra în societate, cu capacități de gândire critic și creativă, cu un profil moral demn de urmat și cu o înaltă profesionalitate.

Meseria aceasta este deosebit de frumoasă, nu seamănă cu nicio alta, o meserie care nu se părăsește seara odată cu hainele de lucru. O meserie aspră și plăcută, umilă și mândră, exigent și iliberă, o meserie în care mediocritatea nu este permisă, unde pregătirea excepțională este abia satisfăcătoare, o meserie care epuizează și înviorează, care te obosește și te exaltă, o meserie în care a ști nu înseamnă nimic fără emoție, în care dragostea e sterilă fără forța spirituală, o meserie dumnezeiască.

Mulți cred că a fi învățător înseamnă doar a prezenta informații în fața învățăcelilor, a evalua nivelul acestora și a realiza un clasament pe baza calificativelor. Această meserie este mult mai profundă, solicită calități speciale. Cei care doresc să urmeze o carieră didactică, să gândească foarte bine înainte de a face acest pas. Trebuie să fie conștienți de importanța profesiei, pentru ca a fi învățător înseamnă să te dedici celor pe care îi educi, să le oferi dragostea și respectul tău, să ai sentimente pozitive față de ei. Ești răspunzător în fața lor, a părinților și a societății de felul în care le influențezi viața.

Cariera didactică nu este „o manta de vreme rea” ,o urmezi numai dacă îți place, dacă ai vocație, disponibilitate la muncă multă, timp și dragoste, nu doar atunci când viața te refuză în alte locuri.

Pentru succes, școala ar trebui să meargă "mână în mână" cu familia, ajutându-l pe copil să se dezvolte sănătos psihic, fizic, sufletește, astfel încât să devină un tânăr stabil, disciplinat (atenție, disciplina nu e un standard desuet), cu repere și mulțumit de propriile alegeri. Din păcate, asistăm în continuare la deprecierea unor valori. Valori umane, cândva repere ale bunei educații, sunt considerate acum desuete: bunul simț, ascultarea, efortul, sânguința, meritul, onestitatea, respectul. Respectul nu se câștigă, se construiește din zi în zi.... împreună, prin valori și atitudini. De reținut!

Ce este învățătorul? Un om cu har și vocație, un sculptor de suflete și caractere, adesea cel mai bun dintre noi, care acordă atenție și prioritate potențialului fiecărui copil. Un model. Un supraOM.

Noi suntem cei care facem diferența și o putem face foarte bine, doar în condiții de liniște și respect, de încredere și susținere din partea tuturor celor cu care colaborăm, elevi, părinți, manageri!

Așadar, orice facem în viață să facem cu tot sufletul nostru și cu grijă pentru oamenii ce ne înconjoară!

Vă invit să priviți cât de curați, cât de puri sunt copiii și să vă gândiți că toți am plecat de acolo și că-n interiorul nostrum rămâne această puritate, iar când vremurile ne alterează, când greutățile vin peste noi, ne putem întoarce la puritate pentru că acești copii sunt și-n interiorul nostru.

„Vă atrag atenția: dacă vă faceți educatoare sau învățătoare, v-ați îndrăgostit pe veșnicie de copii. Iar dacă simțiți că nu v-ați îndrăgostit, căutați-vă altă muncă. Învățătoarea este „primum movens” al culturii unui copil. Uneori nu contează atât de mult mama în perioada copilăriei, cât contează „doamna”, care este „Dumnezeul lui local”. Credința aceasta a copilului în învățătoare nu are asemănare.”

Pr. Constantin Necula

Prof. înv. primar Claudia Mihaela Savu

PROFESORUL AGENT AL SCHIMBĂRII

În perioada 11- 15 noiembrie 2022 am avut șansa să particip în Oslo – Norvegia, la cursul ”Profesorul agent al schimbării”, în cadrul proiectului „*Equal Opportunities in changing learning environments*”, 2019-EY-PMIP-0005 finanțat prin Mecanismul Financiar al SEE 2014-2021, implementat în perioada 01.03.2021 – 30.07.2022 de Casa Corpului Didactic Brașov, în calitate de beneficiar.

La mobilitatea din Norvegia au participat cadre didactice din România, consilieri din Turnu Severin, București și formatori ai caselor didactice din Vaslui și Brașov, iar formatoarea era originară din Australia.

Obiectivele propuse au avut în vedere:

- cum să construim ”echipe de schimbare” – exersarea competențelor necesare pentru a susține implementarea practicilor inovatoare în instituțiile proprii;
- cum să devii facilitator într-un sistem de învățământ de învățământ centrat pe elev – exersarea abilităților de facilitare și învățarea de la și cu o echipă;
- cum să lucrezi cu proiecte interdisciplinare – exersare, instrumente și metodologii

Competențe pe care le-am dobândit în urma participării la curs:

- facilitarea;
- proiectarea curriculum-urilor pentru abilitățile secolului XXI;
- reflectarea asupra experiențelor;
- învățarea bazată pe probleme;
- povestire/capacitate narativă de a imagina scenariu;
- capacitatea de a lua inițiativa, de a analiza și de a evalua
- învățare colaborativă;
- învățarea din greșeli;
- primirea feedback-ului

Activitățile din cadrul proiectului au fost centrate pe dezvoltarea unor practici didactice ancorate în noile teorii ale educației și pe formarea capacității de învățare pe tot parcursul vieții. Totodată, s-a urmărit crearea unor contexte formale și nonformale menite să identifice tehnici de cultivare, în rândul elevilor, a învățării active și a abilităților de viață independentă. De asemenea, au fost dezbătute aspecte legate de creșterea motivației elevilor pentru învățatură și de importanța conexiunii reale elev-profesor în asigurarea progresului școlar.

Demersul formativ găzduit de NewSchool, precum și vizita desfășurată într-una dintre școlile Montessori Asjordet Oslo a devenit un context prielnic realizării unor analize comparative de profunzime între cele două sisteme educaționale, care au scos în evidență liniile de acțiune în sensul cărora ar trebui să acționeze fiecare profesor care gândește ca un agent al schimbării, deschis nevoilor reale ale elevilor din noua generație.

Și pentru că inițiativa acestui curs este de origine română am purtat discuții interesante cu dânsa aflând mai multe despre Norvegia și sistemul de învățământ norvegian.

Despre Norvegia se spune că este **una din cele mai bogate țări scandinave**, este prosperă din numeroase puncte de vedere. Asta probabil datorită relațiilor diplomatice bune și economiei puternice în principal, dar și resurselor și frumuseții ei în general.

Standardul de viață în Norvegia este unul dintre cele mai bune de pe glob. Speranța de viață a norvegienilor este de 81 de ani. Venitul lor mediu anual pe cap de locuitor este destul de ridicat, este mai mare decât media din Europa.

Toate școlile au același program și un standard de educație înalt, care îi fac pe părinți să stea liniștiți cu privire la calitatea sistemului de învățământ oferit copiilor. Ei pot fi siguri că iubiții lor copii au parte de cea mai bună școală din oraș.

În Norvegia, se consideră că elevii trebuie să se bucure de copilărie. Specialiștii spun că anii copilăriei sunt cei mai importanți din viața oamenilor. Prin urmare în Norvegia se ține seama de acest aspect. Profesorii din școli încurajează elevii să se distreze, să socializeze, să petreacă timp mult în natură și să facă sport. Ei nu sunt de acord cu faptul că elevii trebuie să facă o sumedenie de teme în timpul liber acasă, consideră asta foarte plictisitor.

Asta contribuie la dezvoltarea elevilor în general vorbind, deoarece ei vor petrece mai mult timp în aer liber, vor fi mai sociabili și mai plini de viață după școală. În timp, se va observa că elevii pot fi mai eficienți la școală, mai atenți, mai relaxați, se vor concentra mai bine, vor învăța mai ușor.

Metodologia de învățământ este puțin diferită, ea nu cuprinde foarte multe teste standardizate. Profesorii știu că nu toți elevii au nevoie de note bune la testele de acest fel, încă de pe acum, pentru a avea succes mai târziu, în învățământul universitar.

Cu toate acestea, mulți părinți aleg sisteme alternative de învățământ pentru a se asigura că sunt încurajați copiii să-și dezvolte aptitudinile și să învețe ceea ce îi interesează, pentru o mai ușoară adaptare socială la maturitate. Specificul școlii Montessori se bazează exact pe tendințele naturale ale ființei de a

explora, de a se mișca, de a împărtăși informațiile cu ceilalți, de a fi independentă și de a lua decizii, de a-și crea propria ordine, de a-și dezvolta controlul de sine, de a extrage idei din experiențele proprii, de a-și utiliza imaginația creatoare, de a munci din greu, de a repeta și de a se concentra pentru a-și perfecționa rezultatele.

Pe principiul libertății controlate, școala Montessori permite copiilor să lucreze în ritmul lor propriu, singuri sau împreună cu alte persoane. Cadrele didactice nu impun copiilor un anumit stil de învățare, ci încurajează dezvoltarea copiilor independenți, auto-motivați, activi, echilibrați și colaborativi, prin predare de la egal la egal. Copilul și învățarea sunt pe primul loc în sistemul Montessori, iar predarea și curriculumul, pe locul doi.

Un alt principiu de baza de la care pornește metoda Montessori este crearea unui mediu cât mai natural, stimulat, asemănător cu viața de familie, cu materiale care să ajute la dezvoltarea copilului. Copiii trebuie să simtă plăcerea de a învăța și de a descoperi în mod spontan ceea ce vor să afle.

În ultimele două zile ale stagiului de formare, noi, cursanții am configurat proiecte educaționale creionate în acord cu noua viziune asupra rolului ce îi revine fiecărui actor din spectrul educațional.

Ca participant la acest curs, am încercat să explorez practic acest rol al cadrului didactic ca agent de schimbare, nu numai din propria practică, ci una consolidată de dorința de a construi echipe de schimbare spre o viziune personalizată, informală și de colaborare a factorilor educaționali. În etapele ulterioare ale acestui demers, activitățile proiectate la Oslo au căpătat contur concret în sensul determinării schimbărilor necesare în

comunitatea educațională căreia îi aparține fiecare participant, prin derularea unor work-shop-uri, prin activități specifice de transfer al informației în cadrul consiliilor profesoriale, cercurilor metodice, organizate la nivel județean.

Participarea la acest proiect a constituit, pentru mine, o oportunitate de a afla lucruri noi, de a-mi dezvolta competențele lingvistice, de a lucra în echipă și nu în ultimul rând de a vizita una dintre cele mai frumoase țări nordice.

Bibliografie:

- G. Domilescu, M. Harkai, M. Ilie, M. Petrescu, C. M. Țiru, *Profesorul facilitator-ghid metodologic și cadre teoretice*, Ed. Eikon, Timișoara, 2012.

Oprea, C.L.. (2006) - *Strategii didactice interactive*, Editura Didactică și Pedagogică, București.

- Negreș-Dobridor, I., Pânișoară, I. O. (2005) - *Știința învățării. De la teorie la practică*, Editura Polirom, Iași.

- Pânișoară, I. O. (2008) - *Comunicarea eficientă, ed. a III-a, revăzută și adăugită*, Editura Polirom, Iași.

- Constantin, R., Dumitrescu, L., Gavrilă, R.M., Sarivan, L., Stoicescu, D. (2009) - *Predarea-învățarea interactivă centrată pe elev*, ediția a doua revizuită, București

Profesor metodist C.C.D.: Monica Mares

MANUALUL ȘCOLAR- SURSĂ ȘI RESURSĂ ÎN PROCESUL DE PREDARE- ÎNVĂȚARE

Consider că manualul școlar reprezintă una din cele mai importante surse de cunoaștere pentru elevi, prin intermediul manualului elevii iau contact cu evenimente și personalități care au jucat un rol important în istoria mondială sau națională.

Ca instrument de activitate didactică, manualul îndeplinește două importante funcții:

- Mijlocește accesul elevului la domeniul științei.
- Modelează și programează operații acțiuni, capacități mentale, care să-i permită elevului să lucreze pe cont propriu.¹

Laura Căpiță, Carol Căpiță și Mihai Stamatescu au realizat o succintă prezentare referitoare la manualele școlare. Ei consideră că manualele sunt o componentă constantă a fiecărui sistem de învățământ. Termenul manual acoperă realități multiple și chiar dacă le privim doar din perspective elevilor ele pot avea accente deosebite, axându-se fie pe surse, pe sarcini de lucru sau pe combinația celor două. Construcția și aprobarea manualelor fac obiectul multor analize și instituții variate sunt implicate în acest proces: editurile, instituțiile politice și cele școlare, comunitatea. Punctul comun al interesului acestora este preocuparea pentru consensul cu privire la cunoștințele, abilitățile și valorile care trebuie transmise tinerei generații. Și aceasta pentru că deși există multe surse de socializare în societatea modernă, niciuna nu este comparabilă cu manualele în calitatea lor de a cuprinde ceea ce societatea crede că ar trebui să transmit tinerei generații. Totuși, odată cu dezvoltarea noilor tehnologii informaționale, posibilitățile de a “controla” informația se diminuează. Elaborarea, evaluarea calității și utilizarea manualelor în activitatea didactică sunt două probleme cheie, dar pot fi formulate și altele cum ar fi imaginea manualelor în societate și măsura în care ele reprezintă un factor al schimbării de mentalitate. Și aceasta pentru că, indiferent de obiectul de studiu, manualele sunt considerate a reprezenta un bun public, iar problema calității lor, mai ales în contextual competiției cu alte surse de comunicare pare să rămână o problemă deschisă. Locul manualelor în procesul didactic este diferit: în unele țări profesorii pot fi total dependenți de manuale, iar în altele manualul este doar o sursă, elevilor cerându-li-se

¹Gabriela Gruber, *Didactica specialității Istorie/Cultură civică*, Editura Psihomedica, Sibiu, 2009, p. 105.

să folosească alte surse. Dar în oricare dintre situații manualele influențează procesul didactic pentru că ele pot determina ce teme vor fi acoperite și cum vor fi prezentate. Criticii manualelor susțin că manualele structurează mai mult de 90% din timpul de învățare, iar observații desfășurate în clase din școli gimnaziale și din ciclul liceal inferior confirmă că mulți profesori sunt dependenți de ghiduri ale profesorului și de manual pentru a-și organiza activitatea didactică obișnuită. Abordarea critică a manualelor și completarea lor cu alte surse de învățare sunt considerate elemente importante în construirea autonomiei profesorului. Considerăm că manualul ar trebui să reprezintă o sursă și o resursă pentru profesorul de istorie. Manualul ca sursă istorică el reprezintă o voce a timpului în care a fost conceput. Identificarea momentului în care au fost scrise se poate face prin analiza unor aspecte referitoare la teme, moduri de abordare, perspective și dimensiuni, termeni și concepte utilizate, surse și abordări didactice. Dar la fel de importante sunt mesajele pe care le transmit. Există numeroase studii care au ca punct de plecare manualele apărute în anumite perioade istorice sau în timpul unor conflicte regionale sau globale. Astfel, până în anul 1958, manualele de istorie sunt simple traduceri din limba rusă (în majoritate fără indicarea autorului), având ca scop impunerea ideilor și a concepției despre istorie ale Rusiei staliniste. După acel an, manualele încep să acorde o mai mare atenție evenimentului, înlocuind judecățile de valoare apriorice cu simpla aglomerare de informații. Evident, golul conceptual nu putea fi umplut dintr-o dată, astfel că spațiul vid a fost "acoperit" cu elemente considerate a fi "neutre". De asemenea, selectarea informației nu ținea cont de semnificația didactică, ci, în primul rând de o semnificație politică. După anul 1968, odată cu recâștigarea naționalismului de către regimul lui N. Ceaușescu și afirmarea unei politici declarative de respingerea influenței Moscovei, manualele de istorie au suferit noi schimbări. Pentru a da un exemplu, este semnificativ de notat faptul că, odată cu dispariția U.R.S.S. ca "far al lumii", a început elaborarea unei "mitologii" a clasei muncitoare, care, pentru a sublinia autonomia sa față de Rusia, trebuia să aibă tradiții cât mai vechi. Astfel, bazându-se pe o afirmație nefericită a lui N. Iorga, mișcarea muncitorească din România și-a "găsit" originile în secolul al XVIII, când de fapt, o clasă muncitoare modernă apare mult mai târziu. În același timp cu această "creație", se abandonează ipoteza rolului slavilor în formarea poporului român, revenindu-se la originea daco-romană. În planul istoriei universale, asistăm la o mișcare de fundamentare, la nivel declarativ, a autonomiei României față de restul lagărului socialist. Începând cu anul 1974, manualele școlare intră într-o nouă fază. Valențele didactice sunt mai accentuate, se încearcă găsirea unor soluții care să ajute la structurarea manualelor astfel încât să asigure eficientizarea învățării. Din păcate, această eficientizare avea în vedere o informație care deja era viciată și care corespundea intereselor politice. Această situație se datorează, foarte probabil, apariției Programului P.C.R. din 1974, în care începe să se facă simțită ideea formării omului nou, „constructor conștient al societății socialiste”. Spre deosebire de manualele de până la mijlocul anilor '60, care aveau o structură hibridă, încercând să împacă un model "cronicăresc" cu cel al "gazetei de perete", manualele deceniului 8 manifestă un interes față de ideea problematizării informației, explicării conceptelor, pătrund și elemente care au valori formative certe. Ceea ce trebuie subliniat este faptul că în toată această perioadă a continuat studierea istoriei universale. Dar și aici "alterările" ideologice și-au făcut simțită prezența. Caracteristice întregii perioade sunt absența "reperelor" didactice în construcția manualelor și accentul pe prezentarea evenimentelor politice.

În România manualele sunt principală interfață dintre participanții la procesul educativ; profesori, elevi, părinți – toți se află într-o relație specială cu manualele. Reforma educațională a inclus domeniul manualelor școlare pentru că ele reprezintă produse curriculare care "traduc" curriculumul în practica școlară. De aici rezultă preocuparea ca prin intermediul politicilor în domeniul manualelor să poată crește calitatea ofertei de cunoaștere și învățare pe care o face școala: stimularea capacităților intelectuale de nivel înalt, stimularea gândirii critice, a activității independente a elevilor, a spiritului interogativ. Puținătatea resurselor didactice pentru multe dintre obiectele de studiu, dar și presiunea exercitată de evaluare au plasat manualul într-o poziție cheie a demersului didactic, dar foarte curând s-a înțeles vulnerabilitatea unui model de instruire

centrat doar pe manuale. Soluțiile posibile pentru ajustarea modelului au vizat, printre altele: $\frac{3}{4}$ creșterea ponderii criteriilor de evaluare referitoare la probleme precum diversitatea punctelor de vedere prezentate, a surselor și a activităților de învățare; $\frac{3}{4}$ încurajarea profesorilor și a elevilor de a se raporta critic la manual; $\frac{3}{4}$ propunerea de către autorii manualelor a unor discursuri didactice flexibile, care să permit utilizarea autonomă a elementelor componente ale lecțiilor. Dar ceea ce a contribuit la diversificarea ofertei de manuale și la creșterea calității lor a fost chiar utilizarea manualelor la clasă. În domeniul istoriei noile programe școlare crează un alt cadru pentru elaborarea manualelor. Elementele care pot orienta construcția acestora sunt: - precizarea principalelor categorii de rezultate, posibil de anticipat, ale învățării - cunoștințe, capacități, atitudini și prezentarea unui traseu al realizării lor; - prezentarea principalelor elemente de conținut – concepte, termeni istorici, probleme-cheie în înțelegerea epocilor istorice abordate și în relaționarea lor cu problemele societății contemporane; - prezentarea unei oferte de activități de învățare care pot susține atingerea obiectivelor și pot inspira autorii de manuale. În cei aproape douăzeci de ani care au trecut de la dispariția manualului unic, manualele de istorie au progresat în interiorul unei concepții care s-a conturat o dată cu introducerea primei generații a manualelor alternative. Sunt câteva elemente ale unui “discurs” care include textul autorilor, sursele istorice, vocabularul, activitățile propuse elevilor, inclusiv cele care privesc evaluarea și, nu în ultimul rând, sursele istorice. Autorii au demonstrat o mare creativitate în combinarea elementelor menționate, fapt apreciat de către profesori. Aceștia consideră că se simt mai puțin „constrânși” de programa școlară dacă lucrează cu un manual ales și apreciază diversitatea surselor și a activităților propuse. În general se consideră că, după aproape 10 ani de folosire a manualelor alternative, se poate constata un impact la nivelul practicilor didactice pe care le favorizează, al învățării și a evaluării.

De asemenea consider că manualul trebuie văzut ca o sursă importantă de învățare pentru că propune un mod particular de organizare a cunoașterii pe care o oferă elevului. Este cazul celor mai recente generații de manuale în care ponderea cunoașterii oferite “de-a gata”, ca produs, s-a diminuat în favoarea unei cunoașteri “construite” de elevi prin intermediul diverselor categorii de activități de învățare și evaluare. Tendința este ca prin modul în care sunt construite, manualele să contribuie la declanșarea și cultivarea atenției și a motivației, învățarea activă, dezvoltarea capacităților cognitive superioare și a creativității, diferențierea demersurilor de învățare. Manualele trebuie să contribuie la învățarea autonomă. Atenția acordată statutului de principală sursă de învățare sau, dimpotrivă de sursă aflată în competiție cu alte surse de învățare a condus, în unele țări, găsirea de soluții pentru creșterea calității ofertei de învățare. Conceperea unităților didactice în jurul unor întrebări cheie care declanșează mai multe investigații bazate pe surse este foarte larg răspândită în Anglia². Manualul își propune să ajute înțelegerea unei epoci istorice profund marcată de o personalitate controversată, care devine de la început interesantă pentru că intră în dialog cu elevii. Pe de altă parte, din perspectiva învățării, manualul oferă elevilor ocazii de a reflecta asupra propriului proces de învățare. O altă preocupare legată de manuale privește accesibilitatea lor ca texte. Ambruster, citat de Doyle, consideră că textele de conținut, printre care se numără și manualele de istorie au o structură care poate crea elevilor probleme de înțelegere: de multe ori nu există personaje, coordonate de plasare în timp sau de acțiune epică. De multe ori textele utilizează titluri, subtitluri, grafice și scheme. Aceste structuri pot face textul de neînțeles. De aceea profesorul trebuie să ajute elevii, oferindu-le strategii de înțelegere.

Autorii citați afirmă că provocările cărora trebuie să le facă față manualele actuale atestă faptul că aceste materiale trebuie să fie regândite. Sunt demonstrate preferințele elevilor pentru anumite surse de învățare, problemele legate de accesibilitatea manualului și de adaptare la diversitatea competențelor elevilor dintr-o clasă și nu în ultimul rând, relevanța manualului (ca text și ca sursă de informare) pentru experiența extrașcolară a elevilor. Dacă ar fi să alegem un termen care să caracterizeze un posibil manual al anilor

²John King, *A key stage 3 investigation into medieval monarchy*, Editura John Murray, Londra, 2000.

următori ar fi acela de “flexibilitate.”³

În prezent asistăm la o nouă reformă școlară care va afecta și manualul școlar prin introducerea de manuale digitale. Consider că această abordare de manual digital nu poate fi aplicată uniform din cauza lipsei bazei materiale din școli.

Manualele digitale actuale contin aplicații, filmulețe menite să fixeze, să explice informații evenimente, procese istorice, ele oferă astfel un bun prilej ca elevii săi-a contact cu o nouă abordare alta decât cea a profesorului. Aplicațiile sunt realizate sub formă de jocuri (de tip asociere, Adevărat/ Fals). Consider că manualele școlare trebuie să țină pasul cu noile tehnologii, să ofere posibilitate alevilor să exploreze și să experimenteze pentru a-și forma deprinderi și competențe.

BIBLIOGRAFIE

Gruber Gabriela, *Didactica specialității Istorie/Cultură civică*, Editura Psihomedica, Sibiu, 2009.

King John, *A key stage 3 investigation into medieval monarchy*, Editura John Murray, Londra, 2000.

Profesor Voica Carmen

ÎNVĂȚAREA ACCELERATĂ - O ABORDARE NOUĂ CARE FACILITEAZĂ DOBÂNDIREA DE CUNOȘTINȚE-

Motto: „Analfabetul de mâine nu va fi cel care nu știe să scrie sau să citească, ci cel care nu va învăța cum să învețe”, (Alvin Toffler)

Educația este unul dintre fenomenele care au apărut o dată cu societatea umană, suferind pe parcursul evoluției sale, modificări esențiale. În acest sens, Kant spunea la modul imperativ: „Omul nu poate deveni om decât prin educație”,.

Valul schimbărilor și al noutăților care asaltează viața umanității și a fiecărei colectivități umane a făcut necesară extinderea actului educativ de-alungul întregii vieți. Educația dată de școală nu mai este suficientă pentru întreaga viață a omului. În încercarea de a face față provocărilor lumii contemporane, una din direcțiile de restructurare a realității educaționale prevăzute în noua Lege a Educației, este: *extinderea actului educativ la nivelul întregii vieți a individului*.

A învăța să înveți și a te perfecționa continuu sunt condițiile educației permanente. Vorbind despre ideea *educației permanente*, Comenius afirma că „pentru fiecare om, viața sa este o școală, de la leagăn până la mormânt”,. În învățământul preuniversitar în actuala lege, se observă o mutație radicală în ceea ce privește conceperea curriculei, punându-se accentul pe competență și nu pe acumularea de informație.

A învăța să înveți este una dintre cele opt competențe- cheie recunoscute la nivelul Uniunii Europene pentru societatea de astăzi, care este o societate bazată pe cunoaștere. Documentul european (din anul 2006 - Consiliul și Parlamentul Europei) referitor la competențele cheie conține următoarea *definiție a competenței a învățate să înveți*: “A învăța să înveți este abilitatea de a persevera în învățare, de a-și organiza propria învățare, inclusiv prin managementul eficient al timpului și al informațiilor, atât individual, cât și în grup. Această competență include conștientizarea procesului și nevoilor proprii de învățare, identificarea oportunităților disponibile și abilitatea de a depăși obstacolele pentru a învăța cu succes. Aceasta competență înseamnă acumularea, procesarea și asimilarea noilor cunoștințe și abilități, precum și căutarea și utilizarea consilierii și a orientării. A învăța să înveți îi implică pe cei care învață să pornească de la cunoștințe și experiențe de viață

³Laura Căpiță, Carol Căpiță, Mihai Stamatescu, *op. cit.*, Editura Universității din București, 2011, pp. 33-41.

anterioare, astfel încât să poată utiliza și aplica cunoștințele și abilitățile într-o varietate de contexte: acasă, la muncă, în educație și formare. *Motivația și încrederea* sunt cruciale pentru această competență.”

Toate persoanele ar trebui să se înzestreze cu abilități de învățare pe tot parcursul vieții, care le vor permite să se adapteze la schimbările societății. Ne aflăm într-o era a informației în care posibilitățile noastre de asimilare nu mai fac față. Trebuie găsite soluții și căi noi de a optimiza învățarea.

Una dintre aceste soluții este învățarea rapidă.

Termenul *"învățare accelerată"* desemnează orice abordare, orice atitudine, orice tehnică sau metodă care permite facilitarea învățării și dobândirii de cunoștințe noi, mai repede și mai ușor. În acest sistem bine structurat și aparent foarte logic, lipsește un lucru esențial chiar de la temelie: un obiect, o materie, o știință care să-i învețe pe tineri cum să învețe eficient, inteligent, creativ. A ști cum să înveți eficient devine, mai mult ca oricând, un imperativ major al vieții fiecăruia dintre noi. Aceasta nu se învață, din păcate, la școală, deși la școală te confrunți pentru prima oară cu situațiile în care trebuie să înveți. Pentru a fi campion la învățare ai nevoie în primul rând de atitudine de câștigător. Să fii convins că trebuie să înveți pentru a ști, să vezi învățarea ca o provocare, nu ca o corvoadă sau, ca o umilire. Pentru a învăța eficient ai nevoie de atenție, de gândire critică, de creativitate, de momente de reflecție, de metodă. Dar accent se pune și pe automotivație, pe stimulente și pe instrumentele folosite.

Încă din clasele primare ar trebui să existe în școli o disciplină intitulată „Tehnică Învățării”, care cuprinde tehnica citirii rapide, tehnici de memorare eficiente, învățarea rapidă a unei limbi străine. Metodele de învățare ar trebui să fie printre primele lucruri pe care un elev și le însușește, deoarece acestea influențează mult rezultatele în activitățile următoare. De aceea este foarte important ca elevii să știe ce tehnici trebuie să folosească pentru a reuși să facă față cantității mari de informații pe care vor fi nevoiți să le asimileze. Pentru a dobândi o tehnică de învățare, elevii trebuie să cunoască ce tip de memorie funcționează cel mai bine pentru fiecare în parte.

Oamenii învață cel mai bine când au la dispoziție o varietate de modalități de învățare care le permit să-și folosească toate simțurile și să-și exerseze propriul stil.

De ce avem nevoie de învățarea accelerată?

1. Metodele tradiționale de învățare s-au născut în era industrială când fluxul informațional era mic, incomparabil cu cel de acum.

2. În noua eră a informației, învățarea trebuie să fie totală, originală, să se desfășoare prin colaborare, să se facă prin modalități interne și nu externe, să se facă cu bucurie și să aibă o bună integrare în harta mentală a celui care învață. Nu trebuie să vorbim despre o învățare după rețete, și prin repetiții, ci prin a gândi, a întreba, a explora, aceasta fiind o învățare care să creeze și să crească constant. Care sunt avantajele unei învățări accelerate?

- Descătușează imaginația creatoare ;
- Generează implicare totală în învățare
- Mărește viteza de învățare și o dezvoltă ;
- Crează medii sănătoase de învățare
- Îmbunătățește memoria și obținerea de performanțe
- Îmbunătățește mult tehnologia de învățare

„Fiecare dintre noi are în mod inerent tot ce-i trebuie pentru a-și atinge scopurile și a-și împlini visurile. Ceea ce ne lipsește este instruirea, cunoașterea și înțelepciunea de a folosi ceea ce avem deja,,

(Andy Szekely)

„Nu putem rezolva problemele folosind același tip de gândire care le-a generat”; sau, într-o variantă ușor modificată, “nu ne putem rezolva problemele rămânând la același nivel de gândire la care le-am creat”.

(Albert Einstein)

Astfel rezolvarea unei probleme complexe cu care ne confruntăm presupune o schimbare în noi înșine, o modificare semnificativă a modului în care gândim, în care privim lumea. În terminologia specifică programării, *o modificare a hărții mentale*.

Pentru a explicita conceptul de hartă mentală, ne putem imagina ca trecerea noastră prin viață poate fi asemuită unei călătorii pe care o facem folosindu-ne de o hartă. Harta reprezintă totalitatea reprezentărilor noastre despre realitate (inclusiv valori și credințe), o descriere a lumii pe care ne-am construit-o în decursul istoriei noastre personale și în raport cu care acționăm. În baza hărții mentale *ne construim practic viața*, căci ea - harta - ne furnizează repere în interpretarea evenimentelor și chiar o filosofie a succesului. În permanență trebuie să ne actualizăm harta, să o facem în mod semnificativ adecvată realității. În fiecare moment percepem realitatea prin intermediul sistemelor senzoriale și formăm în creier o hartă mentală a ceea ce reprezintă de fapt realitatea. Nu toți percepem la fel o informație. Același lucru poate fi văzut mai bine de unii dar simțit mai intens de alții. Astfel toate duc la un mod diferit de a vedea viața, specific fiecărui om în parte. Aceasta este așa-numita „hartă mentală„ (sau ‘hartă interioară a realității’): viziunea specifică asupra vieții.

Dar nici una din hărțile interioare nu este adevărată în mod absolut, și nu va fi niciodată. Și acesta este de fapt și scopul nostru: să ne lărgim propria hartă, propriul mod de a vedea viața, introducând în ea noi idei, noi emoții, noi comportamente, atitudini, valori, credințe – lărgindu-ne astfel propria identitate, cine suntem noi.

Ne reprezentăm realitatea și experiențele prin intermediul simțurilor. De aceea, cele cinci simțuri se mai numesc sisteme reprezentationale (vizual, auditiv, kinestezic, olfactiv și gustativ). Acestea sunt porțile prin care percepem lumea în care trăim și astfel formăm în creier o hartă mentală a ceea ce reprezintă de fapt realitatea. Astfel, sistemul senzorial preferat determină *stilul de învățare preferat*. Elevii folosesc diferite stiluri de învățare pentru că fiecare este unic în felul său (construiește hărți în mod unic). Totuși, cu cât o hartă mentală este mai bogată cu atât învățarea are un impact mai bun. Un cadru didactic bun va fi deci interesat de implicarea tuturor sistemelor senzoriale ale elevilor. Cei care învață trebuie să vadă ce învață (grafice, diagrame, desene etc.), trebuie să audă ce învață (vocea învățătorului, demonstrații pe casete audio, muzică) și trebuie să experimenteze (jocuri de rol, practica, etc.).

Deci, educația trebuie să fie o experiență multisenzorială.

O tehnică eficientă care ajută elevii să rețină mai ușor mesajul unui text (specific oricărei discipline) este realizarea unei hărți mentale (mind map) având ca suport acel text. O hartă mentală funcționează organic, adică toate informațiile esențiale le organizăm într-o rețea de asociații, care ne ajută să luăm notițe mult mai eficient decât înainte, ajutând astfel memoria să se extindă. O hartă mentală este de fapt o interfață între creier și cuvântul scris sau vorbit. Însăși construirea unei hărți mentale este atât de eficientă în a fixa ideile în memorie încât foarte adesea ne putem reaminti întreaga hartă fără să ne uităm din nou pe ea, pentru că harta mentală este un stimul puternic vizual astfel încât ea poate fi reconstituită în ochiul minții devenind astfel o „arhitectură” integrativă ușor de reținut/memorat și de utilizat.

Nucleul central al hărții mentale îl reprezintă, de regulă, setul de valori arborescente reflectând: o temă, un câmp conceptual. Se pornește de la scheme coerente, bazate pe „celule”, noduri, rețele, legături între idei, imagini și cuvinte, simboluri.

Cum realizăm o hartă mentală (mind map) ?

- Folosim numai cuvinte cheie - Pornim din centrul paginii, lucrăm din centru înspre exterior
- Centul hărții să fie o imagine, un stimul vizual clar și puternic, care descrie tema generală a hărții
- Creăm subdiviziuni pentru sub-teme ; Pune cuvintele cheie pe linii (structura notițelor)
- Putem să o scriem de mână sau să o printăm (literele mici sunt mai distincte vizual și mai ușor de reținut, decât literele mari.
- Folosim culori pentru a descrie temele, asocierile .

- Orice iese în evidență în pagina va rămâne viu în mintea noastră.
- Folosim săgeți, simboluri sau alte elemente vizual ajutătoare pentru a evidenția legăturile dintre diferite elemente.
- Nu ne blocăm într-o zonă a hârtii, dacă numai avem idei lucrăm la altă ramură.
- Scriem ideile care ne vin în minte, atașându-le unde se potrivesc.
- Să fim creativi, creativitatea ajută memoria.
- Să ne implicăm!

În consecință:

Să încercăm să dobândim abilități de învățare permanentă, care să ne permită adaptarea la o societate în schimbare. Cunoașterea unor tehnici eficiente de învățare, sensibilitatea la problemele din jurul nostru și disponibilitatea în a ajuta elevii la nevoie, ar trebui să fie valorile culturii oricărei comunități.

Dar pentru a putea pretinde altora o schimbare, ea trebuie mai întâi să răsară din sufletele noastre, să fim noi înșine modele.

REFERINȚE:

Drapeau, C., (2004), *Învață cum să înveți repede*, Editura Teora,
Ostrander, S.; Schroeder, L.; *Tehnica învățării rapide*, Colectia Mileniul Trei, Ed. Amaltea.
Morgenstern J., (2005), *Tehnica organizării lucrurilor*, Colectia Mileniul Trei, Editura Amaltea.
http://www.didactic.ro/revista-electronica/revista-electronica-didactic-ro-issn-1844-4679-noiembrie-2009/252_didactica-moderna-invata-i-pe-elevi-sa-invete-prof-caprariu-elena-liceul-teoretic-teius-loc

Prof. înv. primar Antonescu Oana Maria

BENEFICIILE ÎNVĂȚĂRII PRIN COOPERARE

În literatura de specialitate, apare conceptul de învățare prin colaborare sau colaborativă, ca fiind, acel tip de învățare prin care elevii lucrează împreună, în grupuri mici sau perechi în vederea rezolvării unei sarcini sau a unei probleme. Învățarea prin cooperare sau cooperativă este o formă specifică a învățării prin colaborare cu anumite caracteristici:

- elevii lucrează în grupuri mici sau perechi;
- ei sunt învățați și susținuți să lucreze ca o echipă;
- activitatea grupului este bine planificată și organizată;
- obiectivele sunt precizate încă de la începutul sarcinii;
- între elevi există comunicare directă de tipul față în față;
- elevii trebuie să participe activ în desfășurarea sarcinii;
- rolurile în cadrul grupului se pot schimba (în acest sens elevii pot deveni coordonatori ai grupului și invers, cadrele didactice pot îmbrățișa rolul de elev);
- coechipierii se respectă reciproc;
- este stimulată capacitatea elevilor de a comunica, negocia și chiar rezolva stări tensionale și conflicte;
- se respectă diversitatea de opinii și toate contribuțiile personale sunt luate în considerare.

În vederea desfășurării la un nivel ridicat a învățării prin cooperare, trebuie respectate mai multe condiții:

- obiectivele sunt precizate de la începutul activității;
- fiecare elev din grup sau echipă trebuie să se simtă securizat și respectat;
- dimensiunea grupurilor trebuie să fie mică, tocmai pentru a favoriza schimburile informaționale între elevi;

- sarcina pe care o are de soluționat grupul trebuie să fie foarte bine definită, delimitată și înțeleasă de elevi; Acest tip de învățare reprezintă o metodă didactică ce presupune o proiectare și organizare ridicată. ”Învățarea prin cooperare s-a constituit ca metodă de învățământ tocmai din dorința de a se evita individualizarea exagerată a instruirii și neglijarea dimensiunii sociale a învățării prin derularea de procese cognitive și socioafective interpersonale și grupale” (Bocoș, M., D.).

În vederea susținerii acestui punct de vedere (învățarea prin cooperare este metodă didactică) vin următoarele argumente:

- elevii sunt participanți activi și conștineți – ei învață unii în relație cu ceilalți, nu învață unii lângă ceilalți;
- utilizarea ei favorizează o atitudine deschisă, interactivă și de susținere între elevi;
- se îmbogățesc relațiile interpersonale dintre elevi;
- interacțiunea dintre elevi este una la un nivel foarte ridicat, în sensul că, elevii interacționează cu ceilalți colegi, cu cadrul didactic, dar există și o interacțiune cu conținuturile învățării;
- fiecare grup lucrează în ritmul propriu și se bazează pe propria experiență de grup;
- elevul ajunge să-i cunoască pe ceilalți din grup, dar în același timp să se cunoască pe sine din perspectiva celorlalți;
- fiecare participant la grup are libertatea de a-și prezenta propriile idei, opinii, concepții, sentimente, atitudini etc. pe care le argumentează în fața celorlalți și, în același timp, are deschiderea de a le modifica în funcție de argumentele lor, dar și de a le asculta activ și accepta intervențiile colegilor.

Utilitatea, aplicabilitatea și eficiența învățării prin cooperare la nivelul clasei de elevi este incontestabilă. În urma aplicării la clasă a strategiilor de învățare prin cooperare, pe lângă progresul rezultatelor învățării la elevi, am mai observat că:

- și-au dezvoltat gândirea critică și creativă;
- autocunoașterea și cunoașterea reciprocă a atins un nivel ridicat;
- a crescut transferul de la grup la individ (elevii învață azi în grup, iar mai apoi pot realiza/rezolva singuri);
- au o atitudine pozitivă față de învățare;
- apare o interacțiune crescută cu sarcina de rezolvat, deoarece fiecare, prin micul său aport, va ajuta la soluționarea problemei;
- comunicarea a devenit mai eficientă;
- au învățat să respecte regulile la nivelul grupului și sunt atenți cu cei care nu o fac, atrăgându-le atenția;
- s-a dezvoltat capacitatea empatică a elevilor;
- elevii sunt mai respectuși și toleranți unii cu ceilalți;
- au început să se implice în soluționarea eventualelor conflicte apărute spontan;
- s-a mărit capacitatea de organizare (atât la nivelul grupului, cât și individual);
- există un mai bun management al timpului la elevi;
- a crescut încrederea în forțele proprii – lucru observat la elevii timizi care acum au capacitatea de a-și prezenta și susține punctul de vedere în fața celorlalți.

Acestea sunt numai câteva din beneficiile pe care le aduce învățarea prin cooperare. Pe termen lung efectele sunt mult mai importante.

Bibliografie:

Ausubel, D.,P., Robinson, (1981) – Învățarea în școală. O introducere în psihologia pedagogică, E.D.P., București

Bocoș, M., D., (2013) – Instruirea interactivă, Ed. Polirom, Iași.

Sălăvăstru, D., (2004) – Psihologia educației, Ed. Polirom, Iași.

prof.înv.primar Guguian Claudia

EDUCAREA INTELIGENȚEI PRIN METODA FEUERSTEIN

Cine a fost Reuven Feuerstein?

Acum 100 de ani se naștea Reuven Feuerstein, cel care avea să devină psiholog clinician, developmental și cognitivist. Adept al concepției conform căreia inteligența este într-o continuă evoluție și deci, oricine își poate îmbunătăți abilitatea de a învăța, profesorul Feuerstein a devenit autorul teoriei modificabilității cognitive structurale. A creat celebra metodă de evaluare a potențialului de învățare (LPAD Learning Potential Assessment Device) și de dezvoltare cognitivă (IE Instrumental Enrichment).

Ce înseamnă că inteligența poate fi dezvoltată?

Premisa de la care pleacă metoda este că inteligența are un potențial de dezvoltare și modificare. Plasticitatea creierului (capacitatea de a se modifica de-a lungul vieții), îmbinată cu interacțiunea potrivită cu mediul (în cazul metodei – mijloacele de mediere) sunt ingredientele unui parcurs evolutiv favorabil. Neuroplasticitatea este un fenomen cunoscut în rândul specialiștilor și are la bază un proces continuu de creare de noi sinapse sau dizolvarea unora care nu mai sunt de folos, în condițiile activității cotidiene. Astfel, treptat, diferite funcții ale creierului pot suferi îmbunătățiri.

Obiectivul neuroplasticității este îmbunătățirea funcționării creierului prin modificarea rețelelor de neuroni. Astfel, creierul se modifică prin crearea de noi sinapse sau chiar formarea de noi neuroni. Acestea sunt adaptări apărute ca urmare a propriilor noastre activități. Este de la sine înțeles că în condițiile unei activități corect conturate, cu obiective precise de învățare, cu materiale specifice dezvoltarea se poate produce optim.

Metoda Feuerstein este concepută ca un program de educație cognitivă, care stimulează atât procesul gândirii, cât și capacitatea de învățare. Are o structură aparte și, ceea ce este important, seturi de instrumente (materiale) create într-o formă atractivă pentru creier, stârnind nu doar curiozitatea despre ele, ci și dorința de a le „rezolva”.

Cine poate beneficia de metoda Feuerstein?

Oricine. Profesorul Feuerstein a susținut că oricine, deci chiar și adulții trecuți de prima tinerețe, își pot crește inteligența și capacitatea de învățare. Cu toate acestea, metoda s-a dovedit extrem de eficientă la copii. Chiar și în zilele noastre, copiii sunt principalii beneficiari ai programelor.

Ce folosește metoda?

În procesul de „mediere”, așa cum l-a numit profesorul, există trei elemente cheie: **mediatorul** (care vine cu o serie de cunoștințe, cu tehnica medierii și cu experiența sa profesională și personală), **beneficiarul** (care de asemenea aduce propriile sale experiențe de viață și potențialul de dezvoltare) și **instrumentele de lucru**. Aceste instrumente sunt speciale prin faptul că în procesul medierii oferite de specialist, activează câteva funcții cognitive. Pe măsură ce dialogul dintre mediator și beneficiar se derulează, specialistul îl ajută să conștientizeze și să verbalizeze operațiile mentale efectuate în rezolvarea unei probleme. Activitatea se derulează fără grabă, cu multă răbdare și cu grijă față de beneficiar și de fiecare achiziție. Totodată, lucrează organizat și structurat pentru următoarele obiective:

- Dezvoltarea funcțiilor cognitive și a flexibilității cerebrale;
- Îmbunătățirea abilităților de rezolvare de probleme;
- Creșterea independenței în gândire;
- Dezvoltarea învățarea unor strategii de învățare;
- Îmbunătățirea memoriei de lungă durată;
- Dezvoltarea capacității de decizie în condiții date;

- Dezvoltarea autonomiei socio-emoționale;
- Creșterea performanțelor școlare;
- Dezvoltarea capacității de învățare a copiilor cu deficiențe, sindrom Down, probleme comportamentale;
- Modificarea comportamentului impulsiv la copiii cu ADHD;
- Creșterea stimei de sine;
- Creșterea capacității de automotivare.

Cum pot beneficia de un program de mediere Feuerstein?

În România, metoda se studiază în programe de formare speciale. Mediatorii Feuerstein sunt listați pe site-ul oficial al asociației Feuerstein România.

www.feuerstein.ro

Prof. inv. primar Sofia Emilia

INOVAȚIE ȘI CREATIVITATE ÎN ACTIVITATEA DIDACTICĂ

În societatea contemporană, cu schimbări rapide și efecte imediate, educația și învățământul trebuie adaptate, astfel încât să putem vorbi despre o permanentă inovație și creativitate în activitatea didactică. Inovația acționează în învățământ la nivelul tuturor componentelor sale: structură și organizare, conținutul învățământului, mediul educațional.

Evoluția inovației, rezultatele la care se ajunge depind și de caracteristicile socioeconomice ale societății și de particularitățile sistemului de învățământ. Se apreciază că procesul de inovare are mai multe șanse de reușită într-un sistem descentralizat decât într-unul centralizat și datorită faptului că descentralizarea permite, prin transferul de responsabilități, implicarea directă a unei diversități de actori în procesul educațional, schimbarea modului de lucru, participarea directă în procesul decizional. Prioritatea învățământului o constituie informatizarea, softul educațional, reprezentat de programele informatice. Utilizarea calculatorului în procesul instructiv-educativ facilitează realizarea scopurilor didactice și idealurilor educaționale. Formarea capacității de a utiliza calculatorul, de a folosi internetul este benefică elevilor, atât în activitatea școlară cât și în cea extrașcolară, în plan cognitiv cât și psihic, prin relaționarea cu lumea oferită de aceste instrumente de lucru. În perioada pandemiei Covid-19, lecțiile s-au realizat online, astfel s-a putut continua activitatea la clasă. Principalele caracteristici ale unui profesor inovator sunt: cooperarea, colaborarea, încrederea în ceilalți, dorința și voința de a inova. Aceasta dovedește că inovația în învățământ ține prea puțin, sau deloc de vechimea în activitate a cadrelor didactice sau de disciplina predată, de nivelul de învățământ la care predau etc. Însă, deși se vorbește foarte mult despre mediul educațional și despre cum poate acesta influența inovarea, specialiștii recunosc faptul că se cunosc prea puține despre acesta. Ceea ce s-a reușit, până în momentul de față, este identificarea unor tipuri de relații care se stabilesc între cadrele didactice și modul în care acestea pot conduce sau nu la formarea unei culturi școlare.

Un cadru didactic pentru a asigura o educație de calitate trebuie să aibă calități pedagogice desăvârșite, o bună pregătire de specialitate, pentru a-i conduce prin diverse metode, mijloace, proiecte, activități, pe elevi, pas cu pas, treptat, spre a-i pregăti pentru sarcinile prezente și de viitor ale societății. Prin educație, profesorul nu trebuie să își asume rolul de paznic al elevului, ci de mentor, care cultivă și participă la dezvoltarea potențialului elevilor săi.

Creativitatea în procesul didactic este recunoscută ca fiind singura modalitate eficientă într-o dezvoltare armonioasă și proprie a persoanei. Profesorul creativ dă libertate elevilor să-și spună părerea promovând o atitudine deschisă, respectă opiniile celorlalți, le întărește convingerea că pot emite judecăți valoroase, îi antrenează în procesul de evaluare, le comunică criteriile de evaluare și le oferă timp suficient exersării.

Pentru a stimula creativitatea elevului, profesorul însuși trebuie să fie creativ, să manifeste un comportament și o atitudine pozitivă în acest sens. Cultivarea gândirii creatoare este o sarcină importantă a școlilor de astăzi. Stimularea creativității elevilor se realizează printr-o pregătire susținută teoretică și practică; prin dezvoltarea

competențelor de muncă și experimentare independentă; prin dezvoltarea spiritului critic. Foarte importantă este relația și atitudinea profesorului în relația sa cu elevii. Atitudinea autoritară creează blocaje afective. E necesar un climat destins, democratic, prietenos care contribuie la o deschidere spre imaginație, spre creativitate. Măsura în care creativitatea copilului reușește să iasă la iveală depinde de inventivitatea, arta și dăruirea cu care cadrul didactic ajunge la sufletul copilului. Componenta principală a creativității o constituie imaginația, dar creația de valoare reală mai presupune și o motivație, dorința de a realiza ceva nou, ceva deosebit. Și cum nouitatea nu se obține cu ușurință, o altă componentă este voința, perseverența în a face numeroase încercări și verificări.

Rolul școlii la formarea comportamentului creator este foarte important, deoarece rămâne principalul instrument pe care societatea îl folosește pentru cultivarea creativității la membrii ei tineri, de vârstă școlară. Stimulând creativitatea elevilor, se stimulează dezvoltarea gândirii lor ca sursă de satisfacție și autorealizare. Profesorii vor trebui să cunoască în primul rând, trăsăturile comportamentului creator, caracterizat prin nivelul de inteligență generală, gândirea divergentă, fluența gândirii, receptivitate fata de probleme, curiozitate științifică, spirit de observație dezvoltat, imaginația creatoare, originalitatea, ingeniozitatea, independența gândirii, capacitatea de a gândi abstract, de a efectua raționamente în lanț, perseverența, intuiția etc.

Fără creativitatea persoanei, umanitatea nu ar fi cunoscut cele mai importante inovații și progrese.

Prof. învăț. primar Stângaciu Oana

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

Elevii actuali, cei pe care îi îndrumăm zilnic și petrecem o mare parte din zi alături de ei, fac parte dintr-o nouă generație, numită de către sociologi Generația Alpha, înglobând copiii născuți în perioada 2010-2025. Ei sunt adevărații mileniali, fiind născuți și crescuți complet în mileniul al treilea. Părinții acestora sunt cei care fac parte din generațiile X și Y, iar o privire de ansamblu asupra lor poate oferi câteva indicii legate de modul în care copiii sunt crescuți și vor evolua ca adulți.

Caracteristica de căpătâi a generației Alpha este ușurința cu care manevrează orice device, fiind numiți chiar „nativi digitali”. Astfel, ei au mult mai multe resurse la dispoziție decât oricare dintre generațiile anterioare, fiindu-le mult mai facil accesul la informație. Tocmai datorită acestei ușurințe cu care folosesc telefonul, tableta, laptopul etc, părinții îi consideră „mai deștepti”, având uneori așteptări mai mari de la ei.

Caracteristicile și înclinațiile copiilor din generația Alpha sunt cele care au accentuat nevoia de digitalizare a școlilor. Fiind obișnuiți cu dispozitivele de la cele mai fragede vârste, nu mai sunt atrași de clasicele materiale didactice decupate, pictate etc, ci simt nevoia de utilizare a resurselor educaționale deschise. Copiii se simt mai captivați de tot ceea ce înseamnă mișcare, decât de materialele statice.

Cea mai cunoscută relație în pedagogie este triada școală-mediul-familie. Este evidentă pentru toată lumea importanța conlucrării acestor trei factori, care influențează și șlefuiesc personalitatea și educația copiilor. Rolul consacrat al școlii a fost dintotdeauna cel de a oferi educația formală, urmând ca ceilalți doi factori să completeze cu educația nonformală și cea informală. Pe măsură ce au trecut anii, școala a început să atingă fiecare dintre cele trei forme ale educației, prin activitățile oferite și organizate, de bază rămânând educația formală oferită în cadrul oficial.

În momentul înscrierii la școală, copiii dețin un bagaj mare de cunoștințe, obținute prin utilizarea diferitelor aplicații, site-uri, jocuri, etc, dar de multe ori nu dețin și instrumentele necare de a opera cu aceste cunoștințe, de a le integra în structura lor. Rolul nostru, ca reprezentanți ai școlii, ca mentori, îndrumători, este tocmai de a-i ajuta să utilizeze și să înglobeze cunoștințele pe care le dețin, pentru a evolua. În demersul nostru didactic trebuie să pornim de la ce știe copilul, să îl ajutăm să opereze cu acestea, iar apoi să îl încurajăm să afle lucruri noi, să îi stârnim curiozitatea în domenii diferite.

Oricât de motivați am fi noi ca dascăli, de buni profesioniști, singura modalitate de a atinge obiectivul final, idealul educațional, este prin colaborare cu părinții, prin sprijin reciproc și prin înțelegere. Primul pas în acest sens îl reprezintă, bineînțeles, respectul reciproc. Pentru ca un elev să se simtă încurajat și susținut pe tot parcursul școlarității, el trebuie să simtă că atât părinții, cât și cadrele didactice de la clasă, merg în aceeași direcție, urmăresc aceleași obiective, și anume bunăstarea lui. În acest sens, părintele ar trebui ca după școală să se intereseze activ de ceea ce a lucrat copilul la școală, ce activități a derulat, pentru a-i spori interesul acestuia pentru cele descoperite. Pe de altă parte, noi ar trebui să păstrăm o relație apropiată cu părinții, să îi implicăm în activitățile desfășurate la școală, pentru a le oferi o privire de ansamblu asupra orelor petrecute cu copiii dumnealor, asupra satisfacțiilor pe care le avem, dar și a dificultăților pe care le întâmpinăm. Mergând mai departe, este recomandat să încurajăm activitățile extrașcolare ale copiilor, să îi evidențiem și în cadrul „familiei” de la școală, clasa de elevi, pentru rezultatele deosebite obținute.

Indiferent cât timp va mai trece, indiferent de generațiile care se vor naște, este evident faptul că între școală și familie va trebui mereu să existe o relație strânsă de colaborare, pentru a oferi ce este mai bun copiilor, pentru a-i ajuta să își atingă potențialul maxim. Nu trebuie să uităm că elevul de astăzi este adultul de mâine, cel care va contribui la bunăstarea societății în care trăim și avem datoria de a-l sprijini în parcursul său în toate aspectele.

prof. învă. primar Niculescu Hrista Octavia

DIN CREAȚIILE ELEVILOR NOȘTRI

MOȘ CRĂCIUN

Dintre norii albi, pufoși,
Printre fulgii argintii
Vine moșul darnic și bun
Vine grăbit în noaptea de-Ajun.

Din desaga lui roșie, mare
Lasă daruri pentru fiecare.
Împlinește dorințele copiilor
Aduce bucurie în sufletul lor

MOȘ CRĂCIUN

Prin zăpezile argintii
Încărcat cu jucării
Vine- un moș cu mantie roșie
Cine-ioare? Cine-i oare?

E iubitul Moș Crăciun
Se strecoară pe furiș
Și sub bradu-mpodobit
Lasă darul mult dorit.

*Stoica Andreea-Daria
Clasa I B*

COPILĂRIA

Copilăria e frumoasă
Și atât de zgomotoasă.
De la râsete, jocuri, jucării,
Muzică, povești și poezii.

Copilăria este fărăgriji.
Cu gânduri simple și cufantezii.
Cu vise mari și dulciuri mii,
Prietenii și certuri de copii

Ea este cea mai de preț comoară
Pe care o veipăstrămereu în inimioară.
Păstrează-o vie în sufletul tău
Si-ncearcă să rămâi copil, mereu !

*Chereji Teodora
Clasa I D*

*Premiul al-II-lea la concursul național „Icoana sufletului de copil” – ediția a XVI-a
Clubul copiilor Sebeș jud. Alba*

PRIETENA MEA, FULGA

Roua e un iepuraș
Alb, pufos și drăgălaș
Țopăie și mă distrează
Și mă ține mereu trează.

Temele când mi le fac,
Hop și ea la mângâiat.
Dacă eu vreau să mă joc
Roua vrea și ea un loc.

O-ndrăgesc pe iepuroaică,
Fiindcă-i prietena de joacă.
Fiecare zi cu ea
E o-ncântare, chiar așa !

*Dobrinaș Anda
Clasa I D*

*Premiul al-III-lea la Concursul național „Icoana sufletului de copil” – ediția a XVI-a
Clubul copiilor Sebeș jud. Alba*

STOP VIOLENȚEI!

Violența o vedem
Oriunde ne deplasăm.
În familii și la școală,
Pe stadioane și pe stradă.

Fizică dar și verbală
Ar putea fi chiar fatală!
Să-ncercăm s-o evităm,
Din greșeli să învățăm!

Violența de-o aplici,
Îți lasă urme adânci
Decât să fii arțăgos,
Mai bine prietenos.

Un conflict dacă apare
Sigur are rezolvare
Fără ceartă sau jigniri
Ci vorbind frumos, copii!

Fiți cu toții prietenoși
Toleranți și generoși
Lumea o putem schimba
Promovând mereu PACEA!

Pavel Irina
Clasa I D

Premiul I la Concursul interjudețean „Pace în cuvinte și culoare” –Ediția a-VI-a

O ÎNTÂMPILARE DE IARNĂ

Într-o iarnă, în timp ce afară ninge cu fulgi de cristal și în casă focul ardea, Adela și cățelușa ei Fulgușor au ieșit la plimbare.

Pământul acoperit de o mantie groasă, de zăpadă era mediul perfect pentru o bătaie cu bulgări.

În timp ce se plimbau, Adela o zări pe prietena ei Andreea, care exact ca și ea ieșise la plimbare cu cățelușa ei Bulgăraș.

Împreună cu Andreea, Adela s-a îndreptat spre parc. Acolo, în timp ce cățelușele se jucau, fetele s-au așezat pe o bancă să vorbească.

Ziua s-a încheiat rapid iar fetele au plecat acasă, mulțumite de momentele petrecute împreună și de acea zi minunată de iarnă.

Podașcă Petra Alexana
Clasa a III-a D

MULTE EMOȚII

Duminică, tatăl meu va veni din străinătate pentru o scurtă vacanță de o săptămână.

Toată familia arde de nerăbdare să îl revadă. Nu l-am mai văzut de patru luni! Pentru mine este foarte mult! Din păcate nu a putut să fie lângă noi de sărbători, când celelalte familii au petrecut împreună. De aceea a fost un Crăciun puțin mai trist.

Acum însă sunt foarte fericită că îl pot revedea și îmbrățișa. Vreau să îl strâng tare-tare în brațe, cât pot eu de tare! Vreau să petrecem fiecare minut împreună, să recuperăm timpul în care a fost departe de noi.

Sunt sigură că aceste zile vor fi minunate, pentru că vom fi toți împreună!

Râșnovean Nadia Amalia
Clasa a III-a

FARMECUL NATURII

E duminică. Ultima zi de noiembrie și ultima de toamnă. Afară este frig și urât: o ceață densă, apăsătoare, îmbracă natura ca un văl argintiu, de zile întregi. Vântul nu bate foarte tare, dar simți că te pișcă de obraji.

Am ieșit să iau o gura de aer, să mă plimb cu mama pe aleile din parc. E puțină lume la plimbare...

Brusc zăresc în fața mea ceva deodată. O fată nespuns de frumoasă, îmbrăcată într-o mantie lungă de frunze foșnitoare, în nuanțe specifice toamnei. Frunzele pomilor, galbene, arămii sau roșcate zburaseră toate rând pe rând și îmbrăcaseră fata aceasta frumoasă într-o rochie superbă. E Zâna Toamnă. A adunat toată frumusețea ultimelor zile de toamnă și pășește mândră, gata să întâmpine un nou anotimp: iarna.

O privesc cu multă admirație. Când, deodată, ceva rece se așează pe obrazul meu. Duc mâna: o picătură rece. Mă uit în sus și văd cum cad primii fulgi de nea. Se rostogolesc într-un dans amețitor. Îi admir vrăjita mult timp și, când întorc capul spre zâna cea frumoasă, nu îmi vine să cred ce văd în fața ochilor: e chiar Crăiasă Zăpezii!!!

Rochia din frunze a dispărut ca prin magie și în locul ei a apărut o rochie argintie, sclipitoare, parcă este toată din cristale strălucitoare. Pe cap are o coroniță pufoasă din fulgi de nea, iar în urechi îi atârnă niște turțuri grei, argintii. E încântătoare!

-Bun venit, Iarnă!

Râșnovean Nadia Amalia

Clasa a III-a

IARNA

Argintul atinge vopselurile și atinge uleiurile, în alcătuirii de neuitat. Tabloul iernii începe să prindă contur. Pe cer a pictat nori pufoși, albi și frumoși. Ploaia de argint îți luminează calea pe sub ramurile de sticlă. Pe pământ, un covor țesut din nea și se așterne în fața ochilor încremeniți de la atâta strălucire și frumusețe.

Fulgii valsează pe melodia vântului. Soarele, odată puternic, acum a dat strălucirea lui, zăpezii.

Ursul, de la primul fulg de nea aterizat pe botul lui, a fugit în bârlogul cald. Veverița de mult doarme în scorbura înaltă, plină de alune. Cu toții dorm adânc. Se vor trezi abia la primăvară.

În zăpada imaculată, două scânteieri aurii te privesc cu curiozitate. Două urechi lungi stau ciulite. Deodată face un salt în față. Amușinează zăpada îndelung și apoi își ridică privirea. În fața lui a rămas o urmă de lup. Și deodată simte o prezență în spatele lui. Miroase a pericol. E lupul! Iepurașul o ia la goană speriat. Albul iepuraș se contopește cu zăpada, iar fugarul scapă de prădător.

Peste toate, fulgii dansează.

Sofia Alexandra

Clasa a IV-a A

CITITUL ÎMI DĂ ARIPI

Diminețile ploioase și un ceai cald îmi deschid apetitul pentru lectură.

Cititul îmi dă aripi pentru a zbura cu gândul oriunde vreau. Când ești absorbit cu totul de carte poți să simți ceea ce simt personajele și să uiți cu totul de realitate. Cărțile sunt magice pentru că nu știi niciodată ce se ascunde sub copertile cartonate.

Cititul îmi dă aripi pentru a zbura în lume și a aplica tot ceea ce am învățat din cărți. Cărțile te ajută foarte mult pentru că îți dezvoltă vocabularul și afli informații noi despre tot ce vrei.

Este un lucru tare misterios cu pasiunile omenești, iar în cazul copiilor totul se petrece la fel ca în cazul celor maturi. Cei copleșiți de o pasiune nu o pot explica, iar cei ce nu au trăit niciodată ceva asemănător nu pot înțelege. Există oameni care își pun în joc viața pentru a cuceri un pisc. Nimeni, nici chiar ei înșiși nu pot explica limpede, de ce. Dar fericirea pe care o trăiesc cei care cuceresc vârful unui munte este inegalabilă. Așa și în cazul meu! Pasiunea mea este cititul și asta mă face fericită.

Cărțile sunt minunate și sunt pentru orice vârstă și pentru orice gusturi.

Ghica Iris-Alexandra

Clasa: a IV-a A

VARIAȚIUNI PE ACEEAȘI TEMĂ CLASA A IV-A B

CARTEA

Cartea sta frumos pe masă
Așteptând să vin acasă,
Să citesc în ale ei foi
Despre prinți, dar și eroi.

Văduva Rebeca clasa a IV-a B

Cu dragoni sau cu prințese,
Ție mintea ți-o hrănește.
Mereu va fi cu tine
Doar să o pui în ghiozdan, bine?

Văcaru Sonia clasa a IV-a B

Cartea este ca un vis.
Când o citești, parcă plutești,
Ea te face visător,
Prin lume, călător.

Matei Sara clasa a IV-a B

Cartea e ca un părinte
Ea te-nvață ce e bine,
Îți dă sfaturi, te cuprinde
E prietenă cu tine.

Cartea este ca o floare,
Filele, parcă-s petale,
Te încântă, te iubește,
Ziua îți o înflorește.

Cartea îmi e ca o soră,
O iubesc, ... și ea pe mine.
Mă încântă, mă-ndrăgește.
E-o minune pentru mine!

Stoica Andrei, clasa a IV-a B

ANOTIMPUL MEU PREFERAT

Anotimpul meu preferat este vara. Este anotimpul în care soarele aruncă săgeți de foc spre pământ, iar pe cerul albastru ca lacrima nu se vede nici un nor. Toate viețuitoarele pământului, păsările, animalele și oamenii se bucură și se răsfăță în soarele care își trimite cu dărnicie razele. Albinele galbene și pufoase adună polenul strălucitor în timp ce, fluturii dansează printre flori și trag cu urechea la cântecelele păsărilor care se împletesc cu cântecul de bucurie al copiilor care în sfârșit au intrat în mult așteptata vacanța de vară și sunt nerăbdători să plece la bunici și la marea cea nesfârșită cu valuri înspumate. În livezi bogăția e la ea acasă. Fiica cea strălucitoare a venit cu miresme în grai și a umplut copacii cu culoare, cireșe ca niște mărgel

cercelate Pe câmpuri vara a acoperit cu aur greu spicele de grâu și secară care așteaptă somnoroase să fie secerate.

Vara va rămâne anotimpul meu preferat!

Nichel Ana
Clasa a IV-a B

IARNA

Iarna este anotimpul meu preferat pentru că mă distrez foarte mult în perioada aceasta.

Privesc pe geam cum fulgii de zăpadă se întrec să ajungă pe pământ. Deși este ger cumplit, zăpada scânteietoare împodobește copacii cu ghirlande. Derdelușul este plin de copii și împreună cu prietenii mei m-am distrat grozav.

Pentru că veneau sărbătorile, am împodobit bradul, am ajutat la prăjituri și l-am așteptat pe Moș Crăciun să-mi aducă multe cadouri. Sunt curios dacă Moșul o să îmi aducă ce mi-am dorit. Dacă nu, promit că la anul o să fiu mai cuminte și mai ascultător.

Și celelalte anotimpuri au farmecul lor. Vara cu zilele ei fierbinți și marea atrăgătoare, toamna cu fructele ei delicioase și hrănitoare, primăvara cu mirosul îmbietor al naturii, dar cu toate acestea, eu iubesc iarna.

Vîrlan Raul Petru
Clasa a IV-a B

VARA

Bună, eu sunt Raluca și azi vreau să vă spun despre anotimpul meu preferat,.

Mie îmi place vara pentru că pot merge în munți fără să am cinci geaci pe mine. Îmi place totuși să merg la mare cu: fratele, părinții, unchiul meu și mătușa mea în Bulgaria și să stăm la un hotel numit "Hotel Lion".

În ultima vară, mama a plănuțit să mergem în fiecare weekend undeva, de exemplu: la munte, în peșteri, la adunat de ghebe, la un teatru și multe altele. Eu prefer să mergem la căsuța din Hărman. Acolo sunt cățelușele bunicului meu: Bela și Tita. Ele sunt atât de drăguțe! Atunci când mergem acolo facem un grătar, de obicei îl face tatăl meu, în timp ce eu și fratele meu sărim în trambulină.

Ceea ce îmi place să fac vara, este să merg la "Aventura Parc". Acolo te poți cățăra pe funii, poți sări de pe un lemn pe altul, totul fiind în aer liber și... la sfârșit este o tiroliană care ajunge jos pe pământ.

Eu ador vara și dacă aș zice tot ce îmi place despre ea, vei sta aici toată ziua!

Vulpe Raluca
Clasa a IV-a B

ANOTIMPUL PREFERAT

Anotimpul meu preferat este iarna. Anotimpul alb al florilor de gheață. Ceea ce ador la acest anotimp este frumusețea lui și miile de activități. Îmi place datul cu sania pe deal sau construcția unui om de zăpadă.

Îmi place acest anotimp de când eram mică, dar sincer ceea ce m-a făcut să îl iubesc a fost atunci când eram pe un spațiu întins cu mama, tata și sora mea Raisa. Totul era alb în jur, iar eu și Raisa am început să facem un om de zăpadă, iar apoi am început să ne batem cu bulgări. Eu încă mai voiam să construiesc omul

de zăpadă. Uneori îi mai dădeam mamei sau tatei câte un bulgăre. Nu mai știu ce nume i-am pus omului de zăpadă dar știu că era drăgălaș. Asta a fost întâmplarea și încă ceva ce nu s-a întâmplat de mult, ce m-a făcut să iubesc săniușul. Eu, mama și Raisa ne-am dus pe un deal de la marginea unei păduri. Prima oară mă dădeam singură cu fârașul, dar apoi eu și Raisa ne-am dat împreună. A fost foarte distractiv. Ador anotimpul iarna și pentru că vin sărbătorile Crăciunul sau Anul Nou. Crăciunul nu îmi place doar pentru că primesc cadouri,...bine poate puțin, dar ceea ce îmi place este că stăm împreună, dar și mâncarea. Iar Anul Nou imi place pentru că ador artificiile, pentru ca stăm împreună și pentru că trecem împreună în noul an.

De asta ador acest anotimp minunat cu o grămadă de flori albe.

Văcaru Sonia Elena
Clasa a IV-a B

VACANȚA

Toți copiii așteaptă cu nerăbdare
Vacanța Mare.
Deabia așteaptă să meargă la mare,
Sau la munte,
Să aibă parte de soare.
Au planuri multe.
Sau vacanța de iarnă,

Să meargă la bulgăreală.
Cu sania pe zăpadă,
Cu multă culoare albă.
Sărbători, colindători,
Mâncare și prăjituri.
De vară sau de iarnă,
Toți copiii o vor după școală.

Văcaru Sonia Elena
Clasa a IV-a B

LUMEA CUANTICĂ

Personajele principale din seria *Ușa cu trei încuietori* m-au făcut să vreau să călătoresc în lumea imaginară a lui Niko, Eldwen - elful și Quiona - zâna cuantică.

Era o seară ploioasă și mohorâtă de toamnă, când aventura mea a început. Citeam primul volum din misterioasa *Ușă cu trei încuietori*, când deodată a apărut o pisică cu ochii ca de smarald care mă fixa insistent, de parcă ar fi vrut să îmi spună că ce avea să urmeze mă va purta într-o lume plină de mister și fantezie.

Am decis să las cartea deoparte și să urmez misterioasa felină care a început să-mi vorbească într-o limbă pe care cumva o înțelegeam, apoi s-a îndepărtat. Ca prin magie, m-am trezit urmărind-o cu pași timizi, la început, apoi alergând după ea sperând să o prind și să aflu de unde a apărut și ce vrea de la mine.

Fără să înțeleg cum, m-am trezit într-o sală enormă, cu formă eliptică, ferestre impunătoare și podea de marmură, cu pereți plini de dulapuri ciudate cu ecrane digitale, iar pe tavan era o emblemă rotundă cu inițiale aurite CIC. M-au întâmpinat o zână frumoasă cu părul negru și semnul psi(ψ) în frunte, un elf cu părul roșcat și un băiat cu părul șaten și ochii de culori diferite.

Speriată și uimită de întâlnirea cu ei dar și emoționată, în același timp, am reușit să-i întreb dacă sunt reali sau imaginația mea e de vină. Nu îmi venea să cred că am ajuns în lumea prietenilor mei și totuși erau în fața mea, iar eu nu îmi puteam crede ochilor. Ce ciudat, îmi zic în sinea mea!

- Cum ai ajuns în lumea noastră? m-a întrebat cu glas duios și privire binevoitoare zâna.

- Păi, păi...o pisică m-a adus aici...m-am trezit eu răspunzându-i.

- Carevasăzică, dumneaei este cea care te-a adus aici! Să vedem de ce?

Pisica lui Schrödinger are obiceiul de a îndeplini dorințele arzătoare ale copiilor.

- Ce ți-ai dorit atât de mult să vezi, de ai ajuns în lumea noastră întrebă zâna?

Apariția felinei avea să lămurească toată această situație bizară pentru noi toți. Motivul pentru care eu am fost adusă acolo urma să-l aflăm mai târziu.

Pentru început, misterioasa felină îmi prezentă sala în care mă aflam și cele trei personaje pe care eu le știam din cartea mea. Și totuși, motivul pentru care eu mă aflam acolo, în laboratorul Centrului de Inteligență Cuantică, era încă un mister.

Quiona, Eldwen și Niko mi-au spus că în lumea lor gândurile mă poartă într-acolo numaidecât. Așadar, mi se împlineau dorințele doar dacă mă gândeam la ceva fără să rostesc dorința. Era timpul să-mi îndeplinesc dorințele, mi-am zis.

Primul meu gând m-a purtat către Atomic Land. Citisem atât de multe despre acest parc de distracții ciudat în care elfii pălăvrăgeau cu voioșie, iar electronii și particulele se plimbau nestingherite, încât deodată m-am trezit plimbându-mă prin el. Am văzut particule, electroni și atomi îngrămădindu-se la tarabe pentru cele mai bune oferte: combustibil de antigravitoni, vată de zahăr electrică, bilete pentru extragerea de la Atomic Land și multe altele.

Un alt gând m-a dus la Ceasornicăria lui Kronos, o prăvălie plină ochi cu ceasuri de toate felurile, un atelier de ceasornicărie relativă în care fiecare ceas arăta altă oră. Aici aveam să descopăr că timpul se scurge mai încet sau mai repede în funcție de viteza cu care mergi. Cu cât te miști mai repede, cu atât mai încet trece timpul. Un ceas în mișcare merge mai încet decât unul care stă pe loc.

Mi-am dorit apoi să văd Criptexul Cuantic, un artefact folosit la criptarea mesajelor cuantice. Și astfel am putut vedea Biblioteca din Alexandria și statuile inițiaților, am străbătut labirintul din valea Atenip ca să ajung în Shambla - lumea zânelor și a vrăjitorilor, care sunt oameni de știință ce au înțeles cum funcționează lumea cuantică și au ajuns mult mai departe cu descoperirile.

Totodată, am aflat că lumile noastre, cea clasică și cea cuantică, nu sunt chiar atât de separate, deoarece, când s-a produs Big Bang-ul, originea universului, toate particulele s-au produs împreună și, prin urmare, înlănțuite. Tot ceea ce există în univers s-a format de la acele particule, astfel încât suntem înlănțuiți cu tot ceea ce ne înconjoară: ființele, copacii, chiar și stelele.

Călătoria mea între cele două lumi s-a sfârșit, iar părerea mea este că între lumea cuantică și cea clasică există o graniță foarte importantă pentru ambele, dacă vor să supraviețuiască. E ca și cum o lume ar fi de apă, iar cealaltă de foc. Dacă ar intra în contact direct, ar fi un dezastru. Lumile noastre nu sunt atât de departe una de cealaltă.

Am aflat care e motivul pentru care am ajuns să văd ceea ce citisem. Mi-am dorit atât de mult să trăiesc aceste aventuri alături de prietenii mei imaginari și se pare că mi-au îndeplinit dorința. Mulțumesc celor care au făcut posibilă această aventură!

*Irimescu Ingrid
Clasa a V-a A*

DORINȚA

Cu doua zile în urmă mi s-a împlinit dorința: să fiu Batman pentru o zi. Batman este supereroul meu preferat, deoarece tot timpul găsește câte o soluție inteligentă pentru a-și înfrânge inamicii și pentru că nu are nevoie de superputeri să fie super.

Mama mi-a spus că, dacă vreau să-mi se îndeplinească visul, trebuie să-mi scriu pe un bilețel dorința, apoi când vântul bate dinspre nord și pe cer se arată luna, să arunc bilețelul pe geam.

Nu credeam că va funcționa, dar spre surprinderea mea, a doua zi dimineață, m-am trezit într-un dormitor luxos. În acel moment, mi-am dat seama că acela era Conacul Wayne. Toată ziua a decurs normal până când a apus soarele. Nici nu s-a întunecat bine, că s-a aprins acea lanternă uriașă cu liliac, deci cineva avea probleme.

Am fugit în Batcave, m-am urcat în Batmobile și am pornit spre locul infracțiunii.

După un drum, destulde scurt, l-am întâlnit pe Joker care voia să furede la muzeu un talisman ce îi dădea stăpânului său abilitatea de a transforma orice obiect dorea în aur și, lucrul cel mai important, cel care îl avea în posesie nu îmbătrânea.

Bineînțeles că un super răufăcător ca Joker, e dotat cu dispozitive enervante, așa că aveam să mă lupt cu „farsele” lui. M-am folosit de Batclaw să mă cațăr pe o clădire, iar apoi am încercat să îl țintesc cu un Batarang, dar când să-l nimeresc, am aflat că era doar o bucată de carton care semăna cu acel clovn.

Am intrat muzeu însă din toate părțile au început să apară zeci de Jokeri care râdeau sadic. Am aruncat Batarangi în toți, dar erau și ei, la rândul lor, niște bucăți de carton. Uimit, am fugit la artefactul pe care și-l dorea acel bufon, în încercarea de a-l proteja, însă, fără să vreau, am declanșat o capcană și am primit cu o bucată de tort pe față, și un bilețel pe care scria „Sper că e dulce gustul înfrângerii!” iar apoi, în câteva secunde, m-am trezit agățat de tavan.

A venit și Joker, care râdea cu gura până la urechi că a reușit să pună mâna pe talisman și că stăteam legat cu capul în jos de tavan. Mi-a făcut cu mâna și a început să se deplaseze lent către ieșire.

Repede am scos ultimul Batarang de sub centură și l-am aruncat aruncat către butoiul cu smoală pe care l-a pregătit pentru mine. Am avut noroc, pentru că l-am răsturnat pe Joker, care a căzut pe podea și care, din cauza smoalei, a și rămas lipit acolo. Am avut și a doua oară noroc, pentru că Batarangul s-a și întors la mine. Cu ajutorul lui am tăiat sfoara, așa că eram liber din nou.

Peste o oră, Joker pleca spre închisoare, iar eu mă întorceam la conac. Am ajuns și m-am așezat în pat dar, când m-am trezit, am aflat că eram acasă și că trebuia să merg la școală.

*Tănase Ștefan
Clasa a V-a A*

OMUL INVIZIBIL

Dintotdeauna mi-am dorit să devin invizibil. M-am gândit și m-am răzgândit cum să fac acest lucru posibil. Am scris un bilețel cu dorința mea și l-am aruncat pe fereastră, când vântul bătea spre nord.

A trecut o lună de când am aruncat bilețelul și credeam că dorința n-o să se mai îndeplinească, dar am greșit. Chiar în acea seară cineva a bătut la ușă. M-am dus imediat să verific. Am deschis ușa, iar în fața mea se afla un sacou dungat, cu o pereche de pantaloni colorați și un joben, care stăteau în aer de parcă cineva le purta. Am întins mâna să ating sacoul când am simțit o puternică strângere de mână. Am trântit ușa și deodată s-a auzit:

-Au!

Am deschis iar ușa și am văzut sacoul, pantalonii și jobenul, dar de data asta erau și doi ochi mari și albaștri. O voce groasă mi-a spus încet și calm:

-Bună ziua!

-Bună ziua! am spus eu ezitând puțin.

-Ți-am primit bilețul. Îți mai dorești să fi invizibil?

- Da... am spus eu timid.

-Atunci, vino cu mine! mi-a spus el.

L-am urmărit, până când am ajuns la colțul străzii pe care mergeam.

-Stai aici și nu mișca!

Am rămas acolo vreo câteva minute, fără să mă mișc și am început să mă gândesc dacă nu cumva era un vis. Am încercat să mă ciupesc, dar am dat cu mâna de ceva și nu mi-a luat mult timp să realizez că acel lucru

era invizibil. Am început să-l pipăi până când am dat de ceva ce părea a fi un buton. Am încercat să-l apăs și s-a auzit un clic.

M-am trezit buimac la mine în pat unde am găsit o scrisoare. Am privit-o cu atenție, dar nu am avut puterea să o deschid. M-am dat jos din pat și m-am îndreptat către baie pentru a mă spăla pe față însă, spre surprinderea mea, în oglindă nu era nimeni. Eram speriat și fericit în același timp. Am alergat să iau scrisoarea, am deschis plicul și înăuntru era un bilețel la fel de mic ca cel pe care l-am aruncat pe fereastră, iar pe el scria „Instrucțiuni”. Bilețelul spunea așa: „Pentru a nu mai fi invizibil ciupește-te, iar pentru a deveni invizibil scutură-ți mâinile!”. Pe spatele acestuia mai scria ceva intitulat „Felicitări!”. Emoționat, am citit mai departe: „Secretul pentru a deveni invizibil este să știi cum să interacționezi cu lucruri invizibile. Nu mulți au trecut acest test!”

În sfârșit, mi-a îndeplinit dorința: eram invizibil! Mi-am scuturat mâinile și m-am privit în oglindă. Acum, îmi puteam vedea corpul. „O să mă aștepte o grămadă de aventuri”, mi-am spus eu în gând.

După un an....

A trecut un an de când mi-am spus dorința și am aflat mult mai multe despre cum este să fii invizibil și cum să folosesc invizibilitatea. Eram chiar foarte talentat. De aceea, într-o seară, m-am trezit cu domnul invizibil cu sacoul dungat, pantalonii colorați și jobenul lui, împreună cu ochii mari și albaștri la ușă.

-Este totul în regulă? am întrebat eu.

-Da, voiam doar să îți zic că ai fost repartizat la agenția oamenilor invizibili.

Am făcut ochii mari de curiozitate.

-Vino cu mine ca să te lămuresc! m-a îndemnat el.

L-am urmărit până la colțul străzii pe care am mers și data trecută, când mi-a zis:

-Stop! Mai ții minte butonul pe care l-ai apăsas?

-Da, desigur! i-am răspuns.

-Atunci, apasă-l!

S-a auzit un clic și m-am trezit într-un lift. M-am gândit să mă fac invizibil, așa că mi-am scuturat mâinile. Liftul s-a deschis și am pășit într-un buncăr spațios, cu ecrane gigantice și tot felul de calculatoare. În mijlocul camerei, a apărut un ecran cu un om care mi-a strigat numele. M-am dus lângă ecran să văd cine era, dar ar fi trebuit să mă aștept ca acea persoană să fie invizibilă. Această persoană mi-a spus să mă duc în camera din spatele meu ca să îmi iau pe mine uniforma agenției. Nici n-am stat pe gânduri, m-am schimbat rapid și m-am dus înapoi. Ecranul nu mai era acolo, în schimb, un copil cam de vârsta mea avea și el uniforma agenției. M-am ciupit și am început să vorbesc cu el. Am aflat că îl chemă Andrei și că a primit o misiune și anume să distrugă un aparat care ne poate lua puterea de a fi invizibili. Andrei mi-a zis că trebuie să mergă în misiune cu mine. Am mers mult până când am ajuns la seiful unde se afla aparatul, am descifrat codul seifului, am luat aparatul și, când să plecăm, un robot cu dinți ascuțiți mai ceva ca un ferăstrău a apărut în spatele nostru. Am fugit cât de tare am putut, dar robotul m-a prins. Andrei a încercat să mă salveze, dar nu a putut. Fără să mă gândesc, am aruncat aparatul în gura robotului. Robotul a explodat, ceea ce înseamnă că și aparatul a explodat!

Ne-am întors la bază și toată lumea ne-a felicitat!

A doua zi, am avut liber, deoarece urma Crăciunul! Mă gândeam să devin invizibil, ca să îl sperii pe moșul...

*Vorovenci Paul,
Clasa a V-a A*

LOUIS

Sfântul Alexander I.K. Nu cred că ați auzit vreodată de acest loc. Am să vă lămuresc eu. Este un orfelinat. Unde se află? O întrebare foarte bună. Oceanul Atlantic, singurul lucru despre locația acestui

orfelinat pe care îl știu. În mod normal, copiii de 14 ani nu știu foarte multe despre orfeline și centre de plasament, mai ales dacă acestea se află pe o insulă a cărei locație nu o știe nimeni. Cred că ar trebui să povestesc de la început, adică, cum am aflat eu de acest loc. Așa cum am menționat mai sus, am 14 ani. Stau în Paris, Franța, și până acum două luni avem o viață de invidiat. Casa perfectă cu piscină, mergeam la o școală privată de top, eram căpitanul echipei de fotbal și aveam cel mai bun prieten din lume, Louis. Totul mergea așa cum mi-am dorit, până când, într-o zi, părinții lui Louis au fost victimele unui accident teribil de mașină. De atunci, Louis s-a închis în camera lui și nu a vrut să vorbească. Peste câteva zile, în data de 17 martie, m-am dus să îl vizitez, dar am fost surprins să văd ca nu era acasă. L-am căutat peste tot, dar nu era de găsit. Într-un final, am decis să sun la poliție. Când polițiștii au ajuns la fața locului, am observat că în locul unde obișnuia să fie casa lui nu mai era decât un câmp plin de buruieni.

- Nu! Nu! Nu! Era aici! Știu că era aici! Am strigat eu. Polițiștii au crezut că le fac o farsă, așa că m-au dus acasă și au vorbit cu părinții mei. Stăteam în camera mea și încercam să găsec o explicație pentru cele întâmplate când am fost chemat la cină.

- Ce te-a apucat să suni poliția în mijlocul zilei și să îi aduci într-un câmp? M-a întrebat tata cu o voce aspră

- Am fost să îl vizitez pe Louis, dar atunci când au ajuns ofițerii casa lui a dispărut!

- Louis? Of... dragule, trebuie să încerci să renunți la prietenul tău imaginar și să îți faci niște amici reali. A zis mama cu o voce acuzatoare, Imaginar?! Louis era real! Știa și ea asta. A fost acasă la noi de nenumărate ori. Oare era o farsă? Dar tot nu se explică dispariția casei!

M-am ridicat de la masă și am fugit în dormitor. Nu am putut închide un ochi în noaptea aceea.

De dimineață am plecat la școală hotărât să pun capăt acestui mister. Am întrebat pe toată lumea cu care a vorbit vreodată Louis, dar toți au avut același răspuns: „Cine e Louis?”. Nu se poate să se întâmple așa ceva! De ce au uitat toți de el! Știu că e real! Trebuia să îl găsec. Oricine l-a răpit s-a asigurat că nimeni nu o să îl mai țină minte în afară de mine. Am început să caut indicii. Am cutreierat tot orașul, dar nu am găsit nimic. Când am ajuns acasă, am găsit pe birou un vechi album foto. M-am uitat prin el, dar toate pozele cu Louis erau acum goale. Fiecare urmă a existenței lui dispăruse. Am continuat să privesc pozele din album până când am găsit o hârtie uzată, foarte veche. Era un desen făcut de Louis! Eram în culmea fericirii! Pe foaie se vedea un castel imens, împrejmuit de un canal adânc peste care se putea observa un pod de lemn cu câteva cristale încrustate pe partea stângă. Dintr-o dată mi-am amintit. Era un orfelinat de pe o insulă ascunsă. Louis obișnuia să aibă tot felul de vise despre acest loc magic. Știam ca acesta era un semn, un indiciu, o pistă de urmat. Mi-am luat laptopul și am început să caut informații. După câteva ore nu am găsit nimic! Am început să îmi pierd speranța, când am văzut o poză postată pe o rețea de socializare cu un castel care semăna prea mult cu cel din desen ca să fie o coincidență. Am apelat persoana care publicase poza, dar nu a răspuns. Într-un final, am scris un mesaj și am fost uimit să primesc un răspuns după numai câteva minute. Se pare că altcineva făcuse poza, dar, spre norocul meu, era cineva apropiat fetei cu poza. Până la urmă, aceasta a reușit să îmi facă rost de o hartă veche pe care se putea vedea traseul bunicului ei atunci când făcuse poza. Am privit harta cu atenție și am realizat că insula se afla în nordul oceanului Atlantic. Trebuia să pornesc la drum, dar era imposibil. Cum aveam să ajung acolo? Nu ma pot duce la părinții mei să îi rog să ma ducă pe o altă insulă pentru a-mi găsi prietenul „imaginar”. Sigur mai exista o cale să ajung acolo. Trebuia doar să îmi dau seama cum. O idee mi-a venit în minte. Am început să schițez castelul pe o foaie de hârtie. Am desenat și insula și oceanul din jurul ei. După câteva ore eram gata. Aveam un desen nemaipomenit, după părerea mea. Era cât se poate de exact. Atunci m-am pus în pat și am așteptat câteva ore.

La miezul nopții, alarma m-a trezit și mi-am amintit ce aveam de făcut. Am luat desenul și l-am întins pe pervaz. Lumina lunii se reflecta în oceanul desenat de mine și în toate diamantele de pe pod. Toate razele se îndreptau spre un singur loc, pe desenul meu. Dacă nu aș fi fost așa prins de entuziasm, probabil aș fi stat

mai mult să admir cât de frumos se vedea luna. Dintr-o dată am simțit că amețesc. Camera se învărtea în jurul meu, iar pereții se apropiau. Podeaua a dispărut. Eu cădeam. Cădeam din ce în ce mai jos, din ce în ce mai aproape de fundul gropii.

M-am trezit. Eram întins pe un petec la fel de moale ca vata de zahăr. În jurul meu se vedeau numai copaci de toate culorile. Păsările zburau pe cerul albastru plin de nori de diferite forme. Am văzut unul chiar și în formă de dinozaur. „Unde sunt?” Mi-am spus în gând. Stând întins pe iarbă am continuat să admir priveliștea, când picături mari de apă, de mărimea unor mingi de tenis au început să umple locul. Cerul s-a întunecat, iar fulgere și tunete au apărut. Am început să alerg în căutarea unui adăpost. Am alergat atât de mult încât nu am realizat că se făcuse dimineața. Am continuat să alerg până am ajuns la ceva nemaipomenit. În fața mea se întindea castelul din desen. Era leit cu cel din visul lui Louis. Nu îmi venea să cred. Am alergat spre poarta impunătoare pe care era încrustat cu diamante numele orfelinatlui. Nici nu am stat pe gânduri și am pornit către castel. Am împins ușa și m-am trezit într-o cameră superbă. Era imensă, plină de picturi pe pereți, cu ferestre făcute din mozaic și niște mese de lemn care se întindeau în toată sala. M-am uitat prin jur, dar nu am văzut pe nimeni. Am început să strig, însă nu am primit niciun răspuns înapoi, așa că am decis să cutreiera restul castelului. Am vizitat fel și fel de camere. Unele mai moderne decât altele. Unele mai mari, altele mai mici. Am fost prin dormitoare, bucătării, săli de clasă, o sală de bal, un bazin, vestiare și multe altele. Nici urmă de om prin tot castelul. Când am început să îmi pierd speranța, în fața mea a apărut o ușă ca prin magie. Plutea la vreo doi centimetri de pământ. Era de lemn, vopsită roșie cu o clanță aurie. Nu am putut să îmi stăpânesc curiozitatea, așa că am deschis ușa. O pală de vânt m-a împins pe partea cealaltă. Am căzut.

Eram din nou pe iarba moale, înconjurată de copaci. „O, nu!” mi-am spus. Am luat-o de la capăt și am urmat același traseu. S-a întâmplat exact același lucru. Cădeam. Din nou și din nou. După nenumărate încercări, am decis să schimb traseul. Am luat-o pe o cărare diferită. Ușa a reapărut. Ba nu! Era o ușă diferită. Nu era din lemn. Era făcută din metal și era de vreo două ori mai mare. Am deschis-o și pe partea cealaltă am văzut oameni. Era curtea castelului, dar de data aceasta era plină de copii și profesori. Toți erau îmbrăcați cu niște robe argintii și niște pălării asortate. Dacă nu aș fi fost atât de fericit să văd alte persoane, probabil aș fi râs. Am mers pe partea cealaltă a ușii și am observat că toți copiii au început să se uite la mine. Nu știam ce să fac sau să zic. Eram înlemnit în locul unde a fost ușa. Dintr-o dată o voce foarte cunoscută s-a auzit. Cineva mă striga. Am văzut un băiețel mic de statură, cu părul roșcat și plin de pistrui. Era Louis! Louis, prietenul meu! Am alergat spre el și l-am strâns în brațe cât de tare am putut.

Nu îmi venea să cred!

- Știam că mă vei găsi! Deși...ți-a luat cam mult. M-a tachinat el.

-Am venit să te iau de aici. Haide! Am zis eu și l-am tras de braț. Ceva foarte straniu s-a întâmplat acasă. Nimeni nu își mai amintește de tine. Toți cred că eu te-am inventat.

- Nu înțelegi...eu nu vreau să mă întorc. Asta e casa mea! M-am uitat la el nedumerit. Cum adică nu se mai întoarce?

-Poți rămâne și tu aici cu mine! Vremea e tot timpul așa cum ne dorim noi, nu există oră de culcare, școala de aici este total diferită, mâncarea este nemaipomenită, zilele trec mult mai greu și cel mai important, nu îmbătrânim niciodată! Fiecare zi e o aventură! Toată viața de aici e o aventură nesfârșită! Toți cei de acasă te-au uitat deja. Odată ce ajungi la castel fiecare urmă a existenței tale dispare. Fiecare amintire pe care o are cineva cu tine dispare. Nu mai ai nimic acolo!

- Nu! Nu! Nu! Trebuie să ne întorcem! Am o familie acolo! Am prieteni, am un viitor! O să îi fac să își amintească!

Cineva își va aminti de mine! Țin minte că l-am apucat pe Louis și am fugit cât de tare am putut, trăgându-l după mine. Am fugit până când oboseala m-a cuprins și am căzut la pământ.

M-am trezit. Lacrimi mi se prelingeau șiroaie pe obraji. Eram în camera mea, în patul meu, în casa

mea. Desenul nu era de găsit. Louis! Louis nu se afla nicăieri prin cameră. Am început să caut peste tot, când am dat de un costum negru. Mi-am amintit. Nu! Lacrimile au izburit și nu am putut face nimic să le opresc. Totul fusese un vis. Orfelinatul, revederea cu Louis, aventura mea până pe insula magică. Nimic nu era real. Louis a fost în mașină alături de părinții lui atunci când a avut loc accidentul. Castelul cu pod încrustat cu diamante și cristale au fost doar în imaginația mea. Louis nu mai era! Zilele au trecut și eu am continuat să desenez castelul în fiecare seară și să arunc desenul pe geam în speranța unui miracol.

Rauca Ioana
Clasa a VII-a A

CLUBUL DE LECTURĂ

Ca să nu mai stau atâta timp pe TikTok, mama a avut „grozava” idee de a mă înscrie la un club de lectură...Uf, părinții din ziua de azi pur și simplu nu ne înțeleg...

E incredibil! Mă așteptam la un club de lectură plictisitor, plin de tocilari care să trăncănească întruna despre nu știu ce carte complicată de 300 de pagini...Dar nu a fost așa!

S-o iau cu începutul. Adunarea s-a ținut într-o sală mare de clasă dintr-o școală de lângă lacul Noua. De cum am pășit înăuntru, îmi venea să o iau la goană înapoi, dar mama plecase deja. Oricum, o luase razna de vreme ce m-a adus aici, nu?

Încăperea era destul de slab luminată, dar tot mi s-a părut că văd niște pânze de păianjeni prin colțuri; băncile cam vechi și mâzgălite erau trase lângă un perete, iar în mijlocul sălii era un cerc din scaune, vreo șapte.

Dar curând am văzut participanții și ideea de a o tuli a fost înlocuită cu uimirea de a întâlni nu niște adolescenți normali, îmbrăcați în tricouri și adidași Nike, ci unul mai ciudat ca altul, printre care eu, îmbrăcată gotic nu mai ieșeam în evidență, în sfârșit! Ba nu, era unul care avea o față chiar bizară, dar ocupase locul cel mai întunecat, așa că nu-l vedeam prea bine.

Când toată lumea s-a așezat, vorbi o fată mică și slăbuță, cu păr brunet și breton și ochi negri, care ținea în mână mai multe cărți.

- Eu, spuse ea, sunt Matilda și voi fi gazda voastră azi. Cei mai mulți dintre voi mă cunosc. Vă propun un subiect, sper eu, de interes și anume: de ce autorii ascund de publicul cititor anumite detalii de o importanță covârșitoare.

Eu mă uitam mirată în stânga și în dreapta așteptând pe careva să pufnească în râs, dar toți au rămas serioși.

-De pildă, a continuat ea, deși o carte a fost scrisă despre mine, eu tot nu sunt mulțumită că cel mai mare secret al meu nu a fost menționat.

- Ce vrei să spui, am întrebat curioasă, când mi-am dat seama că citisem și eu cartea, cândva demult, prin clasa a treia.

- Ce nu s-a zis în nicio ediție este că, de fapt, eu sunt cea care l-a servit pe tavă pe tata poliției financiare. Am avut grijă de asta, într-o zi, când și-a adus acasă registrele contabile, cel măsluit, de arătat la controale, și cel corect, cu adevăratele prețuri, cheltuieli și profituri; n-am rezistat și am copiat întocmai cifrele reale și în registrul de arătat celor puși să verifice. Trebuia să dovedesc tuturor că nu era decât un șarlatan... Dar nu am înțeles niciodată de ce domnul Dahl nu a notat aceasta nicăieri.

- A, interveni tipul creț de lângă mine, îmbrăcat sumar și mirosind a lapte de capră. Zici că-și aruncase în grabă un cearșaf pe el.

- Mă numesc Telemah, sunt fiul faimosului Odiseu și sunt revoltat că dragul nostru Homer a omis să spună de unde i-a venit mamei mele, preacredincioasei Penelopa, ideea cu deșiratul pânzei pentru bunicul, Hades aibă-l în pază!

- Cum așe? zise un baiat cu ilic și-o căciulă tradițională, chiar vizavi de mine.

Eu dădeam să chicotesc, dar, din nou, nimeni nu părea să fie amuzat de accentul puștiului.

- Într-o seară, mă jucam cu sclava mea preferată când m-am împiedicat de războiul de țesut și am deșirat fără să vreau giulgiul la care lucrase mama cu lacrimi în ochi toată ziua. Și uite-așa i-a venit inspirația de a trage de timp, deșirând noaptea ce lucra ziua, pentru a nu se mărita cu vreunul dintre aroganții ăia de petitori.

- Și-au meritat toți soarta, cu prisosință, spuse Matilda.

- Ei bine, interveni atunci băiatul cu ilic, care se prezentă „Nică”, aflați ce tărașenie am făcut. Văzând cât a pățimit Smărăndița pe calul Bălan, m-am dus într-o seară la școală și am tăiat o bucată din piciorul blestemăției ăleia de scaun să terminăm odată cu el. Dar sâmbătă, chiar eu avui norocul să fiu poftit pe el. Să fi văzut râsete când se dărâmă calul cu mine cu tot. Păcatele mele, dar de-atunci o încetat bădița să ne mai sfădească în feliul aista.

De data asta, toată lumea a hohotit de râs, dar eu nu prea am înțeles gluma. Am presupus că acest Nică era cel care amuza grupul mereu.

Apoi, băiatul pe care-l remarcasem de la bun început pentru ciudățenia figurii a ridicat mâna spre a lua cuvântul. S-a uitat, nu știu de ce, spre mine, și a început:

- Pentru cine nu mă știe, mă cheamă August, dar mi se zice Auggie, în general vin aici la club cu cel mai bun prieten al meu, Julian.

- Voi, prieteni? am sărit eu fără să-mi dau seama. Dar țin minte din carte că tu nu te împăcai deloc bine cu Julian. De fapt, el cu tine...

- Ah, înseamnă că tu nu ai citit decât prima parte din „Minunea”. Poți afla întreaga poveste din cartea dedicată lui Julian. Domnul Palacio a scris-o la insistența mea. Nu mi se părea corect ca cel care mi-a devenit prieten așa bun să nu aibă parte de o poveste a lui.

Îmi deveni foarte clar: eram în urmă cu lecturile... Adică, da, selfie-urile prietenilor mei la hoteluri de lux și în mall-uri erau faine, la fel și miile de filmulețe de pe Insta și TikTok, dar nu la fel de incitante ca aventurile grozave care mă așteaptă să le descopăr în cărți.

Așadar, promit solemn că mă apuc de citit chiar acum!

*Andronic Iris
Clasa a VII-a A*

ÎNTÂLNIREA PERSONAJELOR

Într-o zi, eu, Pocahontas, mă plimbam liniștită prin pădure. În depărtare, la poalele unui deal, am zărit o ușă care parcă, mă invita să o deschid. Curajoasă, așa cum mă știți, m-am apropiat de ea și am deschis-o. Când am intrat, am pășit într-o lume cu totul diferită. Am realizat că era povestea Neînfricatăi.

Surpriză ! Odată cu mine și-au făcut apariția eroii poveștilor cunoscute: Harap – Alb, Schrek, Tezeu și Rapunzel. Lumea poveștilor ne adunase pe toți pentru a o ajuta pe Neînfricată să scape de Forțele Întunericului.

În depărtare, zăresc apropiindu-se de noi, o fată cu pletele roșii ca focul, cu cârlionți ștregari, având pe față întipărită o mare tristețe. Era Neînfricată!

- Pocahontas, Shrek.....ce căutați în această poveste? întrebă Neînfricată nedumerită .

- Am venit să te ajutăm să scapi de Forțele Întunericului!

- Nu o să avem nicio șansă! Sunt mult prea puternice!

- Unde-s mulți, puterea crește! zise Harap – Alb.

- Da, are dreptate! zise masivul Shrek hotărât. Dacă ne echipăm cu armuri de argint și săbii de aur vom învinge și, oricum, mă aveți pe mine!

- Pe tine? Cine ar vrea să aibă un ștrumf morocănos ca tine? zise Tezeu nervos.

- Cineva care ar avea maniere! răspunse Shrek râzând.

- Hei ! Opriți-vă! Știți de ce ne aflăm aici, nu-i așa?

- Nu am ajuns aici ca să dăm dovadă de putere, ci de curaj! am zis eu.

- Are dreptate Pocahontas! Faptele trebuie să vorbească pentru noi! zise Rapunzel.

- Ce mai așteptați? Să pornim la luptă! spuse Neînfricată.

Convoiul a pornit la drum, în frunte viteazul Harap – Alb pe calul lui masiv, urmat de mine, Pocahontas, Rapunzel și Neînfricată, fiind însoțite de Shrek și Tezeu.

Băieții nu se potoliseră. În fiecare minut, îi auzeam din spate cum strigau : „Nu te mai împinge în mine. ”, „Tacă-ți gura!” ș.a..

Efectiv mă enervau la culme ! Se comportau ca niște bebeluși!

Pe la mijlocul drumului, am întâlnit o arătare hidoasă: era mică de statură, cu ochi mici și galbeni, cu mâini zbârcite și îmbrăcat în culori țipătoare.

- Vreți să ajungeți la palatul Forțelor Întunecate? Mai întâi, trebuie să treceți de cele trei jocuri!

- Ce fel de jocuri? întreabă Rapunzel.

- Trasul cu arcul, aruncatul discului și labirintul.

- Bine! spuse Tezeu curajos.

Primul joc a început. Mie nu-mi e teamă, deoarece eu trag foarte bine cu arcul. Nimeresc mereu ținta. Și așa a și fost. Am câștigat primul joc cu ușurință.

În al doilea joc, Shrek a luat discul în mâinile sale puternice, iar aruncarea lui a fost cea mai bună. Și uite așa am trecut de al doilea joc!

În labirint, când spiridușul ne-a lăsat în mijlocul lui, salvarea a venit de la Rapunzel care își lăsase părul drept semn, pentru a ști pe unde trebuie să mergem.

Spiridușul ne-a lăsat să mergem mai departe.

La palatul Forțelor Întunecate, ne aștepta marea luptă.

Soldații castelului, formaseră un lanț viu, oprindu-ne intrarea. Shrek și-a luat inima în dinți și a pornit către ei reușind, prin forța sa, și cu multă viclenie, să pătrundă dincolo de soldați.

Harap – Alb l-a urmat îndeaproape, lovind cu buzduganul său în stânga și în dreapta. Spate în spate, eu și Rapunzel ne-am furișat printre soldați și am intrat în palat, iar Tezeu și Neînfricată au desăvârșit victoria.

Odată ajunși în palat, am nimicit Forțele Întunericului în frunte cu regele lor.

Dintr-o dată, soarele a răsărit pe cer, iar palatul s-a transformat într-un loc vesel și plăcut. Servitorii au întins o masă mare, plină de bucate alese, spre bucuria tuturor, dar mai ales a lui Shrek, care e un mare pofticios.

În sfârșit, venise timpul să ne despărțim.

Shrek a fost primul care a trecut prin ușă, întorcându-se la Fiona lui, luându-și rămas bun, urându-ne „Mult noroc!”.

Rapunzel l-a urmat, rotindu-și în semn de bun rămas minunatul ei păr.

Viteazul Harap – Alb a trecut dincolo de ușa misterioasă, călare pe calul lui frumos, făcându-ne semn de rămas-bun cu buzduganul său puternic.

Tezeu a plecat maiestuos și tăcut, înclinându-se respectuos în fața mea și a Neînfricății.

În final, a venit timpul să mă duc și eu în povestea mea.

Am simțit cum pe obraz, o lacrimă se prelingea ușor. Atunci am îmbrățișat-o pe Neînfricată, i-am mulțumit că ne-a primit în povestea ei, mărturisindu-i că m-am simțit foarte bine.

Am trecut dincolo de ușă, ajungând în pădurea de unde plecasem și visând la alte întâlniri cu personajele. Am învățat că atunci când îți dorești ceva cu adevărat, visul devine realitate.

*Pîrșe Octavia
Clasa a VI-a*

NOAPTEA

Ziua s-a terminat, soarele a dispărut
Pe cerul înstelat, luna a apărut.
Privește mirat, gândindu-se la trecut
Un copil aflat pe prag, tăcut.
Se uită fascinat, către Necunoscut,
La cerul pătat de stele, cântând la flaut.
Mai târziu a observat că pe cer s-a așternut,

Un astru minunat, frumusețe de necrezut.
Parcă din vise evadat ori din alt ținut.
De el fermecat, pe prag a zăcut.
Pe cerul înstelat, Soarele a reapărut,
Cu o strălucire de nemaivăzut.
Încet, încet, Luna a dispărut.

*Gheorma Medeea
Clasa a VI-a*

VINE CRĂCIUNUL!

M-am trezit când o lumină desena forme diverse pe plapuma moale de pe patul meu.
Ningea! Fulgii de nea dansau lin în văzduh. Totul era acoperit cu albul imaculat al zăpezii.
Deși soarele strălucea, afară părea destul de frig. Toți oamenii care se plimbau pe afară purtau haine groase și călduroase.

Chiar și copacii, părăsiți de pătura lor de frunze păreau că tremură de frig. Vântul sufla puternic, mișcând crengile falnicilor pomi înfrigurați.

Se auzeau glasuri de copii cântând colinde, urând Crăciun fericit la toată lumea.

Moș Crăciun se pregătea să vină cu o sanie plină de cadouri. Se pare că fetele și băieții din sat au fost cuminți anul acesta.

Părinții se pregăteau de sărbători și împodobeau casa cu multe decorațiuni și luminițe.

Într-un colț al fiecărei case stătea mândru un brad decorat cu globuri colorate, clopoței, îngerăși, beteală și o stea aurie în vârf, iar în celălalt capăt flăcările jucăușe din șemineu încălzeau casa.

Bucătăria te încânta cu mireasma de cozonac și turtă dulce. Pe patul din dormitor așteptau nerăbdătoare cărțile cu povești de Crăciun.

Parcul era împodobit cu podoabe frumoase și în fiecare magazin se găseau jucării și ornamente potrivite sezonului.

În sfârșit vine această perioadă magică, plină cu sărbători care îți inundă sufletul cu bucurie!

*Dobrin Diana
Clasa a VI-a A*

THE JOURNEY OF MY DREAMS

Imagination is the most powerful force a human being can possess. It is the road paved with hopes and aspirations that leads you to a world of endless possibilities. No matter how many challenges you face along the way, your creativity and perseverance will follow you as a shadow, always having your back and

encouraging you to keep “tunnel-vision”, ignoring people whose goals are to ruin your ambition and beliefs. My presence here is a sign to keep soaring the clear, azure skies of your dreams. It will all be worth it one day.

My story started in a rainy morning. The tears of the melancholic, smoky clouds were dropping heavily on the hard pavement in front of my house. Loud rumbles made my heart shake. I was sitting by the cozy fireplace, reading a gripping book. The atmosphere was radiating a calm glow and the room had a peaceful energy. Just an ordinary Saturday, right? Well, I guess I was terribly wrong. The future ahead of me was preparing a magical adventure, one that I will never forget...

Out of nowhere, a magnificent, smiling, black bird appeared in front of me with a loud thud. I was utterly amazed.

“Greetings, my long lost friend. My name is Robin and you may be wondering why am I here. The answer is simple. I am offering you a once-in-a-lifetime ride through the mystical realm of fantasies until the sun dives under the horizon. Will you join me? Please, don’t make yourself miss out on such a wonderful event!” he exclaimed with a hint of excitement in his voice.

With my judgement clouded by hope and enthusiasm, I hopped on his back, eager to visit a parallel existence of our universe. We flew as fast as a flash through the golden portal and there it was: the heaven of nature, even more beautiful than I imagined. The sun was shining like a bright star and the cute, little bunnies were bouncing in the meadow. Butterflies were fluttering their colourful wings and the flowers were emanating strong but sweet fragrances. The views were more than I could describe in words, believe me. After I was dragged away and interrupted, Robin led me to a whole opposite place. It looked like the kingdom of sorrow. Everything here was the shade of black, including the old trees. Any laughter and joy were forbidden. We were all covered in a dark shadow of misery. On top of a mysterious hill, there stood an ancient castle with an unkempt appearance and frowning guards surrounding it.

“The ruler here is King Edgar. Nobody knows why he has transformed into a loner and a dreary man but legend says that, in his youth, he was a charming young prince, happily married to a gorgeous girl. Since she disappeared without a trace, he made a drastic change in his personality. Everyone thinks he’s evil and you should never approach him” Robin whispered with a frightened look in his eyes.

The tension made it harder to think and I didn’t want to judge the poor king. I’m not the type of person to fall into the trap of the wrongful prejudice. I wanted to know the actual truth. I felt a certain calling to solve this enigma and to restore happiness, therefore I carefully carved out a plan, an ingenious one. While Robin was snoozing in the afternoon, I grabbed the opportunity to escape and disguise myself as a tough guardian. Luckily, the men at the palace gates were all snoring and I passed by them quietly, tip-toeing like a gracious ballerina. An awful regret overwhelmed me, however there was no turning back. I wanted this. For once, I could influence someone’s fate and become a hero.

All these thoughts were rushing through my mind and I finally entered the dusty hallways of a nightmare. Bats were screeching and mice were running freely. My heart missed a beat and my hands trembled. It was time to come face to face with the dreaded king.

“WHO DARES TO INVADE MY SPACE?” an exasperated roar echoed.

“I...I...wish to speak to you, your Majesty...” my voice shook fearfully.

We stole a fast glance at each other and, all of a sudden, everything lightened up. Our surroundings found their true meaning and life regained its purpose. Smiles and euphoria conquered the country and Edgar hugged me with tears of ecstasy trickling down his face.

“Many, many years ago, my wife passed away from a natural disaster. Everything ripped apart since then. I collapsed, with my soul lost and love gone. One quick look is all I needed to know that you are going to be the new queen. I’m getting old and an heir should take the throne. Something in your eyes caught my

attention, a radiation of positivity. I could tell you were here to help me see the good side. You deserve the crown.” he announced whole-heartedly.

The emotional impact his words had on me is hard to explain. I was purely astonished and that moment will remain intact in my memory forever.

You can surely guess what happened next, right? I became queen Melissa the First! My coronation took place in a sublime garden and every single creature was invited. From then on, I gained power and responsibilities. It turns out that dreams do become true, if you are willing to spice up with some magic and stimulate creativity. As a famous quote expresses, “Logic can take you from A to B. Imagination will take you everywhere”. Just take a deep breath, don’t fret, keep the childhood enchantment alive and your inspiration will be set free.

*Iordănoiu Melissa Ioana
clasa a VI-a A*

CĂLĂTORIA VISURILOR MELE (TRADUCERE”THE JOURNEY OF MY DREAMS”)

Imaginația este cea mai puternică forță pe care o poate stăpâni ființa umană. Este drumul pavat cu speranțe și aspirații care te conduc către o lume a posibilităților nesfârșite. Indiferent cu câte provocări te confrunți pe parcurs, creativitatea și perseverența ta te vor urma ca pe o umbră, susținându-te și încurajându-te să-ți păstrezi concentrarea, ignorând oamenii care vor să te demotiveze. Eu sunt aici pentru a te ajuta să vezi în continuare doar cerul colorat al visurilor tale. Totul va căpăta un sens într-o bună zi.

Era o dimineață ploioasă. Lacrimile norilor melancolici și fumurii cădeau greu pe pavajul dur din fața casei mele. Din când în când, tunetele și fulgerele zgomotoase mă făceau să tresar speriată. Cuibărită pe fotoliu, lângă șemineu, continuam să citesc, atrasă de cartea-mi captivantă. Atmosfera radia o strălucire calmă, iar camera avea o aură liniștită. Doar o sâmbătă obișnuită, nu-i așa? Ei bine, cred că m-am înșelat teribil. Mă aștepta o aventură magică, una pe care nu o voi uita niciodată...

Din senin, o pasăre neagrăca abanosul a apărut în fața mea. Am fost total uimită și surprinsă.

„Salutări, prietena mea de mult pierdută! Numele meu este Robin și poate te întrebi de ce sunt aici. Răspunsul este simplu. Îți ofer o plimbare prin tărâmul mistic al fanteziei, dar putem să ne bucurăm de ea numai până la apusul soarelui. Mi te vei alătura? Te rog, sunt sigur că nu vrei să ratezi un astfel de eveniment!” a exclamat el cu un strop de entuziasm în voce.

Cu judecata încețoșată de speranță și entuziasm, m-am urcat pe spatele lui, dornică să vizitez o lume paralelă. Am zburat repede ca fulgerul prin portalul de aur și iată-l: RAIUL NATURII, chiar mai frumos decât mi-am imaginat. Soarele strălucea ca o stea sclipitoare și iepurașii drăgălași se jucau pe pajiște. Fluturii își fâlfâiau aripile colorate, iar florile emanau parfumuri dulci, dar puternice. Priveliștea-a dovedit a fi mai mult decât aș putea descrie în cuvinte, credeți-mă.

Robin m-a întrerupt din contemplare și m-a condus către un loc complet opus, plin de durere și beznă. Domnea întunericul. Copacii bătrâni erau acoperiți de o umbră mohorâtă și nu exista nici urmă de râs sau bucurie. Pe vârful unui deal misterios, stătea un castel străvechi, înconjurat de soldați încruntați.

„Conducătorul de aici este regele Edgar. Nimeni nu știe de ce s-a transformat într-un bărbat singuratic și trist, dar legenda spune că, în tinerețe, a fost un prinț fermecător, căsătorit cu o fată superbă, care a dispărut fără urmă. De atunci, el s-a schimbat drastic. Toată lumea crede că este viclean și sălbatic. Să nu te apropii niciodată de el”, a șoptit Robin cu o privire înspăimântată în ochi.

Încordarea situației mi-a creat o stare de disconfort. Nu am vrut să-l judec pe bietul rege. Nu sunt genul de persoană care să cadă în capcana prejudecății greșite. Am vrut să aflu adevărul. Am simțit o anumită chemare de a rezolva această enigmă și de a restabili fericirea, așa că mi-am croit cu grijă un plan ingenios.

Am profitat de lipsa de atenție a lui Robin și am reușit să mă deghizez într-unul dintre paznicii duri. Din fericire, străjerii sforăiau adânc cu toții și am trecut pe lângă ei tiptil, mergând pe vârfuri ca o balerină grațioasă. M-a cuprins imediat un regret îngrozitor, dar nu aveam cale de întoarcere. Eu am ales... Aș fi putut schimba soarta cuiva și aș fi devenit o eroină. Toate aceste gânduri îmi treceau prin minte când am intrat în sfârșit pe holurile prăfuite ale unui coșmar. Liliicii zbierau și șoarecii alergau liberi. Inima mi s-a oprit și au început să-mi tremure mâinile. Era timpul să mă întâlnesc față în față cu temutul rege.

„Cine îndrăznește să-mi invadeze palatul?” a răsunat un vuiet exasperat.

„Eu... eu... vreau să vorbesc cu dumneavoastră, Înălțimea Ta...” mi-a tremurat vocea cu frică.

Ne-am aruncat o privire rapidă unul altuia și, dintr-o dată, totul s-a luminat. Lumea părea să-și fi regăsit adevăratul scop. Zâmbetele și voioșia au revenit, iar Edgar m-a îmbrățișat cu lacrimi de bucurie care i se prelingeau pe față.

„Cu mulți, mulți ani în urmă, soția mea a murit în urma unui dezastru natural. Totul s-a dus de râpă de atunci. M-am prăbușit, cu sufletul pierdut și iubirea dispărută. O privire caldă este tot ce aveam nevoie să simt ca să fiu sigur că tu vei fi noua regină. Îmbătrânesc și un moștenitor ar trebui să preia tronul. Ceva din ochii tăi mi-a atras atenția. Radiezi bunătate și candoare. Aș putea spune că ai fost menită să mă readuci la viață. Meriți coroana.” mi-a spus el cu glasul blajin.

Impactul emoțional pe care l-au avut cuvintele lui asupra mea este greu de explicat. Am fost pur uimită și acel moment va rămâne intact în mintea mea pentru totdeauna.

Cu siguranță poți ghici ce s-a întâmplat în continuare, nu? Am devenit regina Melissa I! Încoronarea mea a avut loc într-o grădină sublimă și fiecare creatură a fost invitată. De atunci am câștigat putere și responsabilități. Se dovedește că visurile devin realitate, dacă ești dispus să le condimentezi cu ceva magie și să stimulezi creativitatea. După cum exprimă un citat celebru, „Logica te poate duce de la A la B. Imaginația însă te va duce peste tot”. Inspirați adânc, nu vă îngrijorați, mențineți vie feeria copilăriei și inspirația voastră va fi eliberată

*Iordănoiu Melissa Ioana
clasa a VI-a A*

PRINCESS JOSEPHINE

That moment was great. I finally felt free from all my princess duties and obligations, but now I perceive it as a huge, huge mistake. I want to reveal my true self. You might know me as Emily Walkers, but I am actually the missing Josephine Elliot Madden, daughter of the mighty king of Imark, Louis the First.

My story started in a beautiful day of spring. The sun was shining on the clear, azure sky and the birds were singing peacefully in my royal garden. My coronation was coming up and I couldn't stop thinking about all the responsibilities I would have as the future ruler of the beautiful kingdom and how many obstacles I would have to dodge and issues to fix. I wanted to feel like a normal teenager for once. Everyone was making such a big deal out of it and nobody even asked for my opinion. Back then, I saw it as a threat to fun and freedom. I had to do something. Young girls in royal families have a tough life, hidden from the public. It may look like we are the luckiest people, but that is the outer perspective. It is all a trick, played on the minds

of the innocent population. I got sick of it. I decided to run away from all my problems, which turned into an instant regret...

Right now, I am living with my so-called “best friend”, Beth in a lovely neighbourhood. My parents desperately sent search parties all over the town, but I’m disguised as a regular student...They will never recognise me. I am glad I had this chance to fit in with the normal kids and observe the life of my fellow people, however I have to return to my rightful spot, on the red throne with a crown on my head. I think I eventually began to view this from another standpoint. I need to sacrifice myself for my country. I shouldn’t be doing this only for my reputation, I have to think about my nation, my realm. I am ready for this now, or is this all a lie?

*Iordănoiu Melissa Ioana
clasa a VI-a A*

PRINȚESA JOSEPHINE (Traducere ”PRINCESS JOSEPHINE,,)

Momentul acela a fost grozav. M-am simțit eliberată de toate îndatoririle și obligațiile mele de prințesă, dar acum o percep ca pe o uriașă greșală. Vreau să-mi dezvălui adevărata personalitate. Poate mă cunoașteți ca Emily Walkers, dar, de fapt, sunt Josephine Elliot Madden, fiica puternicului rege de Imark, Louis I. Vă datorez niște explicații.

Povestea mea a început într-o frumoasă zi de primăvară. Soarele strălucea pe cerul senin, azuriu, iar păsările cântau liniștite în grădina mea regală. Momentul încoronării mele se apropia și nu puteam să nu mă gândesc la toate grijile și responsabilitățile pe care le-aș fi avut ca viitoare conducătoare. Eu însă îmi doream să mă simt ca o adolescentă normală măcar o dată. Toată lumea făcea „un tam-tam” atât de mare din asta și nimeni nu mi-a cerut părerea. Pe atunci, am văzut-o ca pe o amenințare la adresa distracției și a libertății. Trebuia să fac ceva. Fetele tinere din familiile regale au o viață grea, ascunsă de public. Poate pare că suntem cele mai norocoase, dar aceasta este perspectiva din exterior. Totul este un truc, care înșală mințile populației nevinovate. M-am săturat de asta. Am decis să fug, departe de toate problemele mele, însă în scurt timp această alegere a devenit un regret imens.

Locuiesc acum cu așa-zisa „cea mai bună prietenă a mea”, Beth, într-un cartier obișnuit. Părinții mei au trimis cu disperare echipe de căutare în tot orașul, dar eu sunt deghizată în elevă... Nu mă vor recunoaște niciodată.

M-am bucurat că am avut această șansă să observ viața supușilor mei, dar totuși trebuie să mă întorc la locul meu de drept, pe tronul roșu, cu o coroană pe cap. Cred că, în cele din urmă, am început să văd asta dintr-un alt punct de vedere. O să mă sacrific pentru țară. Nu ar trebui să fac asta doar pentru a-mi menține reputația, cica să-mi ajut al meu popor. Mă simt pregătită acum.

Oare mint? ...

*Iordănoiu Melissa Ioana
clasa a VI-a A*

THE LUCKY CHARM

The snow came down softly like an elegant waltz of the snowflakes. The white soft, fluffy blanket of cold snow covered the frozen ground. I could hear the muffled rustle of the trees swaying in the wind. The sky was a soft blue covered with big patches of rusty grey clouds. The sound of the young kids screeching in happiness at the sight of snow was beautiful.

I woke up very late today, last night my cat wouldn't stop meowing so I barley rested. I had to pick up my little brother from kindergarten about ten minutes ago, but I didn't hear my mum calling me, so I was already late.

As I was crossing the park right across the kindergarten, I heard a loud cry coming from a nearby bush. I followed the painful cry and found a small, wounded kitten. It was almost drowning in the heavy snow. I picked it up carefully and I could see it was violently shivering. I wrapped it up in my scarf and hurriedly walked to the place I was late to.

After getting scolded by the teacher, I got my brother and left quickly. He kept asking myself about the small, scared ball of fur wrapped in my arms. I ignored him and sped up to get home faster so I can examine the animal sooner. When my driveway came into view I started running. My brother gave up on catching up with me long ago. I left the door to the house open and sat the kitten on the counter.

I unwrapped the scarf from around it and started looking through its fur. I called my aunt since she was a vet and prayed she would answer. I asked her what I should do and got to work. I filled the sink with warm water and slowly dipped the small cat in the water. It instantly stopped shivering and relaxed in the water. After my mum came home I hurried her out the door to buy kitten food. The small fluff ball got comfortable next to my cat. It started purring softly and I smiled at the sight. My cat cleaned the little cat and welcomed it like a loving mother.

I named it Snow after the scene I found it in. My cat turned out to like him more than she ever liked me and became his mom. I'm happy I could find a loving to keep him safe and warm.

I guess we were each other's lucky charm.

*Popescu Sofia Miruna
Clasa a VI-a A*

TALISMANUL NOROCOS (TRADUCERE "THE LUCKY CHARM")

Zăpada coboară încet ca un vals elegant al fulgilor de nea. Pătura albă, moale și pufoasă de zăpadă rece acoperă pământul înghețat. Aud foșnetul înăbușit al copacilor care se leagănă în vânt. Cerul este de un albastru blând acoperit cu pete mari de nori gri-ruginiu. Sunetul copiilor țipând de fericire la vederea ninsorii e atât de frumos!

M-am trezit foarte târziu azi, seară pisica mea nu s-a oprit din mieunat așa că nu m-am odihnit prea bine. Trebuia să-mi iau frățiorul de la grădiniță acum vreo zece minute, dar nu am auzit-o pe mama strigându-mă, așa că eram deja în întârziere.

În timp ce traversam parcul dincolo de grădiniță, am auzit un strigăt puternic venind dintr-un tufiș din apropiere. Am urmărit sunetul dureros și am găsit un pisoi mic, rănit. Aproape că se îneca în zăpada grea. L-am ridicat cu grijă și am observat că tremura violent. L-am înfășurat în eșarfa mea și am plecat în grabă, eram deja în întârziere.

După ce am fost certată de profesoară, mi-am luat fratele și am plecat repede. Acesta punea întrebări despre mingea mică și speriată de blană înfășurată în brațele mele. L-am ignorat și am grăbit pasul să ajung acasă mai repede ca să pot investiga animalul. Când se vedea aleea casei mele, am început să alerg. Fratele meu a renunțat demult la a mă mai prinde din urmă. Am lăsat ușa casei deschisă și am așezat pisoiul pe blatul bucătăriei.

Am desfășurat eșarfa din jurul lui și am început să mă uit prin blana lui. Mi-am sunat mătușa care este veterinar și m-am rugat să răspundă. Am întrebat-o ce ar trebui să fac și m-am apucat de treabă. Am umplut chiuveta cu apă caldă și am scufundat încet pisica. A încetat instantaneu să mai tremure și s-a relaxat în apă. După ce mama a venit acasă, am grăbit-o să plece să cumpere mâncare pentru pisoi. Mingea mică de puf s-a

acomodat lângă pisica mea. A început să toarcă încet și am zâmbit. Pisica mea a lins motănelul și l-a primit ca o mamă iubitoare.

L-am numit Snow după peisajul în care l-am găsit. Se pare că pisica mea îl place mai mult decât m-a plăcut pe mine vreodată, dar sunt încântată că i-am putut găsi o casă în care să trăiască fericit, în siguranță.

Presupun că de acum ne suntem talismanul norocos unul altuia!

*Popescu Sofia Miruna
Clasa a VI-a A*

CRISTALUL PIERDUT

Era o zi călduroasă de primăvară. Pe cerul albastru ca oceanul, se jucau nori albi ca laptele și pufoși precum vata de zahăr, pe lângă soarele cel auriu, care își revărsa razele strălucitoare și pline de căldură peste un oraș liniștit de la poalele munților în care locuiau fericiți mulți oameni, printre care și o fată pe nume Alessia, împreună cu familia ei.

În acea zi de primăvară, Alessia stătea în camera sa și lucra la un proiect pentru școală împreună cu un coleg de-ai ei, Tudor. Totul a fost cât se poate de normal, până când cei doi copii au auzit un zgomot. În camera fetei, a apărut o creatură foarte frumoasă, care avea părul lung, roșcat, cu niște șuvițe verzi, buzele roșii ca trandafirii și ochii albaștri precum cerul, aripi de zână și urechi de spiriduș. Ființa aceea era foarte scundă, avea jumătate din înălțimea Alessiei. Ambii copii s-au speriat când au văzut-o. Creatura s-a dovedit foarte politicoasă. Le-a cerut scuze celor doi prieteni, că i-a speriat și le-a explicat că o cheamă Aurora și că este o zână care provine din Tărâmul Luminii, un loc magic în care trăiesc mii de creaturi fantastice. Zâna i-a zis Alessiei că a venit în lumea oamenilor ca să îi ceară să o ajute pe ea și pe celelalte creaturi, deoarece cristalul cel mai important de pe Tărâmul Luminii a fost furat, iar puterile ființelor de acolo dispar. Apoi, i-a dezvăluit Alessiei că și ea poate face vrăji, pentru că este înzestrată cu magie, fiindcă provine dintr-o familie foarte veche de zâne, fiind urmașa stră-străbunicii ei. În acel moment, Tudor a întrerupt-o pe Aurora, spunând că Alessia nu va crede așa ceva, fiindcă magia nu este reală.

- Știi că pare greu de crezut, dar este adevărat! Magia este reală, a zis zâna, bătând repede din aripi. Alessia, nu te-ai întrebat niciodată de ce ai șuvițe verzi în părul tău castaniu? Dacă vrei să mă ajuti, ia-mă de mână și am să te duc pe Tărâmul Luminii. Tu ești singura cu puterile intacte, chiar dacă nu ți le-ai descoperit încă.

Alessia a stat să se gândească puțin, apoi s-a apropiat de zână, luând-o de mână. Chiar în acel moment, Tudor a luat-o și el pe Alessia de mână, în acest fel ambii copii fiind transportați pe Tărâmul Luminii de către Aurora.

Călătoria a durat doar câteva clipe, cei doi ajungând într-o pădure din tărâmul magic. Privind în jur, au observat că Aurora dispăruse. Încă uimiți de ce se întâmplă, au fost întâmpinați de un spiriduș care le-a spus că prețiosul cristal se află în castelul Zânei Întunericului, care le ia magia tuturor ființelor. Acesta i-a spus pe unde trebuie să meargă și le-a urat succes, fiind încântat că Alessia a acceptat să îi ajute. Cei doi copii au urmat indicațiile primite. După mult timp de mers în liniște, băiatul a întrebat neîncrezător:

- Deci tu chiar ai puteri magice? Ești și tu o zână precum creatura aceea ciudată?

- Așa se pare... Este ireal! Eu, să fiu o zână? N-am crezut la început, dar apoi mi-am dat seama că, de multe ori, se întâmplă lucruri ciudate în preajma mea și, în plus, șuvițele mele verzi nu aveau nicio explicație... până acum, a zis Alessia, entuziasmată și gânditoare, în același timp.

- Îmi este greu să cred că prietena mea, pe care o știu de la grădiniță, este urmașa unei zâne... i-a răspuns băiatul neîncrezător, în timp ce mergeau printr-o pădure deasă ce părea să se întindă la nesfârșit.

- De ce ai venit și tu cu mine? Ai fi putut rămâne acasă, în siguranță, l-a întrebat fata, curioasă.

- Pentru că nu am vrut să te las singură, a răspuns el cu un zâmbet în colțul buzelor.

-Tudor,nu știu dacă pot face asta! a izbucnit Alessia panicată. EU, să salvez acest loc? Sunt doar o fetiță, nici măcar nu știu cum să-mi folosesc puterile.

Înainte ca unul dintre copii să mai spună ceva,doi spiriduși,care nu păreau prietenoși,au apărut brusc în fața lor, s-au repezit la Tudor, l-au prins și au dispărut cu el înainte ca Alessia să-și dea seama ce se întâmplă. Era atât de speriată, că a rămas împietrită timp de câteva secunde. Când și-a revenit, a realizat că spiridușii nu puteau să-l ducă pe Tudor decât la Zâna Întunericului. Fata și-a continuat drumul,gândindu-se ce va face când va ajunge la castel. ” Sunt puternică,sunt o zână,am puteri magice,voi reuși să salvez acest loc și pe Tudor ”, își tot repeta, cu o voce puternică, parcă încercând să se convingă pe sine.

Alessia a mers până la apusul soarelui când, în cele din urmă, a reușit să vadă castelul. În timp ce îi admira măreția, nu l-a văzut pe trolul înfricoșător care păzea intrarea și care a ridicat-o ca pe un fulg cu mâna lui uriașă. După ce a privit-o curios câteva secunde, a deschis cu cealaltă mână poarta înaltă, care a scârțâit sinistru, și a aruncat-o înăuntru. Alessia s-a rostogolit pe podeaua rece și s-a oprit chiar în fața tronului pe care stătea amenințătoare Zâna Întunericului.

Acolo, într-un colț, se afla și Tudor, cu mâinile legate, păzit de o mulțime de spiriduși cu priviri răutăcioase. A fost târâtă lângă el înainte să apuce să rostească vreun cuvânt.A răsuflat ușurată, văzându-l teafăr însă, în același timp, a fost cuprinsă de un val de panică. Nu știa ce să facă și cum să salvezeTărâmul Luminii. A simțit că îi dau lacrimile, așa că a întors capul pentru ca Tudor să nu i le vadă. Se baza pe ea, la fel ca miile de ființe magice. O lacrimă i-a căzut pe mână și Alessia a văzut cu uimire că aceasta strălucea. Brusc, s-a simțit învăluită într-o lumină diafană și a realizat că reușise să își scoată la iveală puterile magice pe care le avea. A reușit să scape de funiile cu care era legată, dar știa că nu putea ajunge prea departe.

Zâna Întunericului a văzut-o și și-a chemat spiridușii răi, spunându-i fetei că, dacă vrea să ia cristalul, trebuie să treacă aceștia. Alessiei îi era foarte frică,dar s-a gândit că nu poate dezamăgi toate creaturile de pe tărâmul în care se afla. S-a concentrat cum nu o făcuse niciodată în viața ei și, fără să se gândească prea mult, și-a dorit ca toți spiridușii răi să înghețe. În secunda următoare, cu toții erau împietriți. Prinzând curaj, Alessia s-a îndreptat către zână, căreia nu îi venea să creadă ce se întâmplă. Confruntarea era inevitabilă, iar fata era conștientă că aceasta avea foarte multe puteri. Alessia a observat că în castel era destul de întuneric și s-a gândit că poate lumina o va învinge pe zână. A făcut o vrajă și o lumină iradiantă a inundat încăperea în care se aflau. Zânei Întunericului i-au slăbit puterile, iar Alessia a reușit să ia cristalul, să îl elibereze pe Tudor și să plece din castel.

Apoi, a dus înapoi cristalul ființelor bune, acestea recăpătându-și puterile magice.Alessia a primit mii de mulțumiri de la zânele, spiridușii și celelalte creaturi de pe Tărâmul Luminii care i-au spus fetei că se poate întoarce oricând vrea.

După ce și-au luat rămas bun, Alessia și Tudor s-au întors în lumea oamenilor, la casele și familiile lor.

*Apostol Diana
Clasa a VII-a C*

VISUL MEU

Era o noapte ploioasă de vară. Înainte de a mă culca, am început să citesc din noua carte pe care am cumpărat-o. În timp ce citeam, am remarcat faptul că cuvintele se mișcau atât de rapid încât nu mai puteam citi, ochii au început să-mi obosească, îmi puteam simți pleoapele grele, până când, într-un târziu am adormit, iar visele au început să mă cuprindă.

În vis fiind, am observat că nu mă mai aflam în patul meu călduros, ci pe Lună alături de Ben, protagonistul cărții pe care o citeam. Acesta m-a privit mirat, iar după ce am făcut cunoștință, băiatul mi-a arătat o hartă pe care era desenată Luna, iar pe cealaltă parte a hărții erau niște hieroglife ce trebuiau

descifrate. Multe zile, eu și amicul meu ne-am chinuit să le descifrăm dar în zadar, până când, într-o seară am auzit niște pași ce veneau spre noi, motiv pentru care eu și Ben am decis să ne adăpostim în peștera aflată în apropierea noastră. Nici bine nu am intrat în aceasta că în locul pașilor s-a auzit un plânset. Încercând să-mi stăpânesc emoțiile, am ieșit din peșteră cu Ben în urma mea, iar în lumina strălucitoare a stelelor am văzut un pui de extraterestru mic ce avea doi ochi negri și corpul verde ca smaraldul. Când acesta m-a observat a încercat să se îndepărteze dar s-a împiedicat de felinarul pe care l-a adus. L-am ajutat să se ridice, surprinzător acesta mi-a mulțumit într-o limbă pe care am putut-o înțelege, am făcut cunoștință, după care i-am arătat harta, întrebându-l dacă știe ce însemnau acele hieroglifele, iar, spre marea mea surprindere nu doar că știa ce reprezentau acele hieroglife dar a reușit și să traducă textul scris.

După ce am aflat mesajul ascuns în spatele acelor hieroglife, l-am întrebat pe noul meu prieten, Arminius dacă vrea să mă însoțească pe mine și pe Ben în acea călătorie. Acesta a fost din cale afară de fericit când a răspuns că i-ar face o deosebită plăcere să ne însoțească. Astfel toți trei am pornit în căutarea unei comori ce se afla pe fundul craterului Zamora, aflat în partea nelocuită de extraterestrii care locuiau pe Lună și unde, după cum ne-a spus Arminius și aveam să aflăm mai târziu locuiau niște creaturi cu totul unice. Pentru a ajunge la craterul Zamora am folosit nava spațială a lui Ben, volanul acesteia era inexistent, nava spațială conducându-se cu ajutorul gândirii, din acest motiv pentru mine era destul de dificil să conduc o astfel de mașină. Când am ajuns, am văzut niște creaturi fără ochi, mici, fiecare avea pielea colorată diferit cu niște detalii sofisticate impregnate pe aceasta. Pe lângă aceste creaturi, mai trăiau niște roboți gigantici alături de câțiva cyborgi.

Am observat craterul, care era bine păzit de câțiva roboți îmbrăcați în uniforme care nu păreau prea prietenoși. Am făcut un plan cu Ben și Arminius care avea să se desfășoare astfel: toți trei aveam să ne strecurăm prin spatele roboților impozanți cu speranța că aceștia nu ne vor observa. Zis și făcut. Dar, când să intrăm în crater, unul dintre roboți mă privește după care începe să emită un sunet asurzitor, moment în care toți roboții sunt cu ochii pe noi. În mai puțin de câteva secunde, grație lopeților pe care le-am luat din nava spațială a lui Ben am redus la tăcere roboții ce dădeau alarma. Am săpat zile la rând, oboseala, foamea și setea au început să își facă simțită prezența. Cu cât ne adânceam mai mult în crater, cu atât speranțele noastre de a găsi comoara scădeau, până când, într-o zi, mult prea extenuați, eu m-am decis să mă dau bătută. Ben a încercat să mă încurajeze, spunându-mi că în scurt timp vom găsi comoara și că ne vom întoarce pe Lună, dar, din glasul lui îmi puteam da seama că nici el nu era prea încrezător că o vom mai găsi. Dorul de familie, a venit la pachet cu această călătorie.

Când eram pe punctul de a ceda de tot psihic, Arminius ne-a arătat cu lumina lanternei ce o avea încorporată un "X". Eu și Ben am început să-l laudăm pe Arminius pentru descoperirea făcută și am început să săpăm motivați, acest lucru văzându-se deoarece în doar trei zile am reușit să dezgropăm cufărul în care se afla comoara. În cufăr, se afla o hologramă pe care scria că rostind o singură dată incantația „Buremi buhari berungan” ne puteam îndeplini cea mai arzătoare dorință a fiecăruia dintre noi. Toți trei ne-am pus de acord că odată ce vom ajunge la suprafață ne vom îndeplini dorințele. Zis și făcut.

După multe zile petrecute sub pământ, am ajuns la suprafață unde am fost întâmpinați de roboții și cyborgii care erau de această dată înarmați, din acest motiv am început să alergăm cât ne-au ținut picioarele spre navaspațială ascunsă bine între stânci. Când mai aveam puțin să ajungem la navă, în fața noastră s-a auzit o explozie iar nava a luat foc. În acea clipă, l-am auzit pe Arminius rostind incantația și dorindu-și să ne întoarcem în partea locuită de extraterestri. În câteva secunde, nu mai eram înconjurați de roboți și cyborgi furioși care alergau înarmați după noi, ci înapoi de unde a început toată această aventură. Ben a rostit incantația și o nava spațială nou-nouță a apărut. Atât Ben cât și Arminius m-au întrebat care era dorința mea. I-am luat de mână și după multe îmbrățișări de rămas-bun nu înainte de a le spune că nu aș fi putut avea parte de această minunată călătorie dacă nu ar fi fost ei, apoi am rostit incantația și în câteva secunde mă aflam la

mine în cameră, în patul meu cel comod când fratele meu mai mic a intrat în cameră să mă cheme la masă. Nu voi uita niciodată această călătorie a visurilor mele și astfel viața mea cotidiană și-a reluat firul.

**Cozma Miruna,
Clasa a VIII-a A**

(compunerea a obținut mențiune la Concursul interdisciplinar Science4you, secțiunea Proză SF, București, 2022)

SALVATOAREA

Pășeam încet pe iarba deasă, sperând să nu mă vadă. În dreapta mea era Mary, ademenindu-l pe un Worrie departe de gemeni. Tot tărâmul s-a cufundat într-o liniște asurzitoare. Nu îi auzeam, nu ne auzeau. Fiecare îl aștepta pe celălalt să facă prima mișcare. Nu voiam să ne dăm de gol, mai ales acum, când eram așa de aproape să îi îndepărtăm de sat pe inamici. Mai aveam nevoie de doar câteva minute...

Totul a început în urmă cu două zile. Alergam fericită pe pajiștea înmiresmată, inspirând parfumul delicat al florilor. Peste tot se auzeau foșnetele aripilor aproape transparente ale zecilor de fluturi care zburau în jurul meu,acompaniate de țârâitul neîntrerupt al greierilor, ascunși în iarba înaltă pentru a se feri de săgețile arzătoare ale soarelui de vară. Alergam, luându-mă la întrecere cu norii, îmbrățișați de o adiere blândă. Mama îmi tot spunea să nu mă îndepărtez, dar tot ce vedeam era orizontul care parcă mă chema.

Deodată, în zare, am observat ceva ciudat. Printre niște pădăii, o ființă grațioasă... Eram vrăjită de frumusețea ei ireală. Mă atrăgea într-un mod inexplicabil. Și... am început, pas cu pas, să o urmăresc. La început, nu voiam să fiu observată, dar apoi, nu a mai contat. Trebuia să o prind din urmă. La un moment dat, făptura misterioasă a dispărut într-o groapă. În fața mea, tot ce vedeam era pajiștea întinsă. "Nu ar fi avut unde să dispară altundeva. Acesta este locul. Nu pierd nimic, dacă încerc", mi-am spus. M-am lăsat pe spate, alunecând ușor în groapă. Brusc, în minte mi-a apărut Alice. Am zâmbit involuntar. Speram să nu dau de Pălărierul Nebun sau de Iepurele Alb. S-a auzit un zgomot sec, apoi am fost purtată cu viteză de un tobogan multicolor și, în final, am căzut pe o saltea din vată de zahăr. În jurul meu se afla un gard viu, plin cu flori. Priveam uimită locul fabulos în care ajunseseam. În fața mea se întindea un sat cu case înalte, ale căror acoperișuri erau așa de ascuțite, încât aveai impresia că se pierd printre norii catifelăți. O fântână arteziană trona în mijlocul satului. O înfățișa pe zeița Orbona. Apa care curgea lin pe cele trei etaje ale fântânii se spărgea în mii de diamante la atingerea razelor soarelui. Cu coada ochiului am observat un domn misterios, în vârstă, îndreptându-se spre mine.

- Bine ai venit! Te așteptam... a spus acesta grav.
- Ce vreți să spuneți cu asta? M-ați răpit? i-am replicat pe un ton iritat, neînțelegând ce mi se întâmpla.
- Nu, nu, cum să te răpim? a răspuns repede bătrânul, făcând ochii mari. Scopul nostru este altul. Eu sunt Magul Înțelept. Vino! O să îți prezint satul!

L-am urmat curioasă printr-un tunel luminat de torțe. Poate că făcusem insolație și aveam halucinații, îmi ziceam în gând, în timp ce îl urmam pe mag. Am ieșit în interiorul unei case rotunde. În fața mea stătea o fată care părea să fie de aceeași vârstă ca mine, poate chiar mai mare. Mă privea cu admirație, într-un fel care mă făcea să mă simt încântată, dar și stânjenită.

- Aici suntem în Casa Mare... un fel de primărie unde ne adunăm pentru a dezbate diferite teme, a început Magul. Ea este Amy. Îți va prezenta satul în continuare. Mă găsiți la Bibliotecă, a mai adăugat, apoi a părăsit discret încăperea printr-o ușă din sticlă.

- Bună, Amy! Eu sunt Emma, m-am prezentat eu, încercând să îmi ascund curiozitatea.
- Bună! Bine ai venit în Ținturile Inocenței, Sincerității și ale Indulgenței. Aici, fiecare este special. Eu pot să zbor. Haide! Ai foarte multe de văzut aici!

Am urmat-o neîncrezătoare prin intrarea din sticlă. În fața mea am văzut doi copii, jucându-se. Aruncau pietre, apoi pocneau din degete și brusc apăreau unde se afla piatra.

- Ei sunt gemenii Kola și Lola. Se pot teleporta oriunde își aruncă Pietrele Runice pe o rază de cincizeci de metri.

Am încredințat din cap, semn că am înțeles. Apoi, am ajuns la o casă mică. Avea model roșu, evident pe fundalul auriu. La îndemnul lui Amy, am intrat. Atunci, interiorul a devenit mai mare decât părea înainte. De-a lungul încăperii se întindea o masă din lemn, înconjurată de mici scaune. În colț era amenajată o bucătărie, în care se afla Amalia, după spusele lui Amy, care putea să mânuiască focul.

- Ați venit la fix! Acum pregăteam prânzul. Puteți să luați un loc, ne-a anunțat ea.

M-am așezat alături de Amy aproape de capătul mesei. Era ora 16:30. M-am mirat de cât de târziu se pregătea prânzul acolo. A început să îmi povestească despre ceilalți copii: Kevin, care este foarte puternic, Mary, care poate vorbi limba animalelor, Daniel, care se poate transforma în orice animal, iar Beezos, ei bine, este foarte elastic. Robin poate controla apa. Sub îndrumarea Magului Înțelept, ei învață cum să își înțeleagă și să își controleze puterile. Pentru asta, există o sală în care se antrenează, numita Chamber. Între timp, și-au făcut prezența și ceilalți. I-am putut recunoaște după trăsăturile specifice puterilor lor. Kevin era înalt și avea musculatura brațelor dezvoltată. Mary era foarte calmă și avea o frumoasă pasăre colibri pe umăr. Beezos era înalt și slab. Avea mâinile lungi și subțiri. Amalia ne-a servit cu o delicioasă friptură de pui, am presupus. Era coaptă perfect. La un moment dat, a apărut și Magul. Părea îngrijorat, dar nu am întrebat de ce.

- Amalia, te-ai descurcat foarte bine! Mă bucur că progresezi așa repede, a rupt tăcerea Magul.

- Mulțumesc! a zâmbit aceasta grațios.

- Emma, te-ai obișnuit cu satul?

- Da, este foarte interesant... Decorațiunile, stilul caselor... Dar tot aș vrea să știu când și cum m-aș putea întoarce pe pajiște.

- Nu trebuie să îți faci griji! Aici, timpul trece mai greu, o oră pe Pământ fiind echivalentă cu cinci zile aici. Nu o să îți se observe lipsa prea curând, m-a liniștit Magul.

Am terminat prânzul și am decis să ne plimbăm pe lângă Cascada Uitării. Era întuneric, dar, cu ajutorul Amaliei, am văzut pe unde mergeam. La un moment dat, Robin a trebuit să despartă apa, pentru ca noi să putem trece. Eram foarte aproape de terminarea traseului când, deodată, s-au auzit pași greoi apropiindu-se de noi. Nu vedeam cine producea zgomotul, chiar dacă Amalia ținea o flacăra strălucitoare în mână. Mă uitam în jurul meu, dezorientată. Apoi, Magul, simțindu-mi nedumerirea, a zis:

- Au ajuns până aici. Trebuie să ne grăbim! Urmați-mă!

Ne-a condus într-un pasaj secret, ascuns de un trunchi de copac. Am mers puțin, până am ajuns la o trapă, prin care am ieșit la suprafață. Nu știam unde ne aflăm. Arhitectura nu semăna cu cea din sat.

- Cred că este momentul să aflați ce este, de fapt, acest tărâm. Există două lumi: Ținuturile Inocenței, Sincerității și ale Indulgenței și Ținuturile Grijiilor, Problemelor și ale Responsabilităților. Cele două trăiau în armonie, până când locuitorii lumii a doua au devenit geloși pe bucuria locuitorilor primei lumi. De atunci, încearcă să pătrundă prin bariera ridicată de mine și de frații mei. Bariera nu mai poate rezista mult. De aceea trebuie să îi învingem pe Worries.

- Dar de ce nu construim altă barieră? Ar fi mult mai ușor, a adăugat Kevin.

- Din păcate, este imposibil. Frații mei au murit, iar singur nu pot face vraja.

- Dar noi? Nu suntem destul de puternici? a întrebat Beezos.

- Îmi pare rău copii, dar nu puteți. Este o vrajă care v-ar omorî imediat. Nu pot risca atât.

- Atunci, spuneți-ne cum putem să îi învingem! a spus Amalia, pregătită să pornească o bătălie arzătoare.

- Uitați-vă aici, arătând spre o hartă pe care nu o mai văzusem în cameră. Acesta este locul cel mai

sensibil din barieră. Este foarte posibil să atace aici.

Mă uitam pe hartă, încercând să înțeleg unde ne aflăm. Apoi, am recunoscut Cascada Uitării. Punctul sensibil de care vorbea Magul era foarte aproape de aceasta. Cum ar trebui să ne apărăm în condițiile acestea?

-Vă veți folosi puterile pentru a profita de terenul unde vor ataca. Cum Worries atacă doar de la răsărit la miezul nopții, avem timp.

-De ce nu atacă și de la miezul nopții la răsărit? a întrebat Mary.

- Pentru că acela este momentul din zi în care au puterile slăbite. Probabil că cel care ne-a atacat acum era doar un pui. Acum puteți să vă odihniți, suntem în siguranță aici.

- Aici, unde? Unde suntem? am îndrăznit eu să întreb.

- Aceasta este Casa de Refugiu. Se află sub Casa Mare, dar este mult mai sigură. Multe tuneluri duc aici. În cazul unui atac, această casă este protejată de un câmp reflectorizant, care maschează existența ei. Astfel, nimeni nu are cum să o găsească. Bineînțeles, dacă găsești un tunel, ai găsit și casa, dar acestea sunt bine ascunse. Acum, gata, la culcare! Măine veți avea o zi lungă, a terminat de zis, apoi s-a izolat în camera sa.

I-am urmat pe ceilalți copii în camera unde urma să ne petrecem noaptea. Paturile erau suprapuse, înghesuite într-un colț al camerei. Aceasta era luminată de o lampă sferică, înconjurată de altele mai mici. Toate aveau gradul lor de luminozitate, cea din centru fiind cea mai strălucitoare. Se roteau încet, una în spatele alteia. Am adormit repede urmărind acest spectacol.

Dimineața am fost trezită de Amy.

- Bună dimineața, rază de soare! a zâmbit ea. Haide, Magul ne-a chemat.

Am mers în aceeași încăpăre ca aseară. Încă mă simțeam extenuată. Nu credeam că sunt pregătită să mă lupt cu niște monștri mult mai mari și mai puternici decât mine, mai ales că eu nu aveam absolut nimic special. Lucrul acesta mă frământa teribil. Ce căutam eu, de fapt, acolo? L-am zărit pe Mag așteptându-ne. M-am așezat lângă ceilalți. Magul m-a privit lung în ochi, apoi a început să vorbească.

- O dimineață plăcută tuturor! Sper că v-ați odihnit, astăzi va fi o zi grea. După cum știți de azi-noapte, Worries au avansat spre granița de vest, la Cascada Uitării. În jumătate de oră va răsări soarele. Trebuie să fim pregătiți. Acum, haideți să mergem!

Am continuat discuția în tunel. Ne-a explicat că pentru a-i învinge trebuie să îi lovim în punctul lor sensibil, inima, ca în cazul Călcâiului lui Ahile. Dacă le atingem alte puncte, nu doar că se regenerează, dar se și înmulțesc. Nu va fi o luptă ușoară și, dintre toți, eu aveam cel mai mare dezavantaj. Am vrut să îl trag deoparte și să-l întreb care era rolul meu, dar nu am mai apucat. Totul se desfășura mult prea repede. Am tras adânc aer în piept, și am mers în continuare prin pasaj, aproape alergând.

Am ieșit prin același trunchi de copac prin care am intrat. Cerul avea nuanțe roșiatice, amestecate cu albul pufos al norilor. Soarele încă nu apăruse, dar era aproape... la fel și Worries. Trebuia să ne grăbim!

Am început să ne împrăștiem pe terenul de luptă. Gemenii și-au așezat Pietrele Runice deasupra cascadei, unde și-au pregătit arcuri cu săgeți. Robin s-a așezat strategic lângă Cascadă, pentru a putea mânui apa acesteia. Mary și-a întemeiat o mică armată din lupi, acvile și alte animale. Amalia era pregătită să ardă pietre acoperite cu un strat de paie, ca apoi acestea să fie aruncate de Kevin în pieptul Worriesilor. Daniel și-a exersat transformările, urmând să devină un leu fioros care poate cu ușurință să spulbere inima acestor monștri, iar eu, ei bine, nici cu arcul nu știam să trag. Îmi era greu să apăr un tărâm magic de niște ființe magice când eu nu aveam deloc puteri magice. Încercam să fiu utilă împletind haina de paie a pietrelor, dar mi se încurcau degetele între ele. Apoi, l-am auzit pe Mag strigând de pe tavanul cascadei că îi vede venind de la vest. Ne-am pus pe poziții și am așteptat semnalul de atac.

Nu a durat mult până am auzit o bubuitură din față, apoi i-am văzut, unul câte unul, cum pătrund

prin barieră. Erau niște figuri subțiri, înalte ca brazii, cu brațe lungi care lăsau în urma șanțuri adânci. Aveau pielea alunecoasă, acoperită cu un strat subțire de o substanță neagră, lipicioasă. Nu ți-ai fi dat seama care este fața, dacă gura lor nu ar fi fost larg deschisă, plină cu dinți ascuțiți, gata să zdrobească oase. În locul ochilor, aveau două globuri luminoase, albe. Conform spuselor Magului, ei nu vedeau foarte bine, astfel încât ei se ghidau după auz și mirosul fricii. Imediat cum au pătruns, toți am început să aruncăm cu muniția pe care o aveam. În curând, deasupra noastră zburau pietre, săgeți și chiar și păsări. Rămășițele monștrilor erau împrăștiate peste tot. Îi vedeam pe toți cum se luptă până la ultima suflare, încercând să își protejeze tărâmul. Apa cascadei îi încetinea pe Worries, destul cât Kevin să vină și să le smulgă inima din piept. Armata lui Mary le putea distra atenția, iar gemenii trăgeau cu săgeți în același timp, nimerind de fiecare dată inima. Când nu au mai avut pietre, Kevin și Amalia au fost nevoiți să se lupte individual. Și, cu toate acestea, Worries continuau să vină. Gaura din barieră s-a mărit, lăsând să intre în lumea fermecată și mai mulți. Dacă pierdeam bătălia aceasta, nu vor mai exista Ținuturile Inocenței, Sincerității și ale Indulgenței. L-am văzut pe Mag strigându-ne:

- Nu avem nicio șansă să îi distrugem pe toți! O să avem nevoie de Floarea Învierii, o plantă mov care crește doar pe Muntele Altos. Aceasta trebuia arsă, pentru ca cenușa rămasă să fie împrăștiată pe Worries, inducându-le tuturor o stare de somn adânc ce le blochează rațiunea. Astfel, ar fi mult mai ușor să îi învingem, dacă îi aducem în această stare.

- Mă duc eu după ea, a spus imediat Amy, și a zburat rapid spre munte.

Apoi, toată lumea a tăcut ca să nu fim reperați de inamici. Se apropiau. Pășeam încet pe iarba deasă, sperând să nu mă vadă. În dreapta mea era Mary, ademenindu-l pe un Worrie departe de gemeni. Tot tărâmul s-a cufundat într-o liniște asurzitoare. Nu îi auzeam, nu ne auzeau. Fiecare îl aștepta pe celălalt să facă prima mișcare. Nu voiam să ne dăm de gol, mai ales acum, când eram așa de aproape să îl îndepărtăm de sat. Mai aveam nevoie de doar câteva minute...

Într-adevăr, Amy s-a întors după numai trei minute, ținând în mână planta. A chemat-o pe Amalia, însă aceasta era prea ocupată cu câțiva Worries. Apoi, s-a uitat spre gemeni, ale căror Pietre Runice au fost spulberate, încercând să îl dea pe unul jos de pe cascadă. A hotărât că gemenii erau în inferioritate, astfel s-a dus să îl ademenească departe de ei. I-a dat floarea Amaliei, care a făcut-o scrum imediat. Amy a luat cenușa și a zburat peste toți, presărând câte puțin din cea mai rămasă din floare. Imediat, tot tărâmul a început să adoarmă. Nu eram siguri dacă funcționase. Nu îi mai auzeam, iar noi abia ne mișcam.

- Puteți să ieșiți, l-am auzit pe Mag spunându-ne.

Am ieșit din ascunzătoarea mea improvizată. Acolo, în fața mea, i-am văzut pe toți așezați, liniștiți, cu luminile din ochii lor stinse.

- Ce se va întâmpla cu ei? Nu putem să-i omorâm, a spus Mary.

- Trebuie, pentru a fi în siguranță. Este destul de cert că aceștia nu sunt toți din lumea lor. Doar o parte. Și vor mai veni.

- Dacă, în loc să îi distrugem, încercăm să le arătăm că și ei pot avea parte de bucurie în Ținuturile lor? am propus eu.

- Niciodată nu m-am gândit la această posibilitate. Dar... cum le-am putea demonstra?

- În loc să aruncăm cu pietre, să aruncăm cu zarurile unui joc. În loc să îi atacăm cu o armată de animale, să confecționăm animale origami. Trebuie doar să vadă că noi nu mai vrem să luptăm. De ce trebuie să fie două ținuturi? Ar putea fi unul singur în care toate acestea sunt echilibrate.

- Oare chiar putem să trăim în același timp cu ei? s-a întrebat Magul.

- Sigur că da! Nu sugerez să se mute aici, dar această gaură în barieră ar putea fi poarta care leagă cele două lumi.

- Eu sunt de acord cu Emma! a spus Kevin.

- Și eu! La fel și eu! se auzeau strigăte din rândul copiilor.
- Atunci, s-a decis! Pregătiți niște jocuri! În curând se vor trezi.

Am aranjat șotron, *Nu te supăra frate!*, *Monopoly*, rummy, tot felul de alte jocuri. Mi-a fost frică de momentul în care urmau să se trezească. Dacă, de fapt, nu înțelegeau ideea și ne atacau? Îmi treceau prin minte variate moduri prin care planul meu ar fi putut declanșa un război și mai mare.

Dar nu a fost așa. Păreau destul de nedumeriți. S-au uitat la tablele de joc, încercând să înțeleagă cum se joacă. Apoi, s-au apropiat, unul câte unul, și au început să dea cu zarurile. I-am văzut pe toți lăsându-și haina neagră, iar sub ele am avut plăcuta surpriză de a vedea adulți. Adulți care s-au cufundat în grijile, responsabilitățile, problemele de zi cu zi, adulți care au uitat să mai fie copii.

-Mulțumim, Emma! Știam că ești specială! mi-a spus Magul.

-La ce vă referiți? l-am întrebat eu curioasă.

-Înainte cu o zi de venirea ta aici, am avut un vis ciudat. O fată se lupta singură cu Worries. Deodată, ochii au început să-i strălucească puternic, permițându-i să pătrundă în inimile monștrilor și să vadă, în adâncul lor, biete suflete de copil care au fost acoperite de ură, de stres și de singurătate. Aceasta a realizat că, pentru a încheia războiul, de fapt, nu trebuia să se lupte deloc. Trebuia doar să le arate o cale de a ieși la suprafață. Tu ești acea fată, Emma! Tu ne-ai salvat Ținuturile! Ești mai specială decât crezi!

Nu îmi venea să cred că aventura mea pe acel tărâm nu a fost întâmplătoare. Dar, până la urmă, totul în viață se întâmplă cu un scop. Mi-a fost greu să mă despart de acea lume, dar trebuia să fac ceva. Magul m-a ajutat să ies din groapa prin care intrasem. M-am trezit pe același câmp unde mă aflam în urmă cu două zile, sau în urmă cu 24 de minute. M-am uitat în jur și am zărit-o pe mama pe aceeași pătură de picnic, absorbită de lectura unei cărți. Am alergat repede spre ea, zâmbind larg. Abia așteptam să îi povestesc ce mi s-a întâmplat! Dar, în ultimul moment, am hotărât să nu îi spun. Acesta va rămâne micul meu secret. În schimb, m-am așezat pe pătură, lângă ea, și am întrebat-o:

-Mami, vrei să ne jucăm ceva?

*Perțea Alexia
Clasa a IX-a*

(compunerea a obținut premiul al II-lea, la Concursul Național *Icoana sufletului de copil*, secțiunea *Creație literară*)

CAPCANA MINȚII

Este o senzație aparte. În ultima săptămână, nopțile îmi sunt ghidate de coșmaruri rupte dintr-o altă realitate, iar zilele sunt monotone, îmbrăcate în aceleași nuanțe de gri. Același corp, dar o gândire diferită de la o zi la alta. Mi se pare că nu aparțin acestei lumi, acestui oraș, acestei familii. Totul se simte ca o simulare, un metavers în care suntem captivi cu nume noi, preocupări noi, vieți noi. Așa am devenit Claire Ross.

Joi, 17 iunie, 2280

M-am trezit devreme. Nu am avut somn. Priveam soarele de dimineață care răspândea o lumină violetă, lăptoasă. Celălalt soare răsărea abia peste șase ore și învăluia orașul cu raze albastrii, ușor sidefate.

Casa era cufundată într-o liniște apăsătoare. Seara trecută nu mi-am făcut injecția. Din nou. Prima dată s-a întâmplat în urmă cu câteva zile. Uitasem sau poate nu voisem. M-am prefăcut, totuși, că am îndeplinit cerința guvernului, știind că fiecare mișcare îmi este urmărită de camera roboțelului KRAM. Încă eram tânără, nu aveam nevoie de serul salvator. În timp ce Richard dormea, am putut să reflectez asupra visului. Eram într-un laborator. Mâinile îmi erau legate de marginile scaunului. Țin minte acea lumină puternică, orbitoare, care se plimba prin încăpere. Doctori și asistente stăteau în jurul meu. Unii mă priveau, alții parcă se certau, dar nu înțelegeam ce spun. Deodată, lumina s-a estompat, vocile au amuțit, iar un doctor s-a apropiat și mi-a șoptit ceva. A zâmbit sardonice. Acel rânjel mi-a rămas întipărit în minte. Apoi, întreaga imagine s-a înnegrit și m-am

trezit brusc. Primul impuls a fost să îi spun lui Richard despre asta, dar am ezitat. Probabil că era ceva lipsit de importanță și nu aș fi vrut să îl îngrijerez degeaba.

Toată ziua mi-am ținut gândurile ocupate cu ajutorul televizorului, fără să realizez cât de repede a trecut timpul. Pentru cină, CookeR a pregătit friptură la cuptor cu garnitură de cartofi. Suntem norocoși că avem un robot care să ne gătească zilnic. Ne-am dus la culcare, însă nici de data aceasta nu mi-am injectat substanța galbenă, ușor gelatinoasă, menită să ne protejeze de procesul accelerat de îmbătrânire de pe Indiria.

Vineri, 18 iunie, 2280

Am adormit în patul confortabil din camera mea, însă m-am trezit zăcând pe podeaua fumegândă a unei case distruse, înconjurată de o mare de cioburi și de moloz. Măinile îmi erau acoperite de pete mici, roșii, amestecate cu praful ridicat de pe bucățile din zid, împrăștiate în jurul meu. Am încercat să mă ridic, însă piciorul stâng era prins sub o bucată greadesprinsă dintr-un perete. Durerea era ascuțită, chiar și în vis. Prin acoperișul rupt se zăreaun soare auriu, strălucitor, pe un cer albastru, uluitor de frumos. Niciodată nu mai văzusem așa ceva! Eram fascinată și nedumerită, în același timp. Oare unde mă aflu? Atunci, am văzut o persoană venind spre mine. Mi-a spus că mă va ajuta. Când s-a aplecat, am putut să îi citesc numele de pe eticheta costumului roșu ca petele de sânge pe care le aveam pe degete: Andrew Parker. Apoi, deodată, vederea mi s-a încetșat. Am început să respir sacadat. L-am auzit spunând, „O să înțelegi mai târziu.”. Am simțit o înțepătură ca de albină, care m-a trezit brusc din vis. Eram din nou în camera mea albă, luminată doar de lampa plutitoare, lângă Richard, care dormea. M-am asigurat că mâinile mele sunt curate, apoi m-am uitat pe coapsa piciorului stâng. Mâna îmi tremura. Cicatricea era acolo, chiar în locul unde mă răniseuna dintre bucățile peretelui, în vis. Ciudat! Știam sigur că rămăsesem cu acea cicatrice după ce am căzut de pe AirBoard, în urmă cu câteva luni. Toată lumea știe cât e de greu să îți menții echilibrul pe o astfel de placă zburătoare! Cu siguranță, era doar o coincidență! Și totuși...Toată ziua m-am gândit la lucrul acesta. Îmi răsuna neîntrerupt în minte numele persoanei, Andrew Parker, de parcă l-aș mai fi auzit undeva. Eram convinsă că l-am mai întâlnit undeva și, pe măsură ce timpul trecea, curiozitatea mi-a crescut. Voiam să aflu cine este și ce ar fi trebuit să înțeleg mai târziu...

Spre surprinderea mea, răspunsul la una dintre întrebări mi-a fost oferit de către vocea subțire a lui Siri, care prezenta știrile după-amiezii: „Soția cercetătorului Andrew Parker a murit de bătrânețe azi-dimineață. Sursele spun că aceasta nu își mai făcuse injecțiile de patru ani. Corpul îi va fi eliminat sâmbătă, 19 iunie, la National Death Research College.”. Era ocazia perfectă să îl întâlnesc. Simțeam că el îmi poate oferi o explicație pentru visele din ultima vreme. Am fost smulsă din gândurile mele de sunetul lui CookeR care ne-a anunțat că este gata cina. Nu aveam poftă de mâncare, așa că m-am scuzat de la masă și am mers spre dormitor, fără să îmi fac injecția. De câteva nopți, aveam un sentiment de libertate, ca atunci când poți să zbori peste toate clădirile pe un AirBoard. Am adormit repede cu ajutorul tehnologiei BlankSounds. Imita perfect sunetul care completa fundalul sonor al visului din acea noapte. Mă aflu într-o capsulă acoperită de ecrane. Am încercat să îmi ridic capul, însă am realizat că fruntea îmi era acoperită de senzori. Pe un display din stânga mea erau afișate mai multe date numerice și diferite desene- o inimă urmată de linii frânte în zig-zag. Degetele îmi erau închise în recipiente mici, albe, conectate la un ecran mai mare. Eram imobilizată. Voiam să mă mișc, dar îmi simțeam corpul prea fragil pentru asta. Peste tot în jurul meu erau întinse fire electrice care conectau ecranele între ele. Pe unul apărea o hartă 4D neagră, din care ieșeau în evidență pete roșii, albastre, albe și galbene. Era un traseu marcatce avea ca destinație planeta Indiria. Subit, deasupra mea, am auzit o voce: „Procesul de evaluare a CAP-110985 începe în 3 minute”. Apoi, o lumină roșie a început să îmi scaneze fiecare parte a corpului. Am urmărit-o câteva minute, curioasă de ce va spune vocea enigmatică despre rezultatul scanării. În schimb, vocea pe care am auzit-o și recunoscut-o a fost a lui Siri, care anunța venirea dimineții prin declanșarea alarmei.

Sâmbătă, 19 iunie, 2280

Am fost atât de preocupată de vis, încât am uitat că astăzi îl voi întâlni pe cercetătorul Andrew Parker. Mi-am încărcat repede mașina electrică cu pernă magnetică, pentru a ajunge mai repede prin tunelurile transparente ce înconjoară orașul Starymore. Procedeu dura cam 15 minute, dar de data aceasta chiar nu aveam chef să aștept. Ce-ar fi dacă mașinile ar merge pe roți? mi-am zis cu voce tare. Am scuturat repede capul ca și cum aș fi vrut să alung acest gând absurd. De unde îmi venise această idee? Dintotdeauna, mașinile au mers prin "levitație magnetică".

Când am ajuns la National Death Research College, nu erau mulți oameni. L-am recunoscut pe Andrew, deoarece în discursul său a spus că îi va fi dor de soția sa. Apoi, corpul acesteia a fost introdus într-un recipient răcoros, care urma să fie păstrat într-un adăpost subteran. Am așteptat să se elibereze încăperea și l-am abordat:

-Îmi pare rău pentru pierderea dumneavoastră... Dacă vă permite timpul, vă pot adresa câteva întrebări? M-a privit scurt prin lentilele ochelarilor pătrați.

-Alt reporter? Colegii tăi au plecat deja. Dacă te grăbești, îi poți prinde din urmă, mi-a spus răstit și s-a îndreptat spre ieșire.

Trebuia să mă gândesc repede cum să îi captez atenția.

-Nu, domnule! Mă numesc Claire Ross și aș vrea să înțeleg ce s-a întâmplat în acea clădire când aveam piciorul prins sub un perete dărâmat.

Am observat cum s-a oprit brusc. S-a întors, m-a privit uimit și mi-a făcut semn să vorbesc mai încet. L-am urmat într-o altă încăpere, mult mai spațioasă decât cealaltă. Ne-am așezat la o masă lungă, ovală. Îl priveam cum se agita, cum își freca palmele și cât de îngândurat era. El a fost cel care a întrerupt momentul de liniște.

-Acum cinci ani, relațiile dintre Marile Puteri de pe planeta originală Pământ s-au deteriorat. SUA au atacat Rusia, pentru a-i opri extinderea teritorială pe glob. Bineînțeles că Rusia era susținută de Coreea Întregă, care deținea cele mai multe arme nucleare de pe glob. Războiul a fost inevitabil, iar daunele, ireparabile. Milioane de oameni au murit din cauza radiațiilor sau a atacurilor cu rachete balistice. Pentru a salva rasa umană, mai multe echipe de cercetători au decis să transporte o parte din populație pe o altă planetă, pe care astronauții au descoperit-o la 0.00628 de ani lumină de Pluto. Printre ei mă regăseam și eu. Am început să căutăm voluntari pentru această misiune. Trebuia să fie simplu, dar guvernul american avea întotdeauna un cuvânt de spus. Ne-a cerut să ștergem din memoria voastră amintirile legate de existența Pământului. Am căutat oameni care să fie de acord cu o astfel de procedură, însă am fost refuzați categoric. Nimeni nu voia să uite cine este sau să își uite familia, chiar dacă asta însemna supraviețuirea. Pentru a strânge cât mai multe persoane, am decis să lansăm o campanie prin care promovam un vaccin inexistent care te-ar fi făcut imun la radiații. Nu îmi plăcea să mint, dar soarta omenirii era în joc. Am mers și prin clădiri unde războiul își pusese deja amprenta. Așa te-am descoperit pe tine, într-o casă distrusă de rachete. Piciorul îți era prins sub o bucată mare de zid. Mi-ai acceptat oferta. După ce ți-ai revenit, te-am dus într-un laborator secret, situat sub Casa Albă, unde te-am pregătit pentru procesul de "ștergere a memoriei". Ți-am înlocuit amintirile cu unele false, dar asemănătoare; de exemplu, felul în care ai căpătat cicatricea de pe picior. Bineînțeles că și echipa care s-a străduit să ofere omenirii o șansă să supraviețuiască a avut privilegiul de a fi integrată în acest proiect, fără însă a le fi ștersă memoria. Cineva trebuia să poarte mai departe anii de studii și de experimente. Pentru a vă transporta, am folosit capsule individuale cu o rută concretă. Le-am lansat în spațiu, iar acestea au fost atrase de sateliții plantați de-a lungul traseului spre noua planetă, noua casă, noul Pământ...

Îl priveam uluită. Simțeam cum camera se învâрте cu mine, iar genunchii mi se înmuieră.

-Deci, noi ne-am născut pe ALTĂ planetă și am migrat pe INDIRIA?!-am întrebat cu o voce spartă.

- De fapt, denumirea științifică este *Gliese 486 b*, m-a întrerupt Andrew, urmărindu-mi reacția.

- Dacă memoria mea a fost ștersă, de ce am început să visez evenimentele? Are vreo legătură cu faptul că am încetat să îmi mai fac injecțiile?

-Acesta este un detaliu pe care guvernul nu l-a luat în calcul. Injecțiile nu sunt pentru întinerire, ci pentru a slăbi activitatea creierului. Visele sunt fragmente din memorie, uitate sau înlocuite, care încearcă să iasă la lumină, să fie observate, să te facă să te gândești, să îți pui întrebări. Cine suntem? De unde venim? Un popor care nu gândește este mai ușor de manipulat. Sunt multe lucruri pe care guvernul le ascunde, a adăugat oftând. Soția mea nu a murit de bătrânețe. Nu am mai lăsat-o să își facă injecțiile și astfel memoria i-a revenit treptat. Îmi era dor de noi, de viața noastră de pe Pământ. Voiam să ne reamintim momentele frumoase petrecute împreună. S-a dovedit o greșeală, pentru că Jennifer nu a făcut față noii realități, pe o planetă străină. Și-a pierdut mințile, lucru care a ucis-o, în final.

Ochii lui Andrew erau plini de lacrimi și de regrete. Mentea mea încerca să înțeleagă toate aceste informații, în timp ce mă luptam cu o senzație puternică de greutate; probabil eram în sevraj, pentru că renunșasem la ser.

Deodată, de cealaltă parte a ușii am auzit zgomote puternice. Pași grei se apropiau rapid de încăperea în care discutam. Și Andrew părea să îi fi auzit, trezindu-l din starea în care se afla.

-Fii atentă! Ia acest dispozitiv și activează-l când dau buzna în cameră cropperii, apoi fugi până la service-ul de AirBoarduri și spune-i doamnei Clark că eu te-am trimis! Dacă te întreabă cine sunt, răspunde-i cu "Apophis".

La finalul acestor vorbe, s-a întâmplat inevitabilul. Ușa s-a glisat spre partea stângă și prin ea au trecut șapte cropperi înarmați. Am apăsat butonul verde de pe consola neagră pe care mi-a dat-o profesorul. Atunci, un fum gros s-a ridicat, particulele acestuia infiltrându-se în carcasa transparentă ce proteja corpul robotic al cropperilor. Până și-au activat sistemul de curățare, aspirând norul alb-cenușiu din cameră, am reușit să mă strecur printre ei și am început să alerg până la service, însă nu am realizat cât de departe este, defapt. Până să ajung, am avut timp să îmi limpezesc mintea. De ce nu am observat că suntem controlați? De ce nu mi-am dat seama că povestea lor era inventată? Am simțit un ghimpe de vinovăție. Dacă cercetătorul a murit din cauza mea? Aceste întrebări mi-au ținut gândurile ocupate pe drum. Am mers prin locuri puțin accesibile, pentru a nu risca să fiu văzută. Destinația era un magazin modest, cu câteva etaje. Numele îi era oferit de pancarta neagră de pe care ieșeau în relief literele galbene, „Clark's AirB”. Acum aveam certitudinea că mă aflam la locul potrivit. Am pășit sfioasă în clădire. M-am întâlnit cu această doamnă misterioasă, cu părul roșcat ce îi cădea în cascade pe umeri și pe spate. După o scurtă conversație în care i-am spus că un anume Apophism-a trimis, mi-a arătat un automat de sucuri proteice. A tastat codul 5708 și aparatul a eliberat intrarea într-un lift. Cu ajutorul lui, am ajuns într-un loc în subteranul planetei ce părea a fi un adăpost. Acolo, am întâlnit mai multe persoane care, la rândul lor, au descoperit adevărata identitate a conducerii țării. Văzându-mă nedumerită, mi-au explicat că Andrew construise acel adăpost pentru a-i proteja pe membrii alianței ce se opunea dictaturii guvernului. Nu poate fi depistat, deoarece în fiecare colț se află un emițător magnetic care bruiază aparatele speciale pentru găsirea acestor tipuri de locuință. M-am acomodat în camera mea, gândindu-mă dacă să fiu o fugară este ceea ce am vrut să devin. Însă dorința de a deschide ochii celorlalți oameni și de a-i înfrunta pe cei care au ascuns adevărul și au crezut că ne pot controla fiecare aspect al vieții, mi-a schimbat perspectiva asupra lucrurilor.

Vineri, 25 iunie 2280

Amintirile din anii petrecuți pe Pământ îmi revin într-un ritm accelerat și se suprapun cu cele implantate artificial. Am senzația că trăiesc o viață dublă, că sunt o impoștare.

Duminică, 27 iunie 2280

Se aud țipete din celelalte camere. Cred că am fost descoperiți... Cineva ne-a trădat! M-am ghemuit în colț, sub patul rabatabil de pe perete, dar sigur mă vor găsi. Mișcări înfundate se apropie de camera mea... Capul îmi vâjâie puternic și un țârâit iritant îmi răsună în urechi... Au ajuns ... Sunt la ușă...

- Claire! Claire! Te-ai trezit, în sfârșit! Am crezut că te-am pierdut!

Deschid încet ochii, privesc în jur și observ că sunt conectată la o mulțime de aparate. Iată și sursa bâzâitului, îmi spun în gând. Lângă mine, este Richard cu o privire îngrijorată.

- Unde sunt? întreb cu o voce șoptită.

- În spital. Ai fost în comă trei săptămâni... în urma unui accident.

Uluită, mă ridic în capul oaselor ca să privesc pe geam, dar jaluzelele mă împiedică.

- Pe ce planetă sunt?

- Cum adică? întrebă Richard confuz.

- Răspunde-mi!!

- Pe Pământ, evident!

Tot sângele mi s-a scurs din obraji, iar Richard a observat.

- Claire, ce se întâmplă cu tine? Mă duc să chem medicul!

Mă prăbușesc înapoi pe perna moale. Respir ușurată. Deci, viața pe planeta Indiria a fost o plâsmuire a minții mele, în timpul perioadei de comă. De pe hol, aud apropiindu-se pași grei, apăsați. Apoi, cu un scârțâit puternic, ușa se deschide. O figură cunoscută își face apariția în cadrul ușii. Poartăochelari pătrați, cu lentila dreaptă puțin zgâriată, și un halat alb, cu eticheta pe care scrie, cu litere îngroșate, numele unui cercetător renumit în Starymore. A stat acolo câteva secunde, m-a fixat cu privirea și a spus:

-Iar nu ți-ai făcut injecția, Claire?

*Perța Alexia
Clasa a IX-a*

CASA FANTASTICĂ

-Să îi fi văzut fața când a văzut grămada de cărți! a exclamat Jake, coborând scările.

-Nici tu nu ai fost prea curajos, să știi! a ripostat mezinul grupului, Michael.

Am început să chicotim. Fețele noastre zâmbitoare luminau încăperea întunecată în care ne aflam. Printre râsetele colorate, am auzit pași grei în spatele nostru. Ne-am oprit brusc și ne-am uitat în întunericul din adâncimea holului, sperând că vom găsi vinovatul pentru sunetele înfundate. Simțeam cum se apropie. O liniște asurzitoare s-a lăsat în camera îngustă. Ne uitam nedumeriți unul la celălalt, în timp ce spaima ne prindea strâns în ghearele ei. Deodată, în fața noastră s-a materializat o față monstruosă. Am făcut câțiva pași în spate. S-au auzit țipete înspăimântate, care s-au estompat în fundal, apoi un zgomot sec. Imaginea mi s-a încheșat și, până să îmi dau seama, eram întinsă pe podeaua de lemn, inconștientă...

Vineri. 13 octombrie. Era o zi înnorată și, mai ales, banală... Nimic nu prevestea că peste doar câteva ore urma să zac leșinată într-o casă necunoscută. M-am îndreptat în pas alert spre liceu. Cerul pictat în nuanțe de gri completa peisajul tomnatic apăsător, dominat de siluetele subțiri ale copacilor. Vântul jucăuș le înclina ornamentul rămuros ca într-un dans. Trotuarul era acoperit de frunzele maronii ca bronzul, care se împleteau la fiecare mișcare și se ridicau de pe suprafața dalelor colorate. Plănuisem, de câteva zile, o plimbare cu prietenii pe Bulevardul Poirot. Jake, Anna și Jason erau cu mine în clasă. Michael era fratele mai mic al Annei. Trebuia să fie o scurtă plimbare, pentru a ne destinde după un test la matematică, însă planul nostru a fost dejucat de o ambuscadă de picături reci de ploaie, căzute din infinitul fumuriu al cerului. Deodată, vântul a început să se agite. Întreaga atmosferă a devenit una parcă scoasă dintr-un film de groază. Bulevardul era pustiu. Doar ici-colo se mai ivea o umbrelă, care încerca să-și protejeze deținătorul, însă fără succes. Această furtună neobișnuită de toamnă ne-a schimbat direcția traseului. Vrând să ne adăpostim de furia naturii, am zărit o casă ciudată, ce părea părăsită. Deși cunoșteam zona, nu îmi aminteam să o mai fi văzut vreodată. Apăruse parcă de nicăieri.

-Seamănă cu casa din „Casa strâmbă” de Agatha Christie! a remarcat Anna, o tânără pasionată de cărțile cu mistere de elucidat, detectivi și crime. Nu este așa, Sarah?

I-am răspuns cu un da scurt, în timp ce ne strecuram în curtea acesteia. Ne-am apropiat sfioși de ușa din lemn masiv de nuc și am ciocănit. Nimic.

-Nu e nimeni... Doar nu o să stăm aici, în fața ușii? Haideți să intrăm! a spus Jake cu curaj.

Ușa, spre surprinderea noastră, s-a deschis fără să o forțăm. Am intrat curioși în casa întunecată. Într-adevăr, atât în exterior, cât și în interior, aceasta era similară celei din cartea scriitoarei britanice. Era o casă impunătoare, în stil baroc, mult mai mică față de cea din carte, dar la fel de ”strâmbă”. Podeaua veche era îmbrăcată cu un covor care înfățișa blana moale a unui urs. Din încăperea principală de la parter, puteai urca pe niște trepte curbate, care se uneau în centrul de deasupra camerei, unde se întindea un hol întunecat, flancat de mai multe uși de-o parte și de alta a pereților.

-Haideți, casa asta nu se explorează singură! Mă simt ca Harry Potter când explora încăperile secrete ale școlii Hogwarts. Cine știe ce găsim pe aici? Poate chiar un basilisc... a întrerupt Jason momentul inițial de uimire, teamă și curiozitate.

L-am urmat pe scara spiralată. Am decis să cercetăm fiecare cameră împreună, în grup. Ne-am apropiat de prima ușa. Fiind mai aproape, am putut observa lemnul cu cinci linii paralele scrijelite pe diagonala acesteia, începând cu o cheie populară în muzică, cheia SOL, urmată de o notă întreagă cu un semn straniu lângă ea. Am fost prima care a apăsat mânerul clanței.

Deodată, ne-am simțit atrași într-o lume de sunete legate într-o melodie armonioasă. O lume parcă scoasă dintr-o carte. Intrasem într-o cameră luminoasă, cu pereții vopsiți într-un galben șters. În fiecare colț se înalțau plante verzi, din ghivece rafinat confecționate. Cântecul ne îndruma către un pian, la care cânta o tânără. Talentul ei era admirat de un băiat, care stătea confortabil pe un fotoliu.

-Acela pare a fi Karl, fiul comandantului Jager, iar ea este Hanna!! Sunt personajele principale din ultima mea carte citită, ”Pianista de la Auschwitz”, de Suzy Zail! a exclamat Jason.

Ne-am uitat unii la ceilalți, panicați să nu îi fi deranjat pe copii. Dar nici nu ne-au luat în seamă. Își continuau jocul din priviri.

-Haideți să plecăm? Mai avem camere de explorat, a spus Michael irascibil.

Am părăsit încăperea, cu părere de rău că nu am putut finaliza audiția. Am înaintat pe holul lung, până la următoarea ușa. Acolo, am avut surpriza de a păși într-o peșteră, înconjurată de teacuri înalte de cărți.

- Wow! Uite câte volume! a exclamat Anna. Și cât de bine au fost păstrate! ”Robinson Crusoe”, ”Cei trei mușchetari”, ”Aventurile lui Tom Sawyer”... sunt toate aici!

Am atins coperta ciudată a ceea ce părea a fi ”De la Pământ la Lună”, de Jules Verne. Textura mi-a adus aminte de lectura ”Cititorul din Peșteră” și am simțit un fior rece pe spinare. Anibalector era un iubitor de cărți ale căror coperti erau înlocuite cu piele de om, deoarece se deteriorau în timp. Am lăsat imediat cartea jos și le-am spus și celorlalți.

-Să plecăm până nu apare monstrul! a spus speriat Michael, după ce mi-a arucat o privire scurtă.

Ne-am îndreptat spre ieșirea din peșteră prin întunericul din adâncimea ei și ne-am întors în holul casei, unde am continuat explorarea camerelor misterioase. În următoarea încăpere, ne-am regăsit în scena din cartea ”Hoțul de cărți” de Markus Zusak, în care Liesel a furat o carte din grămada de rămășițe arse ale operelor cunoscute din perioada Germaniei Naziste. Atunci, Anna s-a scuzat și a părăsit locul. Apoi...

-Sarah, trezește-te! Hai, Sarah, că ne sperii!

Sunetul vocii îngrijorate a lui Jason m-a scos din starea de inconștiență. Ne aflam sub treptele din casă. Nu știam cum am ajuns acolo.

- Te- ai împiedicat și te-ai lovit la cap în cădere, mi-a zis el repede. Ascunde-te!

Am privit buimacă în jur, încercând să îmi dau seama ce se întâmplă. Îi vedeam pe ceilalți stând ghemuiți sub diferite piese de mobilier, pentru a se feri de ceea ce părea un monstru. Am apucat să îl văd mai bine atunci când a aruncat masa sub care se ascundea Anna. Adrenalina m-a făcut să-mi revin brusc, la timp pentru a-i striga Annei să se ferească. S-a rostogolit, reușind să scape din mâinile voluminoase ale lui Anibalector, care părea furibund. Acela a fost momentul în care am reușit să conectez informațiile.

-Anna, ai ceva ce ar putea vrea monstrul? am întrebat-o pe nerăsuflăte.

La auzul întrebării mele, Anna, surprinsă, ne-a spus că se întorsese în peșteră ca să ia cartea ”Misterioasa afacere de la Styles” de Agatha Christie. Tentația fusese prea mare, a adăugat ea imediat, pentru că era o ediție princeps. Jake a alergat imediat spre ghiozdanul Annei, de unde a scos obiectul, pe care l-a fluturat rapid prin fața lui Anibalector ca să-i atragă atenția, apoi a început să fugă până la etaj. Acolo, în cea de-a doua încăpere, l-a ademenit pe monstru și l-a închis. Coborând învingător de pe trepte, îl priveam cu admirație pe cel care ne-a salvat de un personaj care a prins viață într-un mod inexplicabil. Văzându-l, Michael a zis:

-Chiar ești curajos, Jake! și l-a îmbrățișat sincer pe colegul meu de clasă.

-Gata, copii! Acum, este timpul să vă culcați...

-Dar, mami, suntem curioși să aflăm prin ce peripeții a mai trecut Sarah și prietenii ei!

-Veți afla mâine-seară, când vom continua să citim cartea ”Labirintul lecturii”. Acum, haideți la somn, până nu vine Anibalector!

Perța Alexia, clasa a IX-a

(compunerea a obținut premiul I la Festivalul Național Bucuria lecturii, București, 2022)

A DOUA VIAȚĂ

„ În anul 2022, metaversul a fost inventat. Un univers tridimensional, o realitate virtuală. La început, nu știam la ce să ne așteptăm. Semăna cu un joc video, doar că părea extraordinar de real, de parcă am fi fost prezenți acolo. Totul a pornit de la platforma Roblox, în care jucătorii participau – prin intermediul avatarurilor – la concerte, petreceri aniversare, competiții sportive. Era atât de simplu! Ne puneam căștile VR sau ochelarii 3D speciali și ne teleportam în metavers. A devenit atât de popular, încât s-a transformat rapid într-o realitate paralelă. Treptat, omenirea și-a pierdut interesul pentru viața reală. Era ca un drog. Unii chiar au decis să rămână conectați la el în permanență, petrecându-și viața reală în unități de depozitare, înconjurați doar de echipamentele tehnice necesare pătrunderii în lumea virtuală. Corpurile noastre se aflau pe Pământ, iar conștiința noastră, în metavers. Cel puțin, așa credeam noi... Era alternativa perfectă pentru cei care nu erau mulțumiți de viața lor. În metavers, ne alegeam cine vrem să fim, cum vrem să arătăm, ce vrem să facem și nu înaintam în vârstă niciodată. Posibilitățile erau nelimitate. Până în 2048, trei sferturi din populația globului se mutase acolo. Viața devenise minunată. Fiecare făcea, avea și era ce își dorea. Evident că erau și foarte mulți oameni pe care o astfel de viață virtuală nu îi încânta, dar curând nu au avut de ales... Pentru a extinde metaversul erau necesare procesoare extrem de puternice, care consumau cantități uriașe de energie, așa că Elon Musk a venit cu ideea de a realiza o sferă Dyson în jurul soarelui. A creat un sistem de sateliți care l-au înconjurat complet, pentru a-i capta întreaga energie. Pentru o vreme, totul a mers bine însă, la un moment dat, s-a produs o serie de explozii solare deosebit de puternice și valuri de radiații letale au lovit Terrazile la rând, ucigând o mare parte din populație, dar și majoritatea ecosistemelor. Planeta noastră era în agonie. Semăna cu o uriașă rană sângerândă. Supraviețuitorii s-au refugiat în buncăre și s-au conectat la metavers, ca singura soluție de supraviețuire.

În 2050, am aflat că extraterestrii au pus stăpânire pe Pământ. Au profitat de faptul că planeta era aproape goală, altfel nu ar fi reușit. Unii dintre noi au vrut să ne întoarcem, să luptăm și să ne recuperăm căminul, în timp ce pe cei mai mulți dependența de metavers i-a făcut să își piardă mințile. Ni s-au împotrivit, spunând că bulversăm ordinea perfectă a lucrurilor, și au distrus toate dispozitivele cu care ne puteam întoarce. Asta a iscat un război mondial, care a durat 100 de ani. Timpul nu mai conta pentru noi, dar milioane de oameni au fost măcelăriți, până când a mai rămas doar 10% din populația globului. Atunci, supraviețuitorii au decis să încheie un tratat de pace. Omenirea s-a separat în două facțiuni și a fost stabilită o limită de teritoriu. Așa s-a încheiat războiul și în metavers s-a reinstaurat pacea. Oamenii au pierdut Pământul pentru totdeauna, rămânând captivi în multiversul lor, odinioară... perfect. Au obținut nemurirea, cu condiția să nu fie uciși, dar nu puteau avea urmași.

Acum suntem în 2350. Au trecut 200 de ani de atunci și nimic nu mai este ce a fost odată. Războiul a distrus aproape tot și viața perfectă s-a dus demult. Limita de teritoriu nu a fost una obișnuită însă fiecare facțiune s-a adaptat cum a putut la noua lume. Facțiunea Azra se află la sol. Ei au fost cei acaparați de metavers, cei care au pornit războiul. Principiile lor se bazează pe forță și brutalitate. Se antrenează din greu și armamentul lor este extraordinar de avansat. Apoi, este facțiunea din care fac parte și eu, Ventus, care se află în aer, deasupra Facțiunii Azra. Niște plăci din aliaje de metale, cu aer înăuntru și pe ale căror părți exterioare sunt atașate motoare cu elice susțin Facțiunea Ventus. Un alt lucru neobișnuit este faptul că orașul nostru atârână cu capul în jos, ca o reflexie mai modernă a Azrei, doar că pe invers. Clădirile noastre sunt construite în întregime din metal, purtăm niște ghete grele care să ne echilibreze gravitația și avem niște plăci plutitoare cu care ne deplasăm mai rapid. Noi nu suntem luptători atât de buni ca cei din Azra și armele noastre nu sunt nici pe departe la fel de avansate ca ale lor. Calitățile noastre sunt altele. Suntem foarte rapizi, știm să ne ascundem și să ne facem nevăzuți înainte să poți clipi, suntem agili și ne bazăm pe inteligență și strategie. Singura slăbiciune a Facțiunii Ventus este lipsa oxigenului, pentru că se află la o altitudine foarte mare. De aceea, în fiecare lună, o echipă specială coboară la sol ca să ia oxigen și apoi îl aduce ca să îl distribuie. Fiecare are porția sa și trebuie să aibă grijă cum și-o împarte ca să-i ajungă toată luna. Acea zi din fiecare lună este singurul moment în care cele două facțiuni se intersectează.

Alarmerele sună. Suntem atacați. Ne luăm cu toții echipamentul și armele. Facțiunea Azra ne invadează orașul și ucid pe oricine le iese în cale. Au declarat război. Pornim la atac. Reușim să le ținem piept câteva ore, dar încet, încet, rămânem fără oxigen. Oamenii noștri cad pe rând, până nu mai rămân decât eu. Dușmanii stau în picioare și se uită disprețuitor la mine, așteptând să cedez și eu. Nu mai pot să respir. Alerg disperată să găsesc oxigen, dar o barieră invizibilă mă aruncă în spate. Sunt blocată. Încep să tușesc și simt cum mă înec. Ochii mi se închid și ultimul lucru pe care îl mai văd sunt privirile lor triumfătoare...

- Cassandra! Cassandra, trezește-te!

Mă trezesc brusc și văd doi ochi verzi și o față pistruiată, încadrată de un păr de foc. Este cea mai bună prietenă a mea, Bri. Mă ridic confuză. Îmi dau seama că a fost doar un vis. Am avut multe vise asemănătoare de când oxigenul nu ne ajunge. Din această cauză, în fiecare lună, îmi pun o parte din oxigen într-un recipient separat, în caz că, într-o zi, voi avea nevoie de el.

- Haide! Ai uitat ce zi este azi? Să mergem mai repede sau nu o să îi mai prindem!

Despre ce tot vorbește...? Ah, am uitat complet! Azi este ziua când se aduce oxigenul. Sar în picioare și o urmez. Mie și lui Bri ne place foarte mult să ne uităm cum echipa specială care coboară la Azra se pregătește de plecare. În fiecare lună, stăm și îi urmărim de pe o clădire, deoarece copiii nu au voie să asiste. Intră într-o navă de sticlă enormă și după aceea decolează. Partea cea mai interesantă este când ajung la graniță și se întorc cu capul în jos, ca să își schimbe câmpul de gravitație. Apoi dispar din vizorul nostru. După ce nu îi mai vedem, plecăm la ore. În fiecare zi, avem antrenament de viteză, ore de strategie și exerciții de gândire. Eu mă pricep destul de bine la arta furișării și la viteză, dar la strategie am niște probleme. Toate

planurile mele sunt prea evidente. În schimb, Bri are niște idei senzaționale și cu greu îți dai seama ce pune la cale, doar că nu prea știe să se facă nevăzută. Ne completăm reciproc. Când orele se termină, ne îndreptăm spre clădirea cu oxigen, dar când ajungem acolo, o mulțime de oameni îngrijorați așteaptă. Aflăm că echipa care aduce oxigenul nu s-a întors încă. Nu pot da de ei în niciun fel, așa că vor trimite o altă echipă să vadă ce s-a întâmplat. Ne întoarcem acasă și așteptăm. Seara, a doua echipă trimisă se întoarce, dar veștile pe care le aduce nu sunt prea bune. Cei din prima echipă au fost atacați și uciși de cei din Azra. Ceilalți au reușit să aducă oxigen, dar au pierdut câțiva oameni. Poate a fost război acum 100 de ani, dar, de când s-a stabilit pacea, facțiunile au colaborat fără probleme. Nimeni nu se aștepta să atace așa, din senin. În ziua următoare, pe toate clădirile sunt proiectate holograme despre posibila începere a unui război între facțiuni. Oamenii vorbesc numai despre asta. Timp de o săptămână, nu se mai întâmplă nimic. Apoi, într-o dimineață, aflăm că cei din Facțiunea Azra au încălcat teritoriul, dar nu au făcut altceva grav. Peste câteva zile, găsim clădirea cu oxigen distrusă. Asta pune capac! Oamenii noștri se pregătesc de război și asta înseamnă că sfârșitul lumii se apropie. Recitesc istoria metaversului, dar nu descopăr nimic nou. Doar dependență, extraterestri și război... Stai puțin! Extraterestrii! De la ei a pornit totul! Sunt sigură că e vina lor și de data asta! Cu siguranță, au găsit o modalitate de a intra în lumea virtuală! Cine știe ce le-au spus celor din Azra ca să-i întoarcă împotriva noastră! Trebuie să cobor la sol și să încerc să îi conving că pacea trebuie menținută, altfel ajungem la extincție. Mă duc repede la Bri și îi spun ce cred. Din fericire, îmi susține teoria. Este foarte periculos să coborâm la sol fără aprobare, dar nu avem de ales. Așteptăm să vină noaptea și mergem să ne luăm echipamentul, armele și plăcile. Ne camuflăm bine, ne urcăm pe plăci și coborâm înspre graniță. Evităm zonele păzite și ajungem la limita de teritoriu. Încercăm să ne întoarcem ca să schimbăm câmpul de gravitație, dar nu reușim și cădem amândouă cu tot cu plăci. Aterizăm brusc, dar nu suntem rănite. Ne ascundem în spatele unei clădiri și așteptăm să se elibereze drumul. Din spatele nostru se aude un zgomot și imediat suntem aruncate la pământ. Din umbră iese un băiat care nu pare cu mult mai mare și care ține ațintită spre noi o sabie laser.

- Cine sunteți și ce căutați aici? spune cu o voce șoptită, dar puternică.

- Eu sunt Cassandra, iar ea este prietena mea, Brianna. Suntem din Facțiunea Ventus. Am venit să facem... pace, spun eu cu o voce ezitantă.

- Ha? PACE?! Credeți că e așa ușor? Veniți voi și totul s-a rezolvat? a răspuns disprețuitor băiatul, în timp ce își punea sabia în teacă.

- Dacă mă gândesc mai bine, are dreptate, îi spun lui Bri. Nu știu ce am avut în cap când am venit aici. Dar acum, dacă tot am ajuns, nu mă pot da bătută.

- Știm că extraterestrii sunt de vină pentru asta, a zis Bri nervoasă. Ce v-au zis?

- Cum adică... ce ne-au zis?

- Păi... Sigur au luat legătura cu voi!

- Hah! Ai dreptate când spui că extraterestrii sunt devină pentru asta, dar nu ne-au dat de ales. Au venit într-o zi și ne-au implantat tuturor niște cipuri cu care ne controlează. Eu sunt singurul care a scăpat. Vor să repornească războiul și, de data asta, va fi ultimul, pentru că omenirea nu mai are șanse, dacă măcelul care a fost acum 100 de ani se repetă.

- Știam eu că nu e vina Azrei!! Nimeni nu ar mai dori să repete istoria. Nu-i putem lăsa să ne distrugă!

- Sunt total de acord cu tine! Problema este că nu știu cum îi putem găsi.

- Nu cred că va fi foarte greu... spune Bri și ne arată o navă care aterizează într-un câmp deschis, din care ies niște oameni îmbrăcați în uniforme negre.

- Am o idee. Urmați-mă! Apropo, numele meu este Jack.

Ne strecurăm nevăzuți către ultimii trei care ies din navă. Apoi, Jack ne arată cum să ne prefacem că suntem sub controlul lor și le ieșim în cale. Cât ei se întorc să ne verifice aparatele de la gât, pe care, oricum,

nu le aveam, îi doborâm și le luăm uniforme. Ne îmbrăcăm cu ele, apoi ne grăbim să prindem restul trupei din urmă. După ce le verificăm aparatele tuturor din Facțiunea Azra, ne întoarcem la navă. Nava se ridică în aer și se înalță până la graniță, după aceea, ca la un semnal, toți extraterestrii din navă își pun niște ochelari 3D care se aflau într-un buzunar al uniformei. Îi imităm și noi și imediat simțim o schimbare ciudată. Nava aterizează și coborâm. Solul este roșu și sfărâmicios, pietre imense sunt înfipte peste tot, de parcă au căzut din cer, nu este niciun fel de vegetație, nave extraterestre sunt așezate în cratere adânci, ca niște garaje. Ne aflăm într-un loc al metaversului de care nu știam, ceea ce era ciudat, pentru că avusesem sute de ani la dispoziție să cercetăm fiecare colțișor și de acesta chiar nu îmi aduceam aminte. Deasupra tuturor, pe o stâncă, se află cea mai mare navă. Presupun că ea trebuie să ajungem. Spre norocul nostru, chiar acolo ne îndreptăm. Este mult de urcat, iar timpul pare că nici nu se scurge. Când, în sfârșit, ajungem, rămân șocată. Tehnologia este atât de avansată! Mașinării a căror întrebuintare nu mi-o pot închipui sunt peste tot, holograme plutesc deasupra podelei din metal, fire și cabluri leagă între ele aparatele într-o încrângătură de nedescris și armele sunt ceva nemaipomenit. Înaintăm până când ajungem la o sală mare și fiecare se așază pe un scaun plutitor. În încăperea, intră un alt extraterestru. În mare parte, seamănă cu noi. Are un ochi de metal, iar celălalt este un abis întunecat, în loc de păr are niște tentacule de culoarea măslinii, are limba subțire, neagră și despăcată în două și are picioarele foarte lungi. În rest, este construit ca un om. Ședința începe.

- Toți cei din Facțiunea Azra se află sub controlul nostru? întrebă cel din urmă cu o voce care te taie pe dinăuntru.

- Da, domnule! răspund ceilalți.

- Și au început să atace?

- Da, domnule! Au ucis o echipă venită după oxigen, au încălcat teritoriul și au distrus clădirea cu oxigen a Facțiunii Ventus. Asta este declarație de război, cu siguranță.

- Perfect! Acum nu trebuie decât să așteptăm să se distrugă unii pe alții în război și gata! Vom scăpa de oameni pentru totdeauna!

Ședința se încheie. Ieșim cu toții din sală și extraterestrii cu care am venit părăsesc nava. Noi trebuie să rămânem acolo, așa că ne ascundem într-o cameră cu arme. Când se face liniște, ieșim pe hol și înaintăm spre o altă cameră luminată. Ne asigurăm că nu e nimeni și intrăm. Este o cameră spațioasă, în mijlocul căreia se află o hologramă imensă, ieșind dintr-un aparat plutitor. Holograma reprezintă un câmp de luptă la marginile căruia stau două armate. Apoi, pornesc la atac. Mă uit mai bine și văd că sunt chiar facțiunile noastre. Totul se întâmplă chiar acum! Războiul a început. Trebuie să ne grăbim! Brusc, atenția îmi este atrasă de un monitor aflat într-un colț. Deschid fișierele și încep să citesc. Erau diverse informații despre metavers, printre care și felul cum a luat naștere. Brusc, adevărul mi se dezvăluie. Simt că mă ia amețea... Extraterestrii sunt cei care l-au creat?! Acum realizez de ce nu recunoșteam locul în care aterizaseră navele; pentru că fusese ascuns de privirile noastre. Lucrurile capătă contur ca piesele unui puzzle. Metaversul a fost capcana perfectă pentru a scăpa de oameni: au construit o lume paralelă, ideală, în care toți să trăiască fericiți. Calul troian – o metodă infailibilă. Le spun vestea lui Bri și lui Jack. Mă privesc uimiți. Situația este critică. Trebuie să deconectăm urgent aparatele cu care aceste creaturi îi controlează pe Azra. Părăsim încăperea și urmăm holul până când ajungem la o altă ușă. O deschidem și vrem să intrăm, dar vedem că înăuntru se află niște extraterestri și o închidem repede. După expresiile de pe fețele lor se vedea clar că nu aveam ce căuta acolo. Disperați, intrăm în următoarea cameră și ne dăm imediat seama că este locul de unde sunt controlați cei din Azra, doar că vreo cinci creaturi se află deja acolo. Se întorc spre noi, dar Jack nu mai stă pe gânduri și atacă. Forța și stilul său de luptă sunt specifice facțiunii sale. Eu și Bri sărim în ajutor, dar reușim mai mult să ne ferim decât să lovim. Până la urmă, îi doborâm, dar asta doar din cauză că i-am luat pe nepregătite. Aparatele sunt destul de complicate, dar Bri pare să se prindă. La început, nu se întâmplă nimic. Apoi, un huruit se aude și mă tem că nu cumva să fi stricat sistemul, dar imediat după aceea primul aparat se deconectează. Îi las pe Bri și pe Jack

să termine și eu mă reîntorc în sala unde am descoperit adevărul despre metavers. Mă uit la hologramă și îmi dau seama că cei din Facțiunea Azra își revin până la ultimul. Se opresc dezorientați din luptă și procesează ce se întâmplă. Pare că vorbesc. Războiul s-a încheiat. Liderii întind mâna ca să facă pace, dar chiar atunci oamenii încep să cadă ca secerați, unul câte unul. Îmi dau seama că au rămas fără oxigen. Lupta le-a consumat rezervele mult prea repede! Nu se poate! Alerg cât de repede pot înapoi la Bri și Jack, dar îi găsesc pe amândoi înecându-se. Simt că nu mai pot să respir. Îmi scot recipientul în care am salvat oxigen atâția ani și mi-l pun la gură. Mă grăbesc să le dau și lor, dar este prea târziu. Genunchii îmi tremură și mă prăbușesc pe podea, nevenindu-mi să cred ce tocmai se întâmplase. Toți locuitorii metaversului sunt morți acum, inclusiv Bri și Jack. Nici măcar pe ei nu am putut să îi salvez. După câteva minute, îmi recapăt puterile și mă ridic. Dacă oamenii nu pot trăi, atunci nu îi voi lăsa nici pe extraterestri să trăiască. Furia îmi dă mai multă putere și voință decât am avut vreodată. Mă întorc în camera armelor și reușesc să găsesc o bombă nucleară cu hidrogen. Știu că asta mă va ucide și pe mine, dar ce rost are să trăiesc singură? Ies din navă și declanșez bomba. Totul explodează și ultimul lucru pe care îl văd este ciuperca uriașă... ”

EPILOG

- Kai, te strig de câteva minute! De ce nu răspunzi?

- Îmi pare rău, mamă! Mă pregătesc pentru examenul de mâine, a răspuns băiatul, în timp ce printre dinții ascuțiți i se vedea o limbă subțire, neagră și despicată în două, care contrasta cu pielea galbenă. Citeam „Jurnalul Cassandrei”. Știai că este singura dovadă care atestă originea rasei noastre?

- Desigur, răspunde mama zâmbind. Noroc cu această înregistrare pe care a făcut-o înainte să moară! Altfel nu am fi aflat niciodată că planeta noastră a mai fost locuită și nici că avem doi strămoși. Se pare că după Marea Explozie, rămășițele de ADN uman s-au combinat cu resturi de ADN extraterestru și, peste un milion de ani, ne-am născut noi.

Rauca Mara, clasa a VIII-a A

(compunerea a obținut premiul I la Concursul interdisciplinar Science4you, secțiunea Proză SF, București,

2022)

COPILĂRIA FURATĂ

Ana locuia într-un sătuc din vârful unui munte. Ducea o viață simplă, dar plină de bucurii. Copiii, când se întorceau de la școală, stăteau afară până se întuneca, cutreierând pădurile și jucându-se cu toții. Își imaginau tot felul de jocuri și povești, alergau, râdeau, petreceau ore în șir în natură și se jucau cu animalele. Copilăria lor era minunată!

Într-o zi, pe când erau la școală, Ana a observat ceva ciudat în comportamentul unuia dintre prietenii săi. Nu mai avea chef de nimic, era plictisit, nervos și disprețuitor. Aceasta s-a gândit că își va reveni în curând, așa că l-a lăsat în pace. Următoarea zi, majoritatea copiilor își schimbaseră comportamentul, ba mai mult, aveau niște obiecte numite telefoane! Stăteau cu ochii în ecranele acestora cât era ziua de lungă, iar când erau chemați la joacă, refuzau îngâmfați și îi batjocoreau pe cei care se duceau. În scurt timp, aproape toți copiii din oraș deveniseră așa. Parcă li se luase copilăria, ajungând niște oameni plictisiți, fără imaginație, fără vreun strop de culoare în viață.

Peste câteva zile, Ana mergea spre casă cu cea mai bună prietenă a ei, Liza, ele două fiind singurele neschimbate. Dintr-odată, Liza s-a oprit și a rămas nemișcată. Ana a încercat să vorbească cu ea, să o miște, dar Liza nici nu se clintea. Încercările erau zadarnice. Apoi, Ana a văzut cum o formă în culorile curcubeului a ieșit din Liza și a început să plutească încet spre pădure, mânată de un fel de creatură mică și neagră. După aceea, Liza s-a trezit și și-a continuat drumul spre casă, nebăgând-o în seamă pe Ana. Ana nu și-ar fi dorit să își abandoneze cea mai bună prietenă, dar ardea de curiozitate să afle ce s-a întâmplat și voia să își salveze satul, așa că a pornit după ființa neagră. A urmărit-o prin pădure câteva minute, timp în care a putut să o

studieze. Nu era o ființă reală, ci doar un abur, o iluzie, fără să o poată atinge. Era mică, cam un sfert din forma de curcubeu și semăna cu o fantomă, exceptând faptul că la baza corpului avea forma unui pumnal foarte ascuțit. Cu toate acestea, părea tristă și singură. Era greu să îți dai seama dacă era rea sau doar nefericită...

Mergeau deja de aproape jumătate de oră, când s-a auzit un zgomot. Un tufiș a început să se miște și din el a sărit o altă ființă magică. Era cât jumătate de om și foarte slabă, cu mâinile subțiri ca niște rămurele. Avea ochii mov, părul verde, pielea albă ca fildeșul și o gură deschisă într-un zâmbet mai larg decât a văzut cineva vreodată. Purta o căciuliță roz cu inimioare, lungă până în pământ, care se asorta cu papuceii cu ciucure. Hainele îi erau doldora de maimuțe, zâmbăreți, stelute, inimioare și multe alte lucruri amuzante și drăgălașe. Era o arătare aparte, cum nu-ți era dat să mai vezi, iar vocea era cireașa de pe tort.

- Bună, fetiță! Eu sunt Bucuria! a spus ființa cu o voce nostimă, pițigăiată, urmată de un chicot puțin exagerat. De ce umbli singură prin locurile acestea?

Nu știi de ce, dar am simțit că pot avea încredere în acea ființă, chiar dacă era mai ciudată, iar prezența ei m-a făcut să mă simt fericită și în siguranță.

- În satul meu, copilăria tuturor a dispărut, fiind înlocuită de telefoane. Am văzut cum acea arătare a scos din prietena mea un curcubeu și din acel moment prietena mea a devenit ca toți ceilalți. Vreau să aflu ce s-a întâmplat și de aceea am urmărit-o până aici.

- O poți vedea? De fapt, stai, dacă mă vezi pe mine înseamnă că o poți vedea și pe ea. Deci tu ești cea din profeție, cea care ne va salva!

- Despre ce vorbești? Pe cine să salvez și de ce?

- O, tu nu știi... Atunci, hai să îți povestesc! Acum mii de ani, Copilăria și Maturitatea trăiau în armonie. Lucrurile erau echilibrate, unele zile erau mai bune, altele mai rele. În unele zile, Inocența, Onestitatea și Libertatea dominau, iar în altele Grijile, Responsabilitățile, Obligațiile. Pe vremea aceea, toate erau aranjate și la locul lor. Dar, într-o zi, un om rău, Odium, a venit și a distrus ordinea creată. I-a făcut pe toți cei care făceau parte din Ținutul Maturității să se împotrivescă nouă, celor din Ținutul Copilăriei. De atunci, suntem într-un război continuu. Mulți dintre noi au fost luați captivi și transformați în lucrurile rele care au devenit acum: Tristețea, Supărarea, Minciuna, Nerăbdarea. Există o profeție care spune așa „*Cel ce pe voi v-ar vedea, originea o va afla, și-a voastră lume o va salva*”. Asta înseamnă că persoana care ne va putea vedea va merge acolo de unde totul a început și ne va readuce la normal. Tu ești aceea!

- Eu...? Dar, eu nu vă cunosc lumea și sunt doar un copil. Ce aș putea face eu? Cum să mă compar cu toate puterile magice pe care le aveți voi?

- De aceea, vei avea nevoie de ajutor, iar eu sunt aici ca să ți-l ofer. De când te așteptam! Vezi acea ființă pe care o urmăreai? Este una dintre Tristeți. Și acea formă de curcubeu pe care o vezi este copilăria pe care fiecare o avem în noi și toate lucrurile care ne fac să zâmbim. Tristețea tocmai a furat-o de la prietena ta și se duce să o ducă la stăpânul ei. Odium fură copilăria de ani buni, a început din orașele mari, de unde era cel mai ușor, iar acum se pare că a ajuns și în munți. Nu știi ce face cu acestea, dar sigur nu le dă înapoi. Deci, misiunea ta, acum a noastră, este să găsim locul de unde a început totul, adică tărâmul lui Odium, și să îl oprim.

- Uau, asta pare puțin cam complicat... Dar o voi face. Nu vreau ca copilăria să dispară pe vecie! De unde să începem?

- Păi, în primul rând ar trebui să nu scăpăm Tristețea din ochi...

Ana și Bucuria au pornit la drum. Au urmat Tristețea și, într-un scurt timp, au ajuns la o prăpastie, dar nu era o prăpastie cum ar trebui să se afle într-o pădure. Totul părea normal pe dinafară însă, dacă te uitai în jos, vedeai un abis întunecat. Tristețea și-a dat drumul în groapă. Ana s-a cam speriat, dar Bucuria i-a făcut curaj și au sărit amândouă. Au aterizat pe ceva tare. Era gheață! În mod normal, nu ar fi supraviețuit acestei sărituri,

dar datorită puterilor Bucuriei au reușit-o fără să se lovească prea tare. S-au ridicat și au privit în jur. Cerul era verde-murdar, iar gheața era gri. Sub gheață se vedea un ocean negru ca smoala, care nu părea prea prietenos. În depărtare, se zărea un castel vechi, murdar și neîngrijit, care părea că aproape se mai ține pe stâlpi, făcut din roci negre, ascuțite, înfășurate în spini. Cele două au văzut Tristețea zburând spre castel. Nu aveau altă cale, așa că asta trebuia să încerce și ele. Bucuria putea zbura, dar ce avea să se facă Ana? Ea nu putea zbura... Dar copilăria putea. Bucuria a ajutat-o pe Ana să se elibereze și să aibă încredere și așa a reușit să zboare. Au ajuns cu bine la palat, dar până acolo fusese ușor. Urma partea cea mai dificilă. Au intrat în palat și au văzut sala tronului, unde toate copilăriile furate erau închise într-un glob magic. Erau miliarde! L-au văzut și pe Odium, de asemenea, care arăta ca un adult normal, doar că părea obosit, dezgustat și foarte nefericit. După ce au studiat sala pentru câteva clipe, Ana și-a luat inima în dinți și s-a înfățișat în fața lui Odium.

- Cine ești și cum ai ajuns aici? a tunat acesta.

- Împărate Odium, sunt Ana și am venit aici ca să recuperez copilăriile furate! Îmi este dor de prietenii mei și de jocurile pe care le jucam, de poveștile pe care le cream, de râsete, de bucurie!

- Cum este posibil să știi despre astea, să ne vezi, să mai ai încă copilăria?! Ești cumva... Nu, nu este posibil... Dar dacă ești...

- Da, eu sunt, împărate! Eu sunt cea din profeție și îmi doresc să salvez lumea aceasta, dar nu voi reuși singură, ci doar cu ajutorul tău. Spune-mi, de ce se întâmplă toate astea? De ce este necesar acest război, toate nefericirile? Nu era bine înainte, în pace și armonie?

- Am fost și eu copil odată. Mă jucam, râdeam, aveam prieteni, eram fericit. După aceea, am crescut și grijile, responsabilitățile și obligațiile au început să apară și copilăria a dispărut încet - încet. Îi vedeam pe alții cum se bucură și eu nu mă puteam bucura, așa că am zis că, dacă eu nu pot avea ceva, atunci nimeni nu va putea avea, așa că am început să le iau tuturor copilăria. Acum totul este bine.

- Mie nu mi se pare că totul este bine! Pari trist, epuizat, nu ești deloc fericit. Gândește-te puțin, crezi că lucrurile acestea te fac fericit? Eu cred că nu! Toate astea te distrug și mai mult. Ai crezut că, dacă le iei altora ce nu poți tu avea, te va face să te simți bine, dar rezultatele contrarii se văd pe chipul tău. Copilăria este cel mai frumos lucru din viața unui om. Tu ai suferit enorm când ți s-a luat și acum le-o iei altora, la rândul tău. Nu cred că asta te-a ajutat deloc, dar știi ce ar putea să o facă. Copilăria nu se pierde niciodată. Ea rămâne acolo în suflet, doar că uneori poate fi mai vizibilă. Copiii au mult timp în care pot profita de copilărie, adulții au mai puțin, dar asta nu înseamnă că, odată ce crești, aceasta dispare. Trebuie doar să îți faci timp să o regăsești și te poți bucura de ea la fel ca oricând. Dacă pui lucrurile într-o balanță, poți să fi un adult cu suflet de copil, nu uita asta niciodată!

- Uau, se pare că tu chiar ești menită să salvezi lumea asta... a spus Odium, cu ochii în lacrimi. Niciodată nu am mai auzit pe cineva să spună ceva atât de frumos și adevărat! M-ai impresionat, tu chiar ai dreptate. În toți acești ani am încercat să distrug copilăriile altora, în loc să mi-o reconstruiesc pe a mea... Întunecei, eliberați copilăriile!

Tristețea, Supărarea, Minciuna și Nerăbdarea au spart globul și copilăriile au început să iasă grămadă, îndreptându-se spre stăpânii lor de prin toate colțurile lumii. Atunci, toți Întuneceii au devenit ce fuseseră odinioară, tărâmul s-a înseninat și totul a devenit colorat și vesel. Împăratul Odium a devenit Împăratul Beatitudo, ajungând cunoscut ca adultul cu cea mai mare inimă de copil din întreaga lume. Ana s-a întors acasă, unde a fost primită călduros de toți prietenii ei, care au redevenit copiii de la început. De atunci, echilibrul a revenit în lume și copilăria a rămas cea mai însemnată valoare a fiecărui om.

Rauca Mara, clasa a VIII-a A

(compunerea a obținut premiul I, la Concursul Național Icoana sufletului de copil, secțiunea Creație literară)

INCREDIBILA ÎNTÂLNIRE DIN IREALITATE

Zbor pe un dragon. Are ochii ca tăciunii, solzii de culoarea smaraldului, niște aripi uriașe cu piteni la capete și o coadă foarte lungă și puternică. Ne avântăm în înaltul cerului cu o viteză uluitoare, apoi plutim lin printre nori și parcă îi pot atinge. Soarele strălucește ca aurul bătut cu ciocanul pe întinderea nesfârșită de albastru. Totul este minunat! Dragonul se lasă în jos, spre marea nemărginită și simt apa agitându-se sub noi când ne apropiem...

Sună alarma. De la zborul pe dragon revin în patul meu. Este dimineață și trebuie să mă pregătesc pentru școală. A fost doar un vis, dar unul atât de frumos. În fiecare noapte visez câte ceva magic. Probabil vine de la cărțile pe care le citesc. Ieri-seară, am terminat „Îmblânzitorul Dragonilor” de Lucinda Hare, deci visul se explică. Îmi revin din visarea cu ochii deschiși și mă ridic din pat, gata să încep o nouă zi.

Când termin orele, mă gândesc să merg la o plimbare. Mă îndrept spre pădure și mă bucur de căldura zilei de vară. Încep să îmi imaginez o poveste. Sunt o prințesă de mult pierdută, crescută de goblini, care a devenit o războinică adevărată, nicidecum o domniță neajutorată... Alerg și mă joc până când călătoria lui Ra pe cer se încheie și întoarcerea sa în Duat este foarte aproape. Atunci, îmi dau seama cât de repede s-a scurs timpul și decid să mă întorc acasă. Mă uit în jur, dar, spre surprinderea mea, nu mai recunosc locul. O, nu! Captivată de poveste, nu am mai fost atentă pe unde mă poartă pașii. Încerc să găsesc drumul înapoi. Merg ore în șir, dar pădurea nu se mai termină. După ceva timp, găsesc un izvor. Mi-e sete, așa că beau puțină apă. Privirea mi se înceteșează și parcă nu mai gândesc limpede. De ce am venit aici? A, da, îmi amintesc! Am venit să înot. Împleticindu-mă, urmăresc cursul izvorului până la o cascadă. Fără să mă mai gândesc, mă arunc. Când ajung în lac, apa este învolburată de la vărsarea cascadei și nu mai pot ieși la suprafață. Rămân fără aer și ochii mi se închid...

Simt cum cineva mă trage de picior. Deschid ochii și văd că sunt sub apă, dar nu mai este aceeași apă cristalină ca în lac. Este apa întunecată și rece a mării. Când îmi dau seama, mă panichez. Cum am ajuns în mijlocul mării? Nu mai pot să îmi țin respirația, așa că mă avânt spre suprafață. Apuc să iau o gură de aer, dar ceva mă trage înapoi sub apă. Mă uit în jos și văd o coadă de pește. O sireună?! Clipesc și mă mai uit o dată. Apa sărată îmi intră în ochi, dar imaginea sireunei este foarte clară. O femeie cu părul roșu și ochii de aceeași culoare, având o coadă imensă, violet, cu sclipiri metalice. Este de o frumusețe rară, dar expresia feței spune că nu are de gând să mă lase să scap cu viață. Mă zbat să scap din strânsoarea ei, dar nu are niciun efect. Iarăși rămân fără aer, dar chiar atunci un jet de apă colosal o trimite pe sireună în abisul întunecat. Simt că sunt trasă la suprafață și mă trezesc pe o corabie. Cineva îmi întinde o mână și mă ajută să mă ridic. Este un băiat cu părul negru și ochii de culoarea mării din care tocmai am ieșit. Poartă un tricou portocaliu cu inscripții grecești. Imediat, gândul mă poartă la zei. Apoi, îmi dau seama cine este: Percy Jackson din seria mea preferată „Percy Jackson și Olimpicii”. Este fiul lui Poseidon și are puterea de a controla apa. Așa ceva este imposibil!! El spune:

- Mă numesc...

- PERCY JACKSON... Da, știi! îl întrerup entuziasmată. Eu sunt Eliza.

- Hmm, în regulă, Eliza! O să mă prefac că nu mi se pare foarte ciudat ca o persoană pe care nu am mai văzut-o niciodată să îmi știe numele...

- Păi, este mai greu de explicat... Nici eu nu găsesc o explicație logică pentru asta.

- Când îți dai seama, să mă anunți și pe mine! Până atunci, ea este Annabeth și el este Grover. Suntem pe Atlantis, corabia mea și ne îndreptăm către Insula Prințului Eduard. Căutăm o fată înaltă, cu părul roșu și pistrui. Am auzit că este numai un zâmbet și că aduce bucurie și voieșie peste tot pe unde umblă.

Nici nu termină bine de vorbit, că în mintea mea se conturează imaginea Annei Shirley, din cartea „Anne de la Green Gables”. Anne este o fetiță adoptată de Marilla și Matthew Cuthbert. Este plină de imaginație și vorbește foarte mult. Și, după cum a zis Percy, este ca un al doilea soare pentru cei din jurul său.

- Cred că știu exact pe cine căutați: Anne Shirley. Locuiește în Avonlea. Nu cred că va fi o problemă să dăm de ea. Vă pot ajuta. Aș recunoaște-o oriunde.

- Perfect! Atunci, oficial, faci parte din echipaj. Bun venit la bord!

- Nu poți avea încredere în ea! Apare de nicăieri în mijlocul mării și mai și spune că ne știe numele tuturor. Urmează să ne spună și poveștile de viață? Sau poate o să ne prezică viitorul? spune Annabeth cu o privire glacială.

- De fapt, spun eu, chiar pot să le fac pe ambele. L-ați învins pe Cronos?

- Da! zice Percy.

- Urmează ca tu să treci printr-o altă serie de aventuri, doar că vei trece la o altă mitologie. În același timp, Annabeth o să te caute, pentru că o să dispari.

- Uau, Apollo deghizat! De unde știm că tot ce spui e adevărat? zice Annabeth.

- Nu știți... Dar veți vedea în continuare.

- Ești, într-adevăr, Apollo? întrebă Percy uluit.

- Nu!! Se numesc cărți. Voi sunteți personaje în seria mea preferată. Știu totul despre voi. Bine, poate nu chiar totul, dar știu multe.

- Perfect! Acum am aflat că nici măcar nu suntem oameni reali! Mulțumim frumos!

După ce se obișnuiesc cu faptul că sunt doar niște ființe de hârtie a căror soartă stă în condeiul unui scriitor, îi întreb:

- De ce vreți să o găsiți pe Anne?

- Ea are ceva ce ne poate ajuta să îl învingem pe monstrul Flămânzilă. Îl știi?

- Da, din basmul „Harap Alb”. Știam că este un uriaș care nu se satură niciodată, dar nu m-am gândit că ar putea fi un monstru...

- Flămânzilă nu a fost periculos... până la un moment dat. Într-o zi, s-a pierdut în pădure și nu a mai reușit să iasă. A stat acolo multe zile și a vânat animale. Dar, din cauză că e foarte lacom, animalele și plantele nu i-au ajuns și, când acestea s-au terminat, a trebuit să găsească altceva de mâncare... Singurii rămași erau oamenii. Așa că a devenit un canibal. După asta, s-a transformat într-un monstru. Conform legendei, oricine a mâncat carne de om se va transforma într-un wendigo. Un wendigo este o creatură înaltă și masivă, cu craniu de cerb, de multe ori pătat de sânge. Are coarne imense vizibile de la distanță și strigătele îi pot fi auzite de la zeci de kilometri. Este o înfățișare a lăcomiei și a excesului. De atunci, terorizează insulele din tărâmul nostru.

- La asta chiar nu mă așteptam... Și cum vă poate ajuta Anne să îl învingeți?

- Se zvonește că ar avea o broșă de ametist.

- Da, broșa Marillei!

- A cui?

- Nu contează!

- Cu broșa de ametist, tridentul lui Poseidon, fulgerul lui Zeus și Bagheta de Soc putem crea o armă care să îl distrugă pe Wendigo. Altfel, este invincibil. Eu am tridentul și fulgerul. Acum urmează ultimele două.

- Bagheta de Soc a lui Harry Potter?! Tărâmul ăsta devine din ce în ce mai interesant!

Mă hotărâsc să-i ajut să își îndeplinească misiunea, deși acest Wendigo mă cam sperie. Ne îndreptăm spre Insula Prințului Eduard. Mai avem de parcurs câteva leghe, când Atlantis este atacat. Un calamar uriaș își înalță tentaculele din adâncuri și zdrobește corabia. O mare parte din echipaj cade chiar în gura lui, iar cei rămași se țin de ceea ce a fost odată Atlantis. Percy își scoate faimosul pix care se transformă în sabie, dar chiar atunci o bucată din catarg îi prinde piciorul. Fiind singura nevătămată, pentru moment, îmi aruncă sabia.

Nu reușesc să o prind, dar o iau repede de pe jos și sar la atac. Îi tai tentaculele calamarului unul câte unul, eliberând ce a rămas din corabie. Dar apoi, cădem în apă toți. De data asta, intervine Percy cu trucurile de semizeu. Cheamă un cal de apă uriaș, care ne poartă pe toți în siguranță până la insulă. Când ajungem în Avonlea, dăm de Anne imediat. Spre surprinderea noastră, este însoțită chiar de Harry Potter și de cei mai buni prieteni ai săi: Ronald Weasley și Hermione Granger. Cei trei sunt aici cu același scop ca noi. Anne ne oferă bucuuroasă broșa de ametist, cu condiția să o lăsăm să ne însoțească. Degeaba îi explicăm cât de periculos este. Într-un final, cedăm și pornim, alături de Anne și cei trei vrăjitori către pădurea unde se afla bârlugul Wendigo-ului, dar nu înainte să combinăm toate cele patru obiecte magice pentru a crea arma salvatoare. Este o sabie uriașă, făcută din fulgere albastre, albe, mov și aurii. Apoi, ne luăm inima în dinți și ne avântăm în întunericul permanent al pădurii. Știm că nu va fi nevoie să îl găsim noi pe monstru. Cu siguranță, avea să ne simtă mirosul. Am avut dreptate. În câteva minute, Wendigo-ul ni se pune în cale, mai groaznic decât mi l-aș fi imaginat vreodată. Echipajul lui Percy sare la atac, dar sunt uciși toți, în afară de Percy, Annabeth și Grover. Credeam că va fi mai ușor, dar se pare că monstrul e de neînving. Trebuie ca cineva să se sacrifice. Și aceea am să fiu eu.

- Distrageți-i atenția! spun eu și mă furișez cu sabia în mână.

- Eliza, NU!

Dar este prea târziu ca să mai riposteze. Ori mă ajută, ori murim toți fără nicio izbândă. Percy, Annabeth și Grover sar la atac cu armele lor, Harry, Ron și Hermione își folosesc vrăjile cele mai întunecate, iar Anne aleargă cu o viteză amețitoare prin fața monstrului. Eu mă duc prin spatele lui, pregătită să dau lovitura finală, dar acesta își întinde ghearele spre Anne, care nu îl observă.

- Anne, în spatele tău!! strig disperată.

Anne sare chiar când pumnul monstrului se încleștează în aerul unde fata stătuse acum o secundă. Sunt fericită că Anne e bine, dar chiar atunci, Wendigo-ul se întoarce spre mine. Planul cu furișatul nu mai e valabil. Își înfige ghearele adânc în coastele mele și mă zdrobește. Cei șapte se zbat să îi atragă atenția, dar monstrul este hotărât să măucidă pe mine înaintea lor. Îmi adun ultimele puteri și îi înfig sabia în inimă. Se evaporază instantaneu și nu mai rămâne nimic. Cad pe pământ și ochii mi se închid încet. Îi văd pe noii mei prieteni alergând spre mine, dar nu mai apuc decât să le șoptesc : „Mulțumesc!” și apoi totul se întunecă...

- Eliza! Eliza, trezește-te! aud o voce venită de departe.

Deschid ochii buimacă și o văd pe doamna dirigintă aplecată asupra mea.

- Ai adormit în timpul testului. Ce s-a întâmplat?

- Am învățat până târziu aseară și....

- Înțeleg... Scrie-ți numele pe test și poți pleca.

Iau pixul, dar constat că este mai greu decât ar trebui. Îl privesc cu atenție și observ că pe el este inscripționat cu litere aurite *Perseu*. Țineam în mână sabia lui Percy Jackson!!

Rauca Mara, clasa a VIII-a A

(compunerea a obținut premiul al II-lea la Festivalul Național Bucuria lecturii, București, 2022)

UN ZÂMBET...

Profesorul distrat îi spune fericit soției:

- Uite dragă, azi nu am mai uitat servieta la serviciu, o am cu mine!
- Dragul meu, tu azi nici nu ți-ai luat servieta!

Profesorul de mate:

- Anul acesta clasa stă foarte prost la matematica. Cred ca 90% vor rămâne corigenți!
- Dar, domnule profesor, nici nu suntem atâția...

Profesorul se străduiește să lămurească elevilor proverbul "Drumul cel mai scurt e și cel mai bun".

- Tata zice că nu-i așa! spune un elev.
- Zău? Și ce meserie are tatăl tau?
- Șofer de taxi.

Profesorul:

- Elev Popescu, când este timpul cel mai potrivit de strâns cireșele?

Elevul:

- Când e legat câinele, domnule profesor.

- Fiul dumneavoastră este foarte slab la geografie.
- Nu-i nimic. Cu veniturile noastre, departe nu pleacă.

Un copil îl întreabă pe tatăl său:

- Tată, tu poți să scrii cu ochii închiși?
- Nu știu, să încerc.
- Bine, atunci sting lumina ai să îmi semnezi și mie carnetul de note.

La ora de matematică:

- Să presupunem ca locuiești la etajul cinci și ca între fiecare două etaje sunt 15 trepte. Câte trepte va trebui să urci pentru a ajunge la apartamentul tău?
- Pe toate, domnule profesor.

La examen, un student ia un bilet - nu știe. Ia altul - iarăși nu știe. Al treilea - de asemenea... Și așa al patrulea, al cincilea...

Profesorul îl oprește și îi dă nota 5!

Ceilalți studenți se revoltă:

- Pentru ce?
- Cum pentru ce? După cum caută, înseamnă că știe ceva.

Profesorul: Ridică-te în picioare și dă-mi exemplu de două pronume?

Elevul: Cine? Eu?

Profesorul: Foarte bine, stai jos!

Profesorul de chimie îl întreaba pe elev:

– Elev! Ce înseamnă H₂SO₄?

Elevul: – Aaaaa...dom`profesor...îmi stă pe limbă... îmi stă pe limbă...

Profesorul: – Elev! Scuipe repede că e acid sulfuric!

Material selectat de prof. Monica Mares

Sursa: <https://www.portalinvatamant.ro>

Sfaturi pentru colaboratori:

Stimați actuali și viitori colaboratori,

Pentru a optimiza activitatea desfășurată, dorim să vă readucem la cunoștință următoarele:

- *Materialele pentru revistă trebuie să fie în format WORD, redactate cu Times New Roman, cu mărimea fontului 12, spațiere la 1,5 rânduri;- textele trebuie să fie obligatoriu cu diacritice fără greșeli de ortografie și să conțină la final numele și clasa autorului;*

- *În cazul în care au fost folosite surse bibliografice, în mod obligatoriu acestea trebuie precizate la finalul materialului.;*

- *De asemenea trebuie să reflecte activitățile școlare sau extra-curriculare care promovează imaginea școlii și a celor care își desfășoară activitatea aici;*

- *De corectitudinea și originalitatea materialelor sunt responsabili autorii materialelor și colaboratorii;*

- *Ne rezervăm dreptul de a selecționa cele mai bune materiale din cele pe care le veți trimite pe adresa de mail: scoala19bv@yahoo.com*

PROIECTELE NOASTRE

- + „România suntem noi”
- + ”Școala cu suflet”
- + ”Călător prin România”
- + Și noi știm să mâncăm sănătos”
- + "Universul Copilăriei Și Calculatorul"
- + Ziua Mediului ”Așa da...Așa nu,,
- + „Cartea,izvor de cunoaștere”
- + „Împreună înmulțim bucuria”
- + Proiect Mondial „Eco-Școala”
- + Proiect „Ecoatitudine”
- + ABC-ul emoțiilor
- + Europe Code Week 2020
- + Proiect UNICEF - World's Largest Lesson - Ziua Internațională a Drepturilor Copilului
- + Proiecte „Creativ”
- + „English For You”
- + „Școala părinților”
- + „Școala după școală”
- + „Lumea muzicii”
- + Proiect e-Twinning „Once upon a time: Superstitions”
- + Programul "Familia mea"- Dezvoltarea Abilităților Pentru Viață", în parteneriat cu Junior Achievement
- + „Nutriție sănătoasă”- proiect realizat în colaborare cu Mega Image
- + Carnavalul frunzelor ruginii
- + „Robocoding” - participare la EU Code Week- colaborare cu European Schoolnet Academy
- + Ziua Internațională a Drepturilor Copilului-lecție internațională realizată în colaborare cu UNICEF
- + Alimentația sănătoasă
- + „Educația pe vremea bunicilor”
- + Prevenirea violenței și a bullying –ului- proiect realizat în colaborare cu Poliția de proximitate
- + „Poveste de Crăciun”- proiect realizat in colaborare cu părinții
- + „Pictez, crez, mă distrez”
- + „Clubul de lectură”- proiect realizat în colaborare cu Librăria Șt.O.Iosif

- ✚ Optimizarea procesului de învățământ prin mijloace moderne specifice sec. XXI – proiect internațional Erasmus+ realizat în colaborare cu Comisia Europeană și Agenția Națională Pentru Programe Comunitare în Domeniul Educației și Formării Profesionale
- ✚ „Rețeta,, pentru dinți sănătoși- proiect realizat în colaborare cu Cabinetul Stomatologic al școlii
- ✚ Cartea, izvor de cunoaștere- proiect realizat în colaborare cu Biblioteca Județeană George Barițiu. Secția pentru copii și tineret
- ✚ Mâini dibace- proiect realizat în colaborare cu Galeria Creativ
- ✚ Expoziția-prin ochi de copil
- ✚ Cultuționarul
- ✚ Părinții la școală- activitate realizată în colaborare cu părinții
- ✚ Suntem mici,dar reciclăm!- colaborare cu ISJ Brașov, Soc. Vrancart, Org. Eco Mediu
- ✚ Salvăm pădurea reciclând - Proiectul Ecoatitudine
- ✚ „Crăciunul in lume”. Lucrări din materiale reciclabile
- ✚ Școala cu suflet- proiect realizat împreună cu profesorii școlii
- ✚ Salvăm Planeta- colaborare cu Creativa
- ✚ „Suntem prietenii naturii!” - Reciclăm
- ✚ „Natura-prin ochii copiilor”
- ✚ Realizăm lucruri minunate din materiale reciclate
- ✚ „Noaptea cercetătorilor europeni”
- ✚ O bucurie de Crăciun- proiect realizat în colaborare cu Fundația Bucuria Darului
- ✚ Un strop de bucurie in cadrul proiectului „Împreună înmulțim bucuria,,
- ✚ 1 Decembrie- Ziua României
- ✚ Serbare de Crăciun- Iată vin colindătorii
- ✚ Educația prin ochii copiilor
- ✚ Obiceiuri de Crăciun

